Ian Fleming
James Bond 007

Trăieşte şi lasă-i pe ceilalţi să moară
Live and Let Die, 1954

Capitolul 1
COVORUL ROŞU

Există momente în viaţa unui agent secret când acesta se bucură de un lux ieşit din comun. Există misiuni în care este chemat să joace rolul unui om foarte bogat; cu anumite prilejuri, el se refugiază în viaţa îmbelşugată pentru a şterge amintirea morţii şi a primejdiilor care l-au pândit; în sfârşit, există cazuri, precum cel de faţă, când agentul e oaspete pe teritoriul unui serviciu secret aliat.

Din clipa în care avionul BOAC Stratocruiser ateriză pe pista Aeroportului Internaţional Idlewild, James Bond se bucură de tratamentul rezervat, de obicei, oaspeţilor de rang regal.

Părăsind avionul, alături de ceilalţi pasageri, se resemnase deja la gândul celebrului purgatoriu al maşinăriei Serviciilor Vamale, de Sănătate Publică şi Imigraţie ale Statelor Unite. Îl aştepta, gândea el, cel puţin o oră de formalităţi în încăperile supraîncălzite zugrăvite într-un verde mohorât, în care nu se mai aerisise de cel puţin un an de zile, acolo unde mirosul de sudoare stătută se îmbina cu cele ale spaimei şi vinovăţiilor nelămurite care domnesc mereu în preajma frontierelor. Teama aceea e stârnită de uşile închise purtând inscripţia ACCESUL INTERZIS, dincolo de care se află o mulţime de oameni vigilenţi şi mormane de dosare, precum şi teleimprimatoarele aflate în legătură permanentă cu Washingtonul, mai exact cu cei de la Biroul Narcotice, cei de la Contraspionaj, cei de la Tezaur şi de la FBI.

Păşind pe asfaltul pistei, biciuit de vântul aspru de ianuarie, îşi închipui propriul său nume trecând prin urzeala reţelei: BOND, JAMES, PAŞAPORT DIPLOMATIC BRITANIC 0094567; după o scurtă aşteptare, răspunsurile aveau să sosească, ivindu-se în ţăcănitul teleimprimatoarelor: NEGATIV, NEGATIV, NEGATIV. Apoi, de la FBI: VERIFICARE POZITIVĂ; AŞTEPTAŢI. Urma să se desfăşoare, în circuit închis, schimb grăbit de mesaje între FBI şi CIA, FBI-ul avea

să transmită celor de la Idlewild: BOND OKAY OKAY, după care ofiţerul blazat de la intrare îi va întinde paşaportul, spunând: „Vă doresc o şedere plăcută, domnule Bond”.

Cuprins de un fior, Bond îşi îndreptă paşii, alături de restul călătorilor, printre ghidajele de sârmă, spre intrarea în sala de aşteptare a Serviciului Sănătăţii Publice.

Desigur, în ceea ce îl privea, toate acestea nu însemnau decât o plicticoasă rutină; îi displăcea însă ideea că dosarul său se afla în posesia unei puteri străine, oricare ar fi fost aceasta. Anonimatul era cheia de boltă a profesiei sale. Fiecare dezvăluire a identităţii sale înregistrată în vreun dosar îi scădea valoarea şi, în cele din urmă, putea să reprezinte chiar o ameninţare la propria-i viaţă. Aici, în America, unde se ştia totul despre el, se simţea precum negrul din poveste căruia o vrăjitoare îi furase umbra, de parcă unul dintre organele sale vitale s-ar fi aflat în mâinile celorlalţi. Ceilalţi, care în acest caz îi erau prieteni, dar totuşi...

– Domnul Bond?

Un individ cu o înfăţişare plăcută, dar ştearsă, purtând haine banale, se ivise din umbra clădirii Serviciului Sănătăţii Publice.

– Numele meu este Halloran. Mă bucur să vă întâlnesc!

Îşi strânseră mâinile.

– Sper că aţi călătorit bine. Vă rog să mă urmaţi.

Se întoarse apoi către ofiţerul poliţiei Aeroportului care se afla de pază la intrarea în clădirea Serviciului Sănătăţii Publice.

– E-n regulă, sergent!

– Bine, domnule Halloran. Să ne vedem cu bine!

Ceilalţi pasageri intraseră deja. Halloran o luă spre stânga, îndepărtându-se de clădire. Un alt poliţist le deschise o uşă în gardul înalt de fier forjat.

– La revedere, domnule Halloran.

– La revedere şi mulţumesc!

Afară îi aştepta un Buick negru, cu motorul pornit, torcând uşor, ca un motan. Urcară în maşină. Cele două valize uşoare ale lui Bond se aflau în faţă, lângă şofer. Bond

nu reuşea să-şi imagineze cum de reuşiseră să le găsească atât de repede, în noianul de bagaje al pasagerilor, pe care îl văzuse transportat ceva mai devreme, către punctul vamal.

– E-n regulă, Grady, putem porni.

Bond se relaxă şi se aşeză confortabil, în vreme ce limuzina ţâşnea înainte.

Se întoarse către Halloran.

– Ei bine, e cea mai fastuoasă primire de care m-am bucurat vreodată. N-a lipsit decât covorul roşu! Mă aşteptam să pierd cel puţin o oră, trecând pe la Serviciul Imigraţiei. Cine-a pus la cale toate astea? Nu sunt obişnuit să fiu tratat ca un oaspete de vază. Oricum, ţin să vă mulţumesc pentru ceea ce aţi făcut.

– Cu cea mai mare plăcere, domnule Bond! zâmbi Halloran şi îi oferi o ţigară din pachetul de Luckies proaspăt desfăcut. Dorim să vă oferim un sejur cât mai plăcut. Orice v-aţi dori, e de-ajuns să cereţi, şi veţi căpăta. Aveţi prieteni buni la Washington. În ceea ce mă priveşte, nu ştiu de ce vă aflaţi aici, dar autorităţile au hotărât să vă trateze ca pe un oaspete privilegiat al guvernului. Misiunea mea este să vă duc cât mai repede, în condiţii cât mai confortabile, la hotel, unde veţi trece în grija altcuiva. Am să vă rog să-mi daţi o clipă paşaportul dumneavoastră.

Bond i-l întinse. Halloran deschise servieta aflată lângă el, pe banchetă, şi scoase o ştampilă grea, de metal. Întoarse paginile paşaportului până când dădu peste viza americană, o ştampilă şi îşi depuse semnătura deasupra cercului albastru închis al emblemei Departamentului Justiţiei, după care i-l înapoie. Apoi, din portofelu-i burduşit, scoase un plic gros şi i-l oferi lui Bond.

– Veţi găsi înăuntru o mie de dolari, domnule Bond.

Văzând că interlocutorul său se pregătea să-i refuze, surprins, îl opri şi continuă:

– Sunt banii comuniştilor, confiscaţi în decursul recentei capturi Schmidt-Kinaski. Îi folosim împotriva lor, iar dumneavoastră vă cerem să-i folosiţi aşa cum veţi dori, în decursul acestei misiuni. Am fost însărcinat să vă spun că

nefolosirea lor ar fi considerată o respingere a prieteniei noastre. Vă rog mult, să nu mai vorbim despre asta, adăugă el; apoi, văzând că Bond continua să privească neîncrezător plicul, mai spuse: Trebuie să vă spun, de asemenea, că înmânarea acestei sume s-a făcut cu ştirea şi încuviinţarea superiorilor dumneavoastră.

Bond îl privi pieziş, apoi rânji şi puse plicul în propriu-i portofel.

– Fie, zise el. Vă mulţumesc. Voi încerca să-i cheltui în aşa fel încât să facă mult rău duşmanilor noştri. Mă bucur să aflu că dispun de un capital considerabil, cu atât mai mult cu cât el ne-a fost furnizat chiar de către inamic.

– Foarte bine, spuse Halloran. Iar acum, am să vă rog să mă scuzaţi, trebuie să-mi notez câte ceva în vederea raportului pe care va trebui să-l predau. Va trebui să-mi amintesc să trimit scrisori de mulţumire celor de la Imigraţie şi Vamă pentru amabila lor cooperare. Chestiuni de rutină.

– Vă rog, încuviinţă Bond.

Fu mulţumit că avea la dispoziţie câteva minute de linişte şi privi afară, pe geam: era pentru întâia oară în America, de la război încoace. I se părea util să se familiarizeze cu universul american: reclamele, noile modele de maşini, preţurile afişate la intrările în parcările de maşini la mâna a doua, sonoritatea exotică a semnelor de circulaţie: DRUM CU DENIVELĂRI – CURBE PERICULOASE – DRUM ALUNECOS; figurile şoferilor, numărul mare de femei aflate la volan, având alături, drept pasageri, bărbaţi docili; îmbrăcămintea trecătorilor; coafurile femeilor; anunţurile Apărării Civile: ÎN CAZ DE ATAC INAMIC, ÎNAINTAŢI, PĂRĂSIŢI PODUL; mulţimea antenelor TV de pe acoperişuri şi a ecranelor de televiziune din vitrinele magazinelor; un elicopter survolând oraşul; inscripţiile „MARŞUL BĂNUŢILOR”, făcând apel la caritatea publicului, pentru strângerea de fonduri în interesul vindecării cancerului sau a poliomielitei... Toate aceste imagini fugare îi erau însă tot atât de inutile în meseria sa, precum să zicem, o nuia în mâna unui vânător aflat în junglă.

Şoferul coti spre podul Triborough şi, curând, avură parte de priveliştea copleşitoare a Manhattan-ului. Superbele bulevarde ale New York-ului i se dezvăluiau acum ca o junglă de beton, zgomotoasă şi mirosind a petrol.

Bond se adresă însoţitorului său.

– Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar asta e, cred, cea mai vizibilă ţintă pentru un bombardament atomic, din câte există pe glob.

– Da, n-ar fi deloc greu să o nimereşti, fu de acord Halloran. Câteodată, în nopţile când n-am somn, mă gândesc şi eu la asta.

Opriră în faţa celui mai bun hotel din New York, St. Regis, aflat la intersecţia dintre Strada 55 şi Fifth Avenue. Un bărbat între două vârste, încărunţit, purtând un pardesiu albastru închis şi o pălărie neagră, le ieşi în întâmpinare, urmat de un membru al personalului hotelului. Cei doi coborâră din maşină şi, odată ajunşi pe trotuar, Halloran făcu prezentările.

– Domnule Bond, faceţi cunoştinţă cu căpitanul Dexter! Apoi, cu deferenţă, către acesta din urmă: Căpitane, pot să vi-l dau în grijă pe domnul Bond?

– Desigur, desigur. Am să te rog doar să veghezi ca bagajele domniei sale să ajungă la camera 2100, de la ultimul etaj. Până atunci, eu şi domnul Bond o vom lua înainte, să vedem dacă totul este pe placul domniei sale.

Bond se întoarse pentru a-şi lua la revedere de la Halloran şi pentru a-i mulţumi. Halloran îi întorsese, pentru moment, spatele şi îi explica comisionarului unde anume să ducă bagajele. Bond privi dincolo de el, către Strada 55, şi se încruntă. O limuzină neagră, un Chevrolet, se strecură pe neaşteptate în mijlocul traficului aglomerat, chiar în faţa unui taxi Checker, al cărui şofer izbi cu pumnul în claxon şi continuă să-l apese, înfuriat. Limuzina îşi continuă drumul, prinse ultimele secunde ale luminii verzi a semaforului şi dispăru spre nord, pe Fifth Avenue.

Manevra fusese ingenioasă, hotărâtă, dar ceea ce îl uimi pe Bond fu faptul că la volan se afla o negresă, o negresă arătoasă, purtând o uniformă neagră de şofer. Prin geamul

din spate, apucă să zărească pentru o clipă figura unicului pasager – o mutră masivă, cenuşie, care se întorsese încet şi privise direct către el, era sigur de asta; apoi maşina accelerase, şi chipul dispăruse din unghiul său vizual.

Bond îi strânse mâna lui Halloran. Apoi Dexter îl bătu pe umăr, nerăbdător.

– Vom traversa holul către ascensoarele din dreapta. Am să vă rog să nu vă scoateţi pălăria, domnule Bond.

Urcând treptele care duceau în holul hotelului, în urma lui Dexter, Bond îşi spuse că toate aceste precauţii erau, probabil, tardive. Oriunde în lume, o negresă la volan e o privelişte rară. Dacă aceasta mai poartă şi o uniformă de şofer, faptul e cu atât mai extraordinar, dacă nu de-a dreptul neverosimil, chiar şi în Harlem, acolo de unde, cu siguranţă, provenea limuzina în cauză.

Şi cine era uriaşul de pe bancheta din spate? Chipul acela cenuşiu? Era oare chiar Mr. Big?

– Hmm, făcu Bond, mai mult pentru sine, urmărind silueta uscăţivă a căpitanului Dexter, către ascensor.

Liftul încetini şi se opri la etajul douăzeci şi unu.

– V-am pregătit o surpriză, domnule Bond, spuse căpitanul Dexter, fără prea mult entuziasm în voce.

Parcurseră coridorul lung, către camera de la colţul clădirii.

Se auzea vântul suspinând dincolo de fereastra de la capătul coridorului şi Bond avu parte de privelişte grandioasă a acoperişurilor zgârie-norilor învecinaţi, dincolo de care se zăreau săgeţile cu vârfuri tremurânde ale coroanelor plopilor din Central Park. Se simţea ciudat, privind de la înălţimea asta, şi un fior straniu, de pustietate şi singurătate, îi încolţi inima, pentru o clipă.

Dexter deschise uşa camerei ce purta numărul 2100. Intrară, iar căpitanul închise uşa. Se aflau într-un hol mic, bine luminat. Îşi lăsară pardesiele şi pălăriile pe un scaun, iar Dexter deschise uşa aflată în faţa lor şi-l invită pe Bond înăuntru.

Acesta pătrunse într-o încăpere plăcut aranjată, mobilată în stilul „Empire” la modă pe Third Avenue: fotolii

confortabile şi o canapea largă îmbrăcate în mătase galbenă, o imitaţie bună a unui covor Aubusson, un bufet în stil franţuzesc garnisit cu pahare şi diferite băuturi. Griul palid al pereţilor era pus în evidenţă de lumina strălucitoare a soarelui de iarnă care pătrundea prin fereastra largă. Încălzirea centrală crea o atmosferă plăcută.

Uşa care dădea spre dormitor se deschise.

– Îţi aranjam florile la căpătâiul patului. E o componentă majoră a faimoasei devize a CIA: „Vă slujim cu zâmbetul pe buze!”.

Cuvintele fuseseră rostite de un tânăr înalt şi subţire, ce se îndrepta, cu braţele deschise şi cu un zâmbet larg, către Bond, care rămăsese cu gura căscată.

– Felix Leiter! Ce naiba cauţi aici? râse Bond, apucând mâna viguroasă a tânărului şi scuturând-o încântat. Chiar aşa, ce cauţi în dormitorul meu? Doamne, cât mă bucur să te văd! Cum de nu eşti la Paris? Să nu-mi spui că ţi-au încredinţat tocmai ţie această afacere?!

Leiter îl studie pe englez, cu o privire plină de afecţiune.

– Ai zis-o! Ei bine, chiar aşa s-a întâmplat! E un prilej bine venit de relaxare. Cel puţin, mie aşa mi se pare... Cei de la CIA au fost de părere că ne-am descurcat bine împreună în afacerea Cazinoului, aşa că m-au rechemat de la postul meu de la Serviciile Secrete Reunite din Paris. Am petrecut un timp la Washington şi... iată-mă aici! Voi fi un fel de om de legătură între Agenţia Centrală de Spionaj şi amicii noştri de la FBI.

Făcu un semn către căpitanul Dexter, care le urmărea manifestările de o exuberanţă total lipsită de profesionalism cu o vădită plictiseală.

– E cazul lor, desigur, cel puţin în ceea ce priveşte latura americană, însă, aşa cum bine ştii, anumite genuri de afaceri din străinătate sunt de competenţa CIA, astfel încât suntem nevoiţi să cooperăm. În ceea ce te priveşte, eşti aici în calitate de trimis al Marii Britanii, pentru a te ocupa de latura jamaicană a problemei, aşa că echipa e acum completă. Ce părere ai? Ia loc şi hai să bem ceva! Am comandat prânzul de cum am aflat că ai sosit în holul

hotelului, şi mâncarea se află, probabil, pe drum.

Se îndreptă spre bufet şi se apucă să prepare un cocktail pe bază de Martini.

– Să fiu al naibii! spuse Bond. Bineînţeles, bătrânul diavol de M nu mi-a spus nimic despre toate astea. El nu face decât să expună faptele, dar n-ar da nici în ruptul capului o veste bună cuiva. Bănuiesc că e de părere că asemenea anunţuri ar influenţa obiectivitatea în acceptarea sau respingerea unui caz. Un lucru e sigur: e grozav!

Bond deveni conştient de tăcerea căpitanului Dexter şi i se adresă, plin de tact:

– Îmi va face plăcere să mă supun ordinelor dumneavoastră, câtă vreme mă aflu aici. Din câte am înţeles, avem de-a face cu două aspecte separate ale afacerii. Primul dintre acestea se referă exclusiv la teritoriul american, aflat, desigur, sub jurisdicţia dumneavoastră. Apoi vom fi nevoiţi, se pare, să urmăm firul afacerii în Caraibe. Mai exact, în Jamaica. Din câte înţeleg, voi prelua conducerea din momentul în care vom părăsi apele teritoriale ale Statelor Unite. Felix va face legătura între cele două aspecte, în măsura în care acestea interesează guvernul dumneavoastră. Cât timp mă aflu aici, îmi voi trimite rapoartele la Londra prin mijlocirea CIA, iar când ne vom muta în Caraibe, voi raporta direct la Londra, urmând ca ei să ţină CIA la curent. Avem aceeaşi viziune?

Dexter zâmbi subţire.

– Exact, domnule Bond. Domnul Hoover m-a însărcinat să vă transmit că se bucură foarte mult să vă aibă drept oaspete. Bineînţeles, latura britanică a afacerii nu ne priveşte, aşa că suntem întru totul de acord să lăsăm în seama celor de la CIA aranjamentele cu superiorii dumneavoastră de la Londra. Nu văd de ce n-ar merge totul ca pe roate. Să bem pentru asta!

Sorbiră din băuturile reci şi tari. Leiter arbora o falsă expresie misterioasă pe chipu-i acvilin.

Se auzi o bătaie în uşă. Leiter deschise, şi comisionarul intră, aducând bagajele lui Bond. Era urmat de doi chelneri care împingeau măsuţe pe rotile, fiecare dintre ele fiind

încărcată cu farfurii, tacâmuri, şerveţele de in de un alb imaculat, pe care se apucară să le aranjeze pe masa pliantă.

– Homari în sos tartar, hamburgeri de vită prăjiţi pe cărbune, cartofi prăjiţi, garnitură de conopidă, salată asortată condimentată cu mirodenii din insule, îngheţată cu unt topit şi cel mai bun lapte de pasăre din America! E-n regulă?

– Sună grozav, aprecie Bond, strâmbându-se în gând la ideea untului topit.

Se aşezară la masă şi savurară delicioasele bucate tradiţionale americane, gătite cu măiestrie.

În timpul mesei, nu schimbară prea multe cuvinte. De-abia mai târziu, când masa fu strânsă şi li se aduse cafeaua, căpitanul Dexter îşi scoase dintre buze trabucul ieftin şi îşi drese glasul, în mod semnificativ.

– Domnule Bond, începu el, poate că ar fi timpul să ne spuneţi cât anume ştiţi despre cazul cu care ne confruntăm.

Bond îşi deschise pachetul de Chesterfield şi îşi scoase o ţigară. Aşezându-se comod, în fotoliul confortabil din încăperea luxoasă şi bine încălzită, îşi lăsă gândurile să se întoarcă în urmă cu două săptămâni, în ziua aceea cu ger aspru de ianuarie, când îşi părăsise apartamentul din Chelsea, dând piept cu penumbra umedă a ceţii londoneze.

Capitolul II
CONVORBIRE CU M

Puternicul Bentley decapotabil gri, model 1933, fusese scos din garaj cu câteva minute mai devreme, şi motorul pornise imediat ce apăsase pe butonul demarorului automat. Cuplase farurile de ceaţă şi conducea cu prudenţă pe King’s Road, apoi pătrunse în Hyde Park pe Sloane Street.

Şeful de cabinet al lui M îi telefonase lui Bond la miezul nopţii, anunţându-l că M voia să îl întâlnească a doua zi dimineaţa, la ora nouă.

– Ştiu că e cam devreme, se scuzase acesta, dar se pare că a pus ceva la cale, pentru mâine. Se perpeleşte de câteva săptămâni. Cred că, în sfârşit, a reuşit să ia o hotărâre.

– Îmi poţi da măcar o idee, la telefon?

– A de la anghinare şi C de la Charlie, îi răspunse şeful de cabinet, înainte de a închide.

Cele două iniţiale aveau o semnificaţie precisă; ele însemnau că, în acest caz, era vorba de staţiile A şi C, secţiunile Serviciului Secret care se ocupau de Statele Unite şi de Caraibe. Bond lucrase o vreme sub ordinele staţiei A, în timpul războiului, dar nu ştia mare lucru despre staţia C şi preocupările ei.

Înaintând de-a lungul aleilor din Hyde Park, însoţit doar de duduitul surd al motorului, se gândea cu nerăbdare la întâlnirea cu M, remarcabilul conducător al Serviciului Secret. Nu-i mai întâlnise privirea rece şi vicleană de la sfârşitul verii trecute. Atunci, M nu ezitase să-şi arate mulţumirea.

– Ia-ţi o vacanţă, îi spusese el. O vacanţă cât mai lungă. Iar mai târziu, ar trebui să-ţi faci o grefă de piele pe mână. „Q” îţi va programa o întâlnire cu cel mai bun specialist în domeniu, la momentul potrivit. Nu cred că e bine să te plimbi peste tot cu blestematul acela de stigmat rusesc. Am să încerc să-ţi găsesc ceva de făcut, după ce vei scăpa de el. Noroc!

Cu destulă suferinţă şi un tratament îndelungat, mâna îi fusese readusă la normal. Cicatricele subţiri care conturau litera „Ş”, iniţiala cuvântului rusesc pentru „spion”, fuseseră îndepărtate. Gândindu-se la cel ce mânuise stiletul care le produsese, Bond îşi încleştă mâinile pe volan.

Ce devenise extraordinara organizaţie al cărei agent fusese mânuitorul cuţitului? Cu ce se mai ocupa oare unealta răzbunării Sovietelor, gruparea SMERŞ – prescurtarea sintagmei *Smerti Şpionam* – Moarte Spionilor? Îşi păstrase oare puterea şi eficienţa? Cine o conducea, acum, după moartea lui Beria? După afacerea cazinoului din Royale-les-Eaux, Bond jurase că avea să se răzbune. I-o spusese şi lui M, în decursul ultimei lor întrevederi. Oare noua întâlnire la care îl convocase acesta avea să îl ajute să îşi împlinească răzbunarea?

Bond miji ochii, privind înainte, în semiîntunericul din Regent’s Park, şi chipul său căpătă o expresie crudă, neîndurătoare.

Îşi duse maşina în unul dintre garajele situate în spatele clădirii înalte şi o lăsă în grija unuia dintre şoferii de serviciu care purtau uniforme. Ieşi şi ocoli clădirea, îndreptându-se spre intrarea principală. Fu condus în ascensorul care ducea la ultimul etaj, iar apoi, de-a lungul coridorului cu covor gros pe care îl cunoştea atât de bine, până în dreptul biroului vecin cu cel al lui M. Şeful de cabinet îl aştepta şi se grăbi să-şi anunţe de îndată superiorul prin interfon.

– A sosit „007”.

– Pofteşte-l înăuntru.

Apetisanta Miss Moneypenny, atotputernica secretară personală a lui M, îi zâmbi încurajator în vreme ce pătrundea prin uşa dublă. O lumină verde se aprinse sus, pe peretele încăperii pe care Bond tocmai o părăsise. Atâta timp cât ea avea să rămână aprinsă, M nu trebuia să fie deranjat, sub nici un motiv.

Lumina albă a lămpii desena un cerc deschis la culoare pe suprafaţa îmbrăcată în piele roşie a biroului larg. Restul încăperii era cufundat în penumbra datorată ceții de afară.

– Bună dimineaţa, 007. Hai să-ţi văd mâna. Au lucrat

binişor. De unde anume ţi-au prelevat grefa?

– Din partea superioară a antebraţului, domnule.

– Hmmm... Părul îţi va creşte cam des, şi mult prea creţ, în regiunea respectivă. Dar n-are importanţă, n-avem ce-i face! Deocamdată însă, arată bine. Ia loc, te rog.

Bond se aşeză în unicul fotoliu, plasat în faţa biroului lui M. Privirea pătrunzătoare a ochilor cenuşii se aţinti asupră-i, căutând parcă a-l străpunge.

– Te-ai odihnit cum se cuvine?

– Da, vă mulţumesc, domnule.

– Ai văzut vreodată aşa ceva?

M scotoci, cu gesturi repezi, în buzunarul de la piept. Pescui un obiect mărunt şi-l aruncă spre Bond. Obiectul căzu cu un clinchet slab, se rostogoli şi se opri la marginea biroului. Era o monedă de aur, strălucitoare, cu diametrul de doi centimetri şi jumătate.

Bond o luă în mână, o întoarse, privindu-i ambele feţe, şi o cântări în palmă.

– Nu, domnule. Valorează aproximativ cinci lire, din câte-mi dau eu seama.

– Un colecţionar ar plăti chiar cincisprezece; e o Rose Noble bătută în vremea lui Edward al IV-lea.

M îşi duse din nou mâna la buzunarul de la piept şi azvârli un pumn de monede de aur, la fel de strălucitoare, în faţa lui Bond. Se aplecă şi le identifică, pe rând.

– Double Excellente, Spania, Ferdinand şi Isabella, 1510; Ecu au Soleil, Franţa, Carol al IX-lea, 1574; Double Ecu d'Or, Franţa, Henric al IV-lea, 1600; Double Ducat, Spania, Filip al II-lea, 1560; Ryder, Olanda, Carol de Egmond, 1538; Quadruple, Genova, 1617; Double louis à la mêche courte, Franţa, Ludovic al XIV-lea, 1644. Topite laolaltă, ar valora o grămadă de bani. Pentru colecţionari, chiar mai mult, între zece şi douăzeci de lire fiecare. Observi ceva comun la ele?

Bond se gândi o clipă.

– Nu, domnule.

– Toate au fost bătute înainte de 1650. Morgan cel Sângeros, piratul, a fost guvernatorul şi comandantul Jamaicăi între 1675 şi 1688. Moneda engleză e cheia

misterului. A fost trimisă, probabil, pentru a sluji la plătirea soldaţilor din garnizoana jamaicană. Având în vedere datele emiterii lor, celelalte monede ar fi putut face parte din comoara oricărui mare pirat al epocii: l'Ollonais, Pierre le Grand, Sharp, Sawkins sau Barbă-Neagră. Luând însă în considerare moneda engleză, atât Spinks cât şi cei de la British Museum sunt aproape convinşi că avem de-a face cu o parte din comoara lui Morgan cel Sângeros.

M făcu o pauză pentru a-şi umple şi aprinde pipa. Nu-l invită pe Bond să fumeze, iar Bond nici nu se gândi să o facă, fără a fi fost invitat.

– Trebuie să fie o comoară a naibii de mare. Până acum, aproape o mie de astfel de monede şi-au făcut apariţia în Statele Unite, în ultimele luni. Iar dacă Serviciul Special al Tezaurului şi FBI-ul au descoperit o mie, ne putem întreba câte au fost topite ori s-au făcut nevăzute în diverse colecţii particulare? Monedele continuă să se ivească pe piaţă, în bănci, magazine de bijuterii sau de curiozităţi şi, cel mai adesea, la case de amanet. FBI-ul e în încurcătură. Cei de-acolo ştiu că, dacă ar trece aceste monede pe lista obiectelor furate, ele ar înceta să mai apară pe piaţă. Ar fi topite în lingouri şi schimbate direct pe piaţa neagră a metalelor preţioase. Valoarea de raritate a monedelor ar dispărea, iar vânzătorilor li s-ar pierde urma. În prezent, situaţia e următoarea: cineva îi foloseşte pe negri – hamali, şoferi de taxi sau de camioane – pentru a împrăştia monedele în tot teritoriul Statelor Unite. Intermediarii sunt nişte indivizi total nevinovaţi. Am să-ţi dau un exemplu tipic.

M deschise un dosar maroniu, purtând steaua roşie care însemna „strict secret", şi scoase din el o singură foaie de hârtie. Prin transparenţa ei, Bond reuşi să descifreze antetul tipărit: „Departamentul Justiţiei, Biroul Federal de Investigaţii". M începu să citească:

– „Zachary Smith, 35 de ani, negru, membru al sindicatului şoferilor, adresa: 90b, West, Strada 126, New York... (Asta-i în Harlem! preciză M, ridicând privirea.) Subiectul a fost identificat de către Arthur Fein, de la Fein

Jewels Inc., 870 Lenox Avenue, drept cel ce i-a oferit spre vânzare, în 21 noiembrie anul trecut, patru monede de aur din secolele şaisprezece şi şaptesprezece (vezi anexa). Fein i-a oferit, pentru toate patru, suma de o sută de dolari, preţ acceptat de către subiect. Interogat ulterior, Smith a mărturisit că monedele îi fuseseră vândute într-un bine cunoscut bar din Harlem, numit Seventh Heaven Bar-B-Q, la preţul de douăzeci de dolari bucata, de către un negru pe care nu-l mai întâlnise, şi pe care nu l-a mai văzut de atunci. Vânzătorul i-a spus că monedele valorau câte cincizeci de dolari fiecare, dar că el, vânzătorul, voia plata în bani gheaţă şi nu avea timp să aştepte până când cei de la Tiffany's aveau să i le plaseze. Smith a cumpărat o monedă cu douăzeci de dolari şi, aflând că un cămătar din cartier era dispus să îi ofere douăzeci şi cinci de dolari pe bucată, s-a întors la bar şi a cumpărat şi celelalte trei monede, la preţul de şaizeci de dolari. A doua zi dimineaţă, le-a vândut lui Fein. Subiectul nu are cazier".

M puse foaia de hârtie înapoi în dosar.

– E un caz tipic, spuse el. Cei de la FBI au reuşit, în destule rânduri, să îi descopere pe intermediari, care cumpăraseră monedele ceva mai ieftin. În unele cazuri, aceştia au cumpărat cantităţi mari – într-un caz, o sută de monede – de la alţi indivizi care, la rândul lor, afirmaseră a le fi cumpărat mai ieftin. Toate tranzacţiile de mai mare amploare au avut loc în Harlem sau Florida. De fiecare dată, veriga precedentă în lanţul cumpărătorilor era câte un negru necunoscut, în mod evident un om cu stare, bine îmbrăcat, prosper şi educat, care emitea presupunerea că monedele ar fi făcut parte dintr-o comoară găsită, probabil cea a lui Barbă-Neagră.

– Povestea cu Barbă-Neagră pare a se verifica, urmă M, deoarece există dovezi că o parte a comorii sale ar fi fost scoasă la iveală în jurul Crăciunului, în 1928, într-un loc numit Plum Point. E o mică peninsulă în comitatul Beaufort din Carolina de Nord, situată la vărsarea unui râu numit Bath Creek în fluviul Pamlico. Să nu crezi că aş fi expert în asemenea chestiuni, zâmbi M, n-am făcut decât să citesc

cu atenţie dosarul. Teoretic, ar fi posibil ca norocoşii găsitori ai comorii să-şi fi ascuns prada în aşteptarea momentului când întreaga afacere avea să fie dată uitării, iar acum se grăbesc să o valorifice. De asemenea, s-ar putea ca ei să o fi vândut în bloc, atunci sau mai târziu, iar cel care a cumpărat-o să se fi hotărât să o vândă abia acum. Pe scurt, povestea ar fi valabilă, cu două excepţii.

M făcu o pauză, pentru a-şi reaprinde pipa.

– În primul rând, Barbă-Neagră a acţionat între 1690 şi 1710 şi e greu de crezut că nu a avut şi monede contemporane în comoara sa. Pe de altă parte, monedele Rose Noble din vremea lui Edward al IV-lea nu aveau cum să ajungă în vistieria lui Barbă-Neagră, deoarece izvoarele documentare nu menţionează capturarea vreunei nave engleze care să fi transportat un tezaur, înspre Jamaica, în perioada respectivă. Frăţia Coastei nu se ostenea să le atace. Erau însoţite de escorte prea puternice, iar prada uşoară era mai la îndemână.

În al doilea rând, cred că ştiu unde anume se află comoara. Sunt aproape sigur. Nu e în America, ci în Jamaica, şi e cea a lui Morgan cel Sângeros, probabil una din cele mai valoroase comori găsite de-a lungul istoriei.

– Dumnezeule! exclamă Bond. Dar... de ce ne-ar interesa pe noi această comoară?

M îi făcu semn să aibă răbdare.

– Vei găsi toate detaliile aici, spuse el, arătându-i dosarul maroniu. Pe scurt, staţia C a manifestat interes pentru un iaht numit *Secatur,* care a efectuat o cursă pornind de pe o mică insulă de pe coasta de nord a Jamaicăi, prin Strâmtoarea Florida, către Golful Mexic, unde a acostat într-un mic port de agrement, St Petersburg, lângă Tampa, pe coasta de vest a Floridei. Cu ajutorul FBI-ului, ai noştri au reuşit să descopere că atât iahtul cât şi mica insuliţă sunt proprietatea unui individ poreclit Mr. Big, un gangster de culoare din Harlem. Ai auzit vreodată de el?

– Nu, răspunse Bond.

– Ce este ciudat în toată afacerea, urmă M cu o voce îmblânzită, aproape şoptită, e că una dintre bancnotele

încasate de unul dintre negrii de care pomeneam adineauri, o bancnotă al cărei număr a fost înscris la loteria Peaka Peow, a fost plătită de către unul din oamenii lui Mr. Big unui agent dublu al FBI-ului, membru al partidului comunist, pentru informaţiile pe care acesta le-a furnizat.

Bond fluieră uşor.

– Aşadar, urmă M, bănuim că această comoară jamaicană e folosită pentru a finanţa sistemul sovietic de spionaj din America, sau măcar o parte a lui. Bănuiala noastră se transformă în certitudine, dacă avem în vedere cine este acest Mr. Big.

Bond aşteptă, cu privirea aţintită asupra lui M.

– Mr. Big, începu M, cântărindu-şi cuvintele, este probabil cel mai puternic criminal de culoare din întreaga lume. El este căpetenia cultului voodoo al Văduvei Negre, iar membrii acestui cult îl cred a fi însuşi Baron Samedi. (Vei afla amănunte în această privinţă citind hârtiile cuprinse aici, preciză M arătându-i din nou dosarul maroniu, şi îţi garantez că te vor trece fiori!). De asemenea, Mr. Big este agentul sovieticilor. În sfârşit, şi cred că asta te va interesa foarte mult, Bond, Mr. Big este un membru cunoscut al grupării SMERŞ.

– Mda, încep să înţeleg, încuviinţă Bond.

– Un caz pe cinste, spuse M, privindu-l şmechereşte. Iar Mr. Big e un om pe cinste.

– Nu-mi amintesc să fi auzit vreodată de un mare criminal negru, zise Bond. Am auzit de chinezii care controlau traficul cu opiu. Au fost câţiva japonezi implicaţi în afacerile cu perle şi cu droguri. Da, au fost destui negri vârâţi în comerţul cu diamante şi aur, în Africa, dar nici unul dintre ei nu s-a afirmat pe scară largă. Se pare că negrii nu sunt amatori de mari mârşăvii. Aş zice chiar că sunt oameni cu frica legii, în afară de cazurile când beau prea mult.

– Omul nostru e excepţia care confirmă regula, interveni M. De fapt, nici măcar nu e negru pe de-a-ntregul. S-a născut în Haiti şi are o doză serioasă de sânge franţuzesc în vine. După cum vei citi în dosar, a fost antrenat la Moscova. Rasa neagră a început să furnizeze omenirii genii, în toate

domeniile: oameni de ştiinţă, doctori, scriitori. Era şi timpul să dea la iveală şi un mare criminal. În fond, sunt două sute cincizeci de milioane de negri pe glob, aproape o treime din cât numără rasa albă. Sunt deştepţi, ageri şi au curaj cu carul. Iar acum, cei de la Moscova l-au antrenat pe unul dintre ei.

– Mi-ar face plăcere să-l întâlnesc, spuse Bond, pe un ton blând. Apoi adăugă: Mi-ar face plăcere să întâlnesc pe oricare membru al SMERŞ-ului.

– E-n regulă, Bond. Poţi prelua cazul.

Îi întinse dosarul gros, maroniu.

– Discută detaliile cu Plender şi Damon. Pregăteşte-te să pleci peste o săptămână. Vei lucra în colaborare cu cei de la CIA şi FBI. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă să nu-i calci pe bătături pe cei de la FBI, căci au o mulţime! Succes!

Bond se întâlni imediat cu comandorul Damon, şeful staţiei A, un canadian plin de viaţă, care controla legăturile cu serviciul secret al Statelor Unite, Agenţia Centrală de Spionaj.

Damon ridică privirea din vraful de dosare care îi umplea biroul.

– Văd că ai fost de acord să preiei cazul, îi spuse, arătând spre dosarul maroniu. Bănuiam că aşa va fi. Ia loc, te rog!

Îi indică fotoliul de lângă radiatorul electric.

– După ce vei răsfoi dosarul, eu am să încerc să-ţi limpezesc nelămuririle.

Capitolul III
O CARTE DE VIZITĂ

Trecuseră de atunci zece zile. Discuţia cu Dexter şi Leiter nu reuşise să adauge prea multe date peisajului, îşi spuse Bond, căscând leneş, la trezirea în luxosul dormitor al hotelului St. Regis, a doua zi după sosirea sa la New York.

Dexter îi oferise o sumedenie de detalii despre Mr. Big, dar nici unul dintre acestea nu adusese o geană de lumină nouă în cazul de faţă. Mr. Big avea patruzeci şi cinci de ani, se născuse în Haiti şi era pe jumătate negru, pe jumătate francez. Din cauza iniţialelor pretenţiosului său nume, Buonaparte Ignacio Gallia, dar şi datorită staturii sale impozante, fusese poreclit, încă din tinereţe, „Big Boy” sau, pur şi simplu, „Big”. Mai târziu, porecla se transformase în „The Big Man” sau „Mr. Big”, iar numele sale adevărate nu mai figurau decât în dosarul prăfuit al stării civile din Haiti şi în baza de date a FBI-ului. Nu i se cunoşteau nici un fel de vicii, cu excepţia femeilor, de ale căror farmece se bucura din belşug. Nu bea, nu fuma, şi singurul său călcâi al lui Ahile părea a fi boala cronică de inimă care, în ultimii ani, adăugase tenului său o nuanţă nesănătoasă, cenuşie.

„Big Boy” fusese iniţiat în voodoo încă din copilărie. Îşi câştigase traiul ca şofer de camioane în Port-au-Prince, apoi emigrase în America şi se alăturase bandei de contrabandişti a lui Legs Diamond. O dată cu sfârşitul Prohibiţiei, se mutase în Harlem, unde cumpărase o parte a unui mic bar de noapte şi angajase o trupă de prostituate de culoare. Atunci când, în 1938, partenerul său fu găsit în Harlem River cu picioarele imobilizate într-un butoi cu ciment, Mr. Big devenise automat unicul proprietar al afacerii. Fusese recrutat în 1943 şi, datorită excelentei stăpâniri a limbii franceze, ajunsese în slujba Biroului de Servicii Strategice, serviciul secret al Statelor Unite din vremea războiului, care îl antrenase şi îl trimisese la Marsilia, ca agent împotriva colaboraţioniştilor lui Pétain. Se amestecase printre docherii negri de origine africană şi se

descurcase bine, furnizând informaţii de bună calitate, din domeniul spionajului naval. În tot acest timp, operase în strânsă legătură cu un spion sovietic, ce îndeplinea o misiune similară în beneficiul ruşilor. La sfârşitul războiului, fusese demobilizat în Franţa, decorat de americani şi de francezi, după care dispăruse vreme de cinci ani, probabil la Moscova. Se întorsese în Harlem în 1950 şi, foarte curând, intrase în atenţia FBI-ului, ca un posibil agent sovietic. Nu se implicase însă în nici o afacere compromiţătoare, susceptibilă să aducă dovezi, şi nu căzuse în nici una din capcanele întinse de FBI. Cumpărase trei cluburi de noapte şi o serie de bordeluri prospere în Harlem. Părea a dispune de fonduri nelimitate şi îşi plătea oamenii de încredere cu douăzeci de mii de dolari pe an. Din acest motiv, şi fiindcă îşi ucidea fără milă adversarii, era slujit prompt şi cu credinţă. Se ştia că înfiinţase un templu voodoo în Harlem, stabilind legături strânse cu ramura principală a cultului, în Haiti. Se răspândise zvonul că ar fi fost un zombi, cadavrul viu al lui Baron Samedi însuşi, temutul Prinţ al Întunericului, iar el încurajase aceste poveşti, astfel încât fuseseră unanim acceptate de pătura inferioară a lumii negrilor. Ca atare, toţi se temeau de el, din motive întemeiate, căci oricine îi încălca ordinele ori cuteza să îl înfrunte murea rapid, adesea în condiţii misterioase.

Bond îi descususe în cele mai mici amănunte pe Dexter şi pe Leiter, în legătură cu dovezile privind legăturile uriaşului negru cu gruparea SMERŞ. Acestea erau cum nu se poate mai limpezi.

În 1951, ademenit cu promisiunea unui milion de dolari în aur şi a unui refugiu sigur, după şase luni de muncă, FBI-ul reuşise să convingă un bine cunoscut agent sovietic să devină agent dublu. Totul mersese ca pe roate vreme de o lună, iar rezultatele depăşiseră cele mai optimiste aşteptări. Spionul rus ocupa un post de expert economic în delegaţia sovietică la Naţiunile Unite. Într-o sâmbătă, individul coborâse în staţia de metrou Pennsylvania, îndreptându-se spre casa de odihnă a sovieticilor de la Glen-Cove, fostul

domeniu Morgan din Long Island.

Un negru solid, identificat prin confruntarea cu fotografii recente drept „The Big Man”, se apropiase de agentul dublu pe la spate, în momentul în care garnitura de metrou intra în staţie. Apoi, fusese văzut îndreptându-se spre ieşire, înainte chiar ca locomotiva să reuşească a se opri, în vreme ce târa sub roţi resturile însângerate ale rusului. Big Man nu fusese văzut împingându-l, dar nu i-ar fi fost greu să o facă, având în vedere aglomeraţia din staţie. Spectatorii afirmau că nu putuse fi vorba de o sinucidere. Victima răcnise cumplit în cădere şi – detaliu melancolic – purta pe umăr un sac cu crose de golf. Desigur, Big Man avusese un alibi tot atât solid precum seifurile din Fort Knox. Fusese reţinut şi interogat, însă, foarte curând, cel mai priceput avocat din Harlem l-a scos basma curată.

Aceste dovezi erau însă suficiente pentru Bond. Mr. Big era omul bine antrenat al SMERŞ-ului, o armă eficientă, de temut. Şi cât de strălucită era acoperirea acestuia pentru a controla reţeaua de informaţii a lumii negrilor! Spaima cauzată de magia voodoo şi manifestările ei supranaturale era adânc ancorată în subconştientul colectiv al negrilor. Ideea genială permitea supravegherea întregului sistem al transporturilor din America, de la trenuri, la companiile de transport, la şoferii de camioane şi de taxiuri. Astfel, sovieticii aveau la dispoziţie o mulţime de indivizi-cheie, care habar nu aveau că întrebările la care răspundeau erau transmise din Rusia. Cel mult, îşi puteau închipui că informaţiile despre orarele curselor şi mărfurile transportate erau vândute vreunei companii rivale.

Nu pentru întâia oară, Bond simţi un fior în şira spinării, la gândul strălucitei eficienţe a maşinăriei sovietice, la gândul spaimei şi torturilor care îi asigurau funcţionarea, mulţumită, în primul rând, angrenajului numit SMERŞ... SMERŞ – răsuflarea morţii însăşi!

Aflat în dormitorul apartamentului său de la St. Regis, Bond îşi alungă aceste gânduri sumbre şi sări nerăbdător din pat. În sfârşit, va pune mâna pe unul dintre ei. Pe cel de la Royale îl zărise doar. De data aceasta, însă, vor fi faţă-n

faţă. Tipul e mare? Atunci s-o facă-n stil mare!

Se îndreptă spre fereastră şi trase draperiile. Camera sa dădea spre nord, spre Harlem. Bond contemplă o vreme orizontul, în direcţia în care altcineva se afla în propriu-i dormitor, adormit, ori poate treaz, gândindu-se la Bond, pe care îl zărise cu o zi mai devreme, împreună cu Dexter, la intrarea în hotel. Bond admiră priveliştea senină şi zâmbi. Dar nimănui, nici măcar lui Mr. Big, nu i-ar fi plăcut expresia ce i se zugrăvise pe chip în acele clipe.

Ridică din umeri şi se îndreptă spre telefon.

– Recepţia hotelului St. Regis, bună dimineaţa! se auzi o voce în receptor.

– Aş vrea să comand micul dejun, rosti. Bond. Suc de portocale, o omletă cu şuncă, din trei ouă, nu foarte prăjite, o cafea dublă, cu frişcă, pâine prăjită şi marmeladă. Aţi notat?

Vocea de la capătul firului îi repeta spusele. Bond ieşi în hol şi se întoarse cu vraful de ziare ce-i fuseseră strecurate, discret, ceva mai devreme, de către un picolo atent. Ignoră însă pachetele de pe măsuţa din hol.

În după-amiaza precedentă, FBI-ul îl obligase să se supună unui proces de americanizare parţială. Un croitor îi luase măsurile pentru două costume sport la un rând, din mătase albastru-închis (căci Bond refuzase categoric o croială mai ţipătoare), iar un altul îi adusese o jumătate de duzină de cămăşi cu guler larg. Fusese obligat să accepte şase cravate late cu imprimeuri fanteziste, o grămadă de perechi de şosete negre, câteva batiste de „faţadă”, pentru buzunarul de la piept al sacoului, cămăşi de corp şi izmene scurte (pe care localnicii le numeau „tricouri” şi „şorturi”), un pardesiu confortabil din păr de cămilă cu umerii exagerat ridicaţi şi două perechi de pantofi negri, foarte comozi, de tip mocasini.

I se mai oferise un ac de cravată „Swank” în formă de bici, un portofel Mark Cross din piele de aligator, o brichetă plată marca Zippo, o geantă de voiaj din plastic conţinând ustensile de ras, o periuţă de dinţi şi un pieptene, o pereche de ochelari cu ramă de os şi lentile plate de sticlă,

o sumedenie de alte mici accesorii şi, în sfârşit, o valijoară uşoară Hartmann „Skymate”, în care încăpeau toate cele enumerate mai sus.

I se permisese să-şi păstreze revolverul Beretta calibru 25, cu mânerul demontabil şi teaca din piele de antilopă, dar toate celelalte bunuri pe care le poseda îi fuseseră luate şi urmau a fi trimise în Jamaica, unde aveau să-i aştepte sosirea.

Fusese tuns scurt, milităreşte, şi i se explicase că, în noua sa identitate, era originar din Noua Anglie, mai exact din Boston, şi se întorsese de la postul pe care îl ocupa la filiala londoneză a unui fond de investiţii, pentru o scurtă vacanţă. I se reamintise ca, atunci când se afla în restaurante, să ceară „plata”, iar nu „nota de plată”, să cheme o „maşină” şi nu un „taxi” şi să evite cuvintele cu mai mult de două silabe. („Poţi trece cu brio testul unei conversaţii americane, spunând doar Da, Nu şi Desigur”, îl dăscălise Leiter). Apoi, Leiter îi înşirase o listă întreagă de cuvinte ce se cereau a fi evitate cu orice preţ, şi Bond îi promisese că avea să şi le alunge din vocabular.

Bond se strâmbă, dând cu ochii de pachetele ce conţineau elementele noii sale identităţi. Îşi dezbrăcă pijamaua, pentru ultima oară („În America, obişnuim să dormim goi, domnule Bond”.) şi făcu un duş rece ca gheaţa. Bărbierindu-se, îşi examină faţa în oglindă. Moţul negru de la capătul sprâncenei drepte îşi pierduse capătul, iar tâmplele îi fuseseră tunse aproape la zero. În privinţa cicatricei subţiri care îi brăzda obrazul drept, cei de la FBI nu reuşiseră să facă nimic, deşi încercaseră să o atenueze cu „Cover-Mark”. Nu reuşiseră nici să-i stingă furia rece din privirile albastru-cenuşii. Dar chipul său cu pomeţii înalţi avea ceva din amestecul de rase al Americii şi Bond îşi spuse că, la urma urmei, putea trece drept american. Nu era însă convins că ar fi reuşit să păcălească şi o femeie.

Gol, Bond pătrunse în hol şi desfăcu câteva dintre pachete. Ceva mai târziu, purtând o cămaşă albă şi nişte pantaloni albastru-închis, se întoarse în camera de zi. Se aşeză în scaunul confortabil al mesei de scris de lângă

fereastră şi deschise „Copacul călătorului”, cartea lui Patrick Leigh Fermor, o extraordinară lucrare recomandată de către M.

„Tipul care a scris-o ştie despre ce vorbeşte, îi spusese acesta. Să nu uiţi, cele despre care scrie el s-au întâmplat în Haiti, în 1950. Nu e vorba de magia neagră medievală, ci despre nişte practici curente, din zilele noastre”.

Bond ajunsese la jumătatea capitolului despre Haiti. Citi mai departe:

Următorul pas este evocarea zeilor râului din panteonul Voodoo – precum Don Pedro, Kitta, Mondongue, Bakalou şi Zandor – în scopul de a aduce nenorocire, prin transformarea oamenilor în cadavre vii, zombi (o practică de origine congoleză), pentru a-i transforma în sclavi, ori cu intenţia de a lega blesteme menite să distrugă duşmanii. Efectele vrăjilor, a căror întruchipare exterioară poate fi o imagine a victimei, un sicriu miniatural sau o broască râioasă, sunt adesea combinate cu folosirea otrăvurilor. Părintele Cosme mi-a vorbit pe larg despre superstiţiile care afirmă existenţa unor puteri ce le permit acelora care le posedă să se preschimbe în şerpi, despre acei „Loups-Garous” ce zboară noaptea, preschimbaţi în lilieci-vampiri ce sug sângele copiilor, despre oamenii ce se pot micşora la dimensiuni infinitezimale, pentru a zbura peste câmpii purtaţi de vânt. Mult mai sinistre însă mi s-au părut a fi relatările despre numeroasele societăţi secrete mistico-criminale, având denumiri de coşmar: „Mackanda”, purtând numele eroului haitian ce şi-a făcut loc în istoria locală datorită numeroaselor otrăviri pe care le-a ordonat; „Zobop”, care se îndeletnicesc cu răpirile; „Mazanxa”, „Caporelata” sau „Vlinbindingue”. Aceste grupări, mi-a spus el, se închină unor zei care – în loc de cocoşi, porumbei, capre, câini, ori porci, cum este cazul în majoritatea ritualurilor voodoo – cer sacrificarea unui „cabrit sans comes”, adică a unor capre fără coarne care, desigur, nu pot fi decât oameni...

Bond întorcea fascinat paginile cărţii, iar pasajele citite îi conturau în minte extraordinara înfăţişare a acestei religii

întunecate şi a ritualurilor acesteia.

...Încet, din vânzoleală, din fum şi din larma asurzitoare a tobelor care alungau din minte orice gând, detaliile începură a se detaşa, limpezi...

...Înainte şi înapoi, cu mişcări lente, dansatorii prinseră a se ondula, iar la fiecare pas, bărbiile lor împungeau aerul, fesele ţâşneau în afară şi umerii le tremurau. Ochii le erau pe jumătate închişi şi din guri le izvorau întruna aceleaşi cuvinte nedesluşite, acelaşi vers al unei incantaţii fiind repetat după fiecare declamaţie, cu câte o jumătate de octavă mai jos. De fiecare dată când tobele îşi schimbau ritmul, dansatorii îşi îndreptau spinările şi, aruncându-şi braţele în sus, dădeau ochii peste cap şi se învârteau...

...Dincolo de mulţime, am dat de o colibă scundă, doar cu puţin mai largă decât o cuşcă de câine: „Le caye Zombi". La lumina torţei, am descoperit înăuntru o cruce neagră, zdrenţe, lanţuri şi cnuturi: accesoriile folosite în ceremoniile Ghédé, pe care etnologii haitieni le-au asociat cu ritualurile de întinerire ale lui Osiris, descrise în Cartea Morţilor. Un foc ardea în vatră, iar în mijlocul jarului erau înfipte o sabie şi doi cleşti cu colţi lungi, ale căror părţi inferioare se înroşiseră, incandescente: „le Feu Marinette", închinat unei zeiţe care constituie opusul întunecat al iubitoarei şi senzualei Maîtresse Erzulie Fréda Dahomin, Zeiţa Iubirii.

Dincolo, fixată într-un piedestal de piatră, se afla o cruce mare, din lemn înnegrit. Un cap de mort alb era pictat la bază, iar braţele crucii erau îmbrăcate în mânecile unui impermeabil vechi. Şi aici, vârful crucii străpungea un joben cu fundul spart, aşezat în chip de coroană. Acest totem, care împodobeşte fiecare altar, nu e o parodie a simbolurilor creştine, ci îl reprezintă pe Zeul Cimitirelor şi Căpetenia Legiunii Morţilor, Baron Samedi. Baronul e stăpânitorul a tot ce se află dincolo de mormânt. El este, în acelaşi timp, Cerber şi Charon, Aeacus, Rhadamantus şi Pluto...

...Ritmul tobelor îşi schimbă măsura şi Hougenikon-ul înaintă, dansând, ţinând în mâini un vas ce conţinea un lichid care ardea cu flăcări galbene şi albastre. Dădu ocol

stâlpului şi vărsă de trei ori din lichidul aprins, iar paşii începură a i se împletici. Apoi, privind în urmă, cu ochii pradă aceluiaşi delir precum cel al predecesorului său, vărsă tot conţinutul vasului în ţărână. Ciracii săi îl susţinură atunci când fu gata să se prăbuşească, îi scoaseră sandalele şi îi suflecară pantalonii; capul îi rămase descoperit, o ţeastă rasă, lucind de sudoare. Ceilalţi îngenunchează şi-şi cufundară mâinile în noroiul fierbinte, cu care îşi frecară apoi chipurile şi mâinile, până la coate. Se auzi o bătaie de clopot, şi tânărul preot fu lăsat singur: se ciocni de stâlp, încercă să se agaţe şi se prăbuşi, zvârcolindu-se, în mijlocul tobelor. Ochii îi erau închişi, capul îi atârna într-o parte, iar bărbia îi căzuse, deschizându-i gura, de parcă ar fi murit. Apoi, ca şi cum un pumn uriaş l-ar fi izbit, rămase lat, lungindu-şi gâtul până când tendoanele umerilor i se întinseră, ca o reţea de rădăcini. O mână îi încleşta cotul celeilalte, de parcă ar fi încercat să o frângă, iar trupul său, de pe care sudoarea se scurgea în pârâiaşe, începu să tremure ca un câine în somn. Doar albul ochilor rămăsese vizibil căci, deşi pleoapele îi erau căscate, pupilele se dăduseră peste cap. În colţul gurii i se prelingea un firicel de spumă...

...Atunci, preotul, dansând într-un ritm lent, îşi părăsi locul de lângă foc, jucându-se cu un cuţit lung, pe care-l tot arunca în aer, prinzându-l apoi de mâner. După câteva minute de astfel de dans, preotul prinse cuţitul de vârful bont. Dansând, Houngenikon-ul se apropie şi întinse mâna, apucând mânerul armei. Preotul se retrase, iar tânărul începu a da ocol arenei, în salturi mari, gesticulând. Inelul spectatorilor se retrăgea cu câte un pas, atunci când el se prăvălea înainte cu lama ridicată deasupra capului. Strungăreaţa pronunţată dădea chipului său de maimuţă un aspect înfricoşător. Pentru câteva clipe, arena se cufundă în smârcul terorii nestăpânite. Cântecul se preschimbase într-un urlet generalizat, iar tobele, izbite continuu de mâini repezi, nu se mai auziră de atâta larmă.

Aruncându-şi capul pe spate, novicele îşi înfipse vârful bont în stomac. Genunchii i se înmuiară, iar capul îi căzu în

faţă...

Se auzi o bătaie în uşă, şi chelnerul intră, aducând micul dejun. Bond abandonă cu plăcere lectura înfiorătoarei istorisiri, revenind în lumea normală. Avu nevoie însă de câteva minute bune pentru a uita atmosfera grea de spaimă şi magie, în care îl cufundaseră cele citite.

O dată cu micul dejun, îi fusese adus încă un pachet dichisit, ce părea a conţine lucruri costisitoare. Bond îi făcu semn chelnerului să îl aşeze pe noptieră. Leiter şi-a mai adus aminte de ceva, îşi spuse Bond. Îşi savura micul dejun, privind afară, pe fereastră, şi gândindu-se la ceea ce citise.

De-abia după ce-şi termină cafeaua şi îşi aprinse o ţigară, deveni conştient de zgomotul discret ce se auzea în încăpere, undeva înapoia sa.

Era un ticăit blând, metalic, deloc grăbit. Venea din direcţia noptierei.

„Tic-tac... Tic-tac... Tic-tac...”

Fără să ezite, fără să se gândească măcar o clipă că făcea un lucru prostesc, se ghemui în spatele fotoliului şi aşteptă, cu simţurile încordate şi privirea aţintită asupra misteriosului pachet. „Calmează-te, îşi spuse. Nu fi idiot. E doar un ceas deşteptător”. Dar de ce îi trimiseseră un ceas deşteptător? Cine i-l trimisese?

„Tic-tac... Tic-tac... Tic-tac...”

În tăcerea încăperii, ticăitul părea să se fi amplificat, ţinând isonul bătăilor inimii lui Bond. „Eşti ridicol. Cartea lui Leigh Fermor ţi-a slăbit nervii. Chestia cu tobele...”

„Tic-tac... Tic-tac... Tic...”

Şi, pe neaşteptate ceasul începu să sune, ca o somaţie melodioasă, gravă.

„Tongtongtongtongtongtong...”

Bond răsuflă uşurat, relaxându-şi muşchii încordaţi. Ţigara aprinsă găurise covorul. O ridică şi şi-o puse în gură. Bombele cu ceas explodează în clipa în care ceasul începe să sune. Limba clopoţelului loveşte un ac înfipt în detonator, care dă foc explozibilului şi BUUM...

Bond îşi înălţă capul de după fotoliu şi privi pachetul.

„Tongtongtongtongtong...”

Dangătul înfundat continuă să se audă la fel de tare, vreme de o jumătate de minut, apoi îşi încetini ritmul.

„Tong... tong... tong... tong... tong...”

„CRRRAC...”

Zgomotul nu fusese cu mult mai puternic decât cel al exploziei unui cartuş de calibrul doisprezece însă, în spaţiul închis al încăperii, detunătura fu destul de înspăimântătoare.

Pachetul, ferfeniţă, căzuse pe podea. Paharele şi sticlele de pe noptieră se spărseseră şi pe zugrăveala gri de dincolo de acestea se zărea o pată de negru de fum. Cioburile se împrăştiaseră pe covor, iar în cameră plutea un miros puternic de praf de puşcă.

Bond se ridică în picioare. Se îndreptă spre fereastră şi o deschise. Apoi formă numărul lui Dexter. Vorbi, pe un ton măsurat.

– Un ananas... Nu, unul mic... Doar câteva pahare... E-n regulă, mulţumesc... Sigur că nu... Salut!

Ocoli cioburile, traversă holul, deschise uşa şi atârnă de clanţă plăcuţa cu inscripţia NU DERANJAŢI!. Încuie uşa şi se îndreptă spre dormitor.

De-abia apucă să se îmbrace, că dinspre uşă se şi auzi o bătaie discretă.

– Cine-i? întrebă.

– E-n ordine, sunt eu, Dexter.

Dexter intră grăbit, urmat de un tânăr firav, ce ţinea sub braţ o cutie neagră.

– El e Trippe, de la Sabotaje.

Îşi strânseră mâinile, apoi tânărul îngenunche, lângă resturile zdrenţuite ale pachetului.

Deschise cutia, îşi puse o pereche de mănuşi de cauciuc şi scoase o serie de pensete şi cleşti de metal. Folosindu-şi uneltele, se apucă să extragă fragmente mărunte de sticlă şi metal din ceea ce mai rămăsese din pachetul cu bucluc. În vreme ce lucra, îl rugă pe Bond să-i povestească ce se întâmplase.

– Ceasul a sunat vreme de aproximativ o jumătate de minut? Aha! Ia te uită, ce-o mai fi şi asta?!

Culese dintre sfărâmături o cutie mică de aluminiu, precum cele folosite la ambalarea filmelor fotografice. O puse deoparte. După câteva minute, se ridică.

– A fost o capsulă de acid, anunţă el. Prima izbitură a limbii clopoţelului a spart-o, acidul a ros un fir de sârmă de cupru, care s-a rupt treizeci de secunde mai târziu, declanşând chestia asta. Scoase la iveală resturile unui cartuş.

– Muniţie pentru elefanţi, praf de puşcă negru şi un cartuş orb, care nu era destinat să ucidă. Noroc că n-a fost o grenadă, ar fi încăput cu uşurinţă în pachet. Atunci aţi fi fost rănit, cu siguranţă. Acum însă, să aruncăm o privire şi aici...

Apucă micul cilindru de aluminiu, îi deşurubă capacul şi, cu o pensetă, extrase dinăuntru un sul mic de hârtie, pe care îl desfăşură. Îl întinse pe covor, cu mare grijă, fixându-i colţurile cu patru dintre ustensilele scoase din cutia neagră. Hârtia conţinea trei propoziţii bătute la maşină. Bond şi Dexter se aplecară asupra ei.

INIMA ACESTUI CEAS A ÎNCETAT SĂ MAI BATĂ, scria acolo. BĂTĂILE INIMII TALE SUNT ŞI ELE NUMĂRATE. LE CUNOSC NUMĂRUL ŞI-AM ÎNCEPUT SĂ SOCOTESC.

Mesajul era semnat: „1234567...?”

Se ridicară cu toţii.

– Hmmm..., făcu Bond. Ar vrea să mă sperie.

– Dar de unde naiba au ştiut unde să te găsească? întrebă Dexter.

Bond îi povesti despre limuzina neagră de pe Strada 55.

– Ar fi mai bine să aflăm de unde a ştiut de ce anume mă aflu aici! spuse Bond. Asta dovedeşte că îşi are oamenii săi, bine plasaţi, la Washington. Există undeva o scurgere de informaţii cât Marele Canion.

– De ce neapărat la Washington? întrebă Dexter, iritat; apoi îşi recăpătă stăpânirea de sine şi râse, forţat: Mă rog, la naiba cu toate astea! Va trebui să fac un raport către Cartierul General. La revedere, domnule Bond. Mă bucur că n-aţi păţit nimic.

– Mulţumesc, îi răspunse Bond. A fost doar un fel de carte

de vizită. Va trebui să răspund eu însumi acestui gest de politeţe...

Capitolul IV
CENTRALA

După plecarea lui Dexter şi a colegului său, care luaseră cu ei şi rămăşiţele bombei, Bond luă un prosop umed şi şterse urma de fum de pe perete. Apoi chemă chelnerul şi, fără să-i dea vreo explicaţie, îi porunci să cureţe şi să-i treacă în cont paharele sparte. Îşi luă pălăria şi impermeabilul şi ieşi.

Îşi petrecu dimineaţa hoinărind fără ţintă pe Fifth Avenue şi pe Broadway, privind vitrinele şi mulţimea trecătorilor. Încet-încet, asimilă ţinuta, accentul şi manierele unui turist din afara oraşului şi constată cu satisfacţie că acest camuflaj îi reuşise: intrând în câteva magazine, nimeni nu se obosi să privească în urma lui.

Luă un prânz tipic american, într-un restaurant numit „Gloryfried Ham-N-Eggs” („Ouăle pe care le vom servi mâine sunt încă în cuibare”), pe Lexington Avenue, apoi luă un taxi până la comandamentul poliţiei unde, la două şi jumătate, avea întâlnire cu Leiter şi Dexter.

Locotenentul Binswanger de la departamentul Omucideri, un ofiţer ursuz şi suspicios, trecut cu mult de patruzeci de ani, îi anunţă că înaltul comisar Monahan îi ordonase să le ofere colaborarea necondiţionată a poliţiei. Voia să ştie ce anume putea să facă pentru ei. Examinară dosarul pe care poliţia îl întocmise despre Mr. Big, în care găsiră cam acelaşi lucru ca şi în setul de informaţii furnizat de Dexter, şi le fură arătate dosarele şi fotografiile principalilor colaboratori ai acestuia. Trecură în revistă rapoartele Pazei de Coastă americane, privitoare la activitatea iahtului *Secatur,* şi citiră comentariile celor de la Serviciul Vamal, care ţinuseră sub strictă supraveghere nava, de câte ori aceasta ancorase la St. Petersburg.

Primiră astfel confirmarea faptului că în ultimele şase luni, iahtul acostase de mai multe ori, la intervale neregulate, în portul St. Petersburg, de fiecare dată la cheiul companiei „Viermele Ouroboros. Furnizori de

momeală”, o întreprindere în aparenţă inocentă, care vindea momeală vie cluburilor de pescuit din Florida şi Golful Mexic. Compania îşi rotunjea frumuşel veniturile vânzând scoici şi corali pentru decoraţiuni interioare, şi furnizând peşti tropicali din specii rare, otrăvitoare, departamentelor de cercetare ale unor fundaţii cu preocupări în domeniul chimiei sau al medicinii.

Potrivit declaraţiilor proprietarului acestei companii, un pescar grec originar din localitatea învecinată Tarpon Springs, cei de pe *Secatur* făceau afaceri grase cu firma sa, aducându-i încărcături masive de scoici din Jamaica şi diverse specii bine cotate de peşti tropicali. Toate acestea erau cumpărate de firma „Ouroboros”, stocate în depozit şi vândute en-gros unor comercianţi specializaţi de pe coastă. Grecul se numea Papagos şi nu avea cazier.

FBI-ul, cu sprijinul Spionajului Naval, încercase să asculte comunicaţiile radio ale iahtului *Secatur.* Nu recepţionaseră decât scurte mesaje emise înainte de plecarea din Cuba şi Jamaica, într-un limbaj necunoscut, complet indescifrabil. Ultima notă din dosar specifica faptul că operatorul de pe *Secatur* vorbise în „language”, limba voodoo folosită doar de către iniţiaţi; se făceau eforturi pentru aducerea unui expert din Haiti, înaintea următoarei debarcări.

– În ultima vreme, o mulţime de aur a apărut pe piaţă, îi anunţă locotenentul Binswanger, în timp ce se întorceau la sediul poliţiei, de la Biroul de Identificare aflat peste drum. Numai în New York şi Harlem, au apărut în jur de o sută de monede, în ultima săptămână. Nu credeţi că ar fi cazul să acţionăm? Dacă aceştia sunt banii comuniştilor, înseamnă că ei îşi văd de treabă nestingheriţi, în vreme ce noi stăm cu mâinile-n sân.

– Deocamdată, ni s-a recomandat să mai aşteptăm, îi răspunse Dexter. Se pare că, foarte curând, vom intra şi noi în acţiune.

– Mă rog, cazul vă aparţine, spuse Binswanger, morocănos. Un lucru e sigur: comisarului nu-i convine ca ticăloşii să-şi facă de cap chiar la uşa noastră, în timp ce la Washington, domnul Hoover face pe niznaiul. De ce nu-l

agăţăm pe Mr. Big pentru evaziune fiscală, pentru parcare neregulamentară, folosire ilegală a serviciilor poştale sau mai ştiu eu ce?! L-am băga la mititica şi l-am stoarce de tot ce ştie! Dacă FBI-ul nu vrea să se murdărească, noi, poliţia, o vom face cu plăcere.

– Vreţi să ne trezim cu o revoltă rasială? obiectă Dexter de îndată. Nu-l avem la mână cu nimic, iar noi ştim asta, cu toţii. Dacă l-am aresta, în jumătate de oră tobele voodoo ar începe să bată de-aici şi până în Sud. Ştim cu toţii ce se-ntâmplă când se-nfurie negrii. Mai ţineţi minte ce s-a-ntâmplat în ‘35 şi-n ‘43? Aţi fi nevoiţi să chemaţi Garda Naţională. Nu noi am cerut să ni se dea acest caz. Preşedintele ni l-a dat, iar noi trebuie să-i dezlegăm iţele.

Ajunseseră înapoi în biroul lui Binswanger. Îşi luară hainele şi pălăriile.

– Oricum, vă mulţumim pentru sprijinul acordat, locotenente, spuse Dexter cu o politeţe vădit forţată, în timp ce îşi luau rămas bun. Ne-aţi fost de mare folos.

– Cu plăcere, îi răspunse sec Binswanger. Liftul e după colţ, la dreapta! mai spuse, şi trânti uşa în urma lor.

Leiter îi făcu cu ochiul lui Bond, fără ca Dexter să îi observe. Coborâră în tăcere spre ieşirea principală care dădea spre Centre Street. Pe trotuar, Dexter se întoarse cu faţa către ei.

– Azi dimineaţă am primit instrucţiuni de la Washington, îi anunţă el, calm. Se pare că eu va trebui să mă ocup de ceea ce se petrece în Harlem, iar voi doi veţi pleca, chiar mâine, la St. Petersburg. Leiter va trebui să afle cât mai multe acolo, urmând ca apoi să vă însoţească în Jamaica, domnule Bond. Asta, desigur, dacă veţi consimţi să-l luaţi cu dumneavoastră. Acolo, sunteţi pe teren propriu.

– Bineînţeles, spuse Bond. Oricum, aveam de gând să-l rog să mă însoţească, dacă acest lucru ar fi fost posibil.

– E-n regulă, atunci, încuviinţă Dexter. Îi voi anunţa pe cei de la Washington că totul a fost stabilit. Mai pot să vă fiu cumva de folos? Desigur, în afară de legătura cu Washingtonul, care se va face prin intermediul FBI-ului... Leiter cunoaşte numele oamenilor noştri din Florida, ştie

care este rutina ce trebuie urmată în cazul nevoii de contact şi toate celelalte.

– Dacă Leiter e de acord şi pe dumneavoastră nu vă deranjează, aş vrea foarte mult să dau o raită prin Harlem, deseară, ca să-mi fac o idee despre cum arată ograda lui Mr. Big.

Dexter se gândi câteva clipe.

– Okay, spuse el într-un târziu. Nu cred că o asemenea scurtă vizită ar putea constitui o problemă. Dar nu încercaţi să vă faceţi remarcaţi şi aveţi grijă, adăugă el. Acolo nu vă poate ajuta nimeni. Şi, ţineţi minte! Nu intraţi în bucluc; cazul ăsta nu e copt încă şi, cel puţin deocamdată, politica noastră în ceea ce-l priveşte pe Mr. Big este „trăieşte şi lasă-i şi pe ceilalţi să trăiască”.

Bond se strâmbă către căpitanul Dexter.

– În meseria mea, atunci când am de-a face cu un astfel de individ, mă conduc după o deviză uşor diferită: „Trăieşte şi lasă-i pe ceilalţi să moară!”.

Dexter ridică din umeri.

– Aşa o fi, domnule Bond, spuse el. Deocamdată însă, vă aflaţi sub comanda mea, şi v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi accepta autoritatea.

– Desigur, îi răspunse Bond. Vă mulţumesc pentru ajutor şi sper să aveţi noroc în ceea ce priveşte partea dumneavoastră din această afacere.

Dexter făcu semn unui taxi să se oprească. Îşi strânseră mâinile.

– La revedere, prieteni, şi aveţi grijă! le ură Dexter, înainte ca taxiul să demareze şi să se piardă în traficul intens.

Bond şi Leiter schimbară un zâmbet.

– Un tip de treabă, aş zice, fu de părere Bond.

– Aşa sunt toţi cei ca el, comentă Leiter. Niţel cam rigizi, totuşi... Sunt foarte sensibili, când vine vorba de drepturile lor. Mereu ne sâcâie, ori pe noi, ori pe cei de la poliţie. Bănuiesc însă că nici în Anglia nu-i altfel.

– Bineînţeles că nu, îl aprobă Bond. Îi aburim pe cei de la MI5, iar ei nu pierd nici un prilej să-i calce pe bătături pe cei

din Secţia Specială a Scotland Yard-ului. Ce-ai zice de-o raită în Harlem, deseară?

– De acord, spuse Leiter. Te las la St. Regis şi-am să vin să te iau pe la şase şi jumătate. Ne vom întâlni în barul King Cole, de la parter. Vrei să dai ochii cu Mr. Big, nu-i aşa? rânji el. La fel şi eu, dar n-avea nici un rost să-i spunem asta şi lui Dexter.

Leiter făcu semn unui taxi al companiei Yellow Cab.

– Hotelul St. Regis, Fifth Avenue colţ cu Strada 55.

Urcară în maşina supraîncălzită ce duhnea a ţigări stinse cu o săptămână în urmă.

Leiter coborî geamul lateral.

– Ce naiba faceţi? Vreţi să fac dracu' vreo pneumonie? se răsti şoferul, peste umăr.

– Chiar aşa, dacă asta ne va salva de la moarte în camera asta de gazare! îi replică Leiter.

– Deşteptule! pufni şoferul.

Îşi scoase de după ureche mucul îndelung molfăit al trabucului şi îl arătă, jignit, clienţilor săi.

– Astea-s scumpe, nu glumă! Dau doi dolari pe un sfert de duzină!

– Cam scump, spuse Leiter, cu lehamite în glas.

Restul călătoriei decurse în tăcere.

Odată opriţi în faţa hotelului, Bond îşi luă rămas bun de la Leiter şi urcă în camera sa. Era ora patru. Ceru operatorului de la recepţie să îl trezească la şase. Rămase apoi o vreme la fereastră. În stânga sa, soarele cobora spre apus, într-o isterie coloristică. Luminile din zgârie-nori începuseră să se aprindă, transformând oraşul într-un uriaş fagure de aur. În depărtare, străzile îşi etalau şerpuirile de neon roz, albastru şi verde. Vântul suspina trist în amurgul de catifea, accentuând senzaţia de confort şi căldură a încăperii. Trase draperiile şi aprinse veioza de pe noptieră. Apoi se dezbrăcă şi se tolăni în aşternuturile de mătase fină. Îi veniră în minte vremea posomorâtă de la Londra, căldura înecăcioasă şi fâsâitul gazului în soba din biroul său de la Cartierul General, meniul sărăcăcios de la cârciuma în care îşi luase prânzul în ultima zi petrecută la Londra. Se întinse,

relaxându-se, şi adormi aproape imediat.

În inima Harlemului, la centrala telefonică, „Şoaptă” aproape aţipise cu capul pe consolă. Toate liniile erau tăcute. Deodată, pe consolă clipi o luminiţă. O luminiţă importantă.

– Da, şefule, rosti el cu glas scăzut în microfonul căştilor.

N-ar fi putut vorbi mai tare nici să fi vrut. Se născuse în „cvartalul plămânilor”, delimitat de Seventh Avenue şi Strada 42, unde tuberculoza ucide de două ori mai mulţi oameni decât în oricare altă zonă a New York-ului. „Şoaptă” nu mai avea decât o jumătate de plămân sănătos.

– Anunţă-i pe toţi „ochitorii” să stea cu ochii-n patru! se auzi în căşti o voce groasă şi lentă. Sunt trei bărbaţi.

Urmă o descriere sumară a lui Leiter, Dexter şi Bond.

– S-ar putea să apară deseară sau mâine. Să fie supravegheate în mod deosebit bulevardele, de la First şi până la Eight Avenue. Să nu scape din ochi nici barurile de noapte, în cazul în care ar reuşi să treacă neobservaţi până acolo. Nu vreau să fie molestaţi. Când au fost reperaţi cu certitudine, vreau să fiu anunţat. Ai priceput?

– Desigur, domnule, se grăbi „Şoaptă” să răspundă, gâfâind.

Glasul de la capătul firului tăcu. Operatorul se puse pe treabă şi, foarte curând, centrala se animă, umplându-se de luminiţe sclipitoare. Pe şoptite, vocea tuberculosului transmise ordinele.

La ora şase, Bond fu trezit de ţârâitul telefonului. Făcu un duş rece şi se îmbrăcă. Îşi puse o cravată cu dungi subţiri şi o batistă asortată în buzunarul de la piept. Îşi aşează teaca din piele de antilopă în aşa fel încât să atârne la opt centimetri de subţioară. Verifică mecanismul revolverului Beretta, asigurându-se că toate cele opt gloanţe se aflau la locul lor. Apoi fixă siguranţa şi strecură arma în teacă.

Alese o pereche de mocasini uşori şi-i cântări în mână. Se aplecă şi culese de sub pat o pereche de pantofi pe care o sustrăsese cu grijă din valiza cu lucrurile sale personale, pe

care FBI-ul i-o luase în acea dimineaţă. Îi încălţă şi se simţi mai bine pregătit pentru a înfrunta ieşirea din acea seară.

Sub învelişul de piele, bombeurile erau dublate cu o armătură de oţel.

La şase şi douăzeci şi cinci, coborî la barul King Cole şi alese o masă lângă intrare, cu spatele la perete. După câteva minute, îşi făcu apariţia şi Felix Leiter. Bond îl recunoscu destul de greu. Părul său blond era acum negru ca tăciunele; îmbrăcase un costum uluitor, albastru, o cămaşă de un alb-imaculat şi o cravată neagră cu buline albe.

Leiter se aşeză alături, zâmbindu-i larg.

– M-am hotărât să-i iau în serios pe oamenii aceştia, explică el. Sper din tot sufletul că vopseaua asta va ieşi la spălat.

Leiter comandă două cocktailuri Martini demi-seci, cu lămâie. Ceru în mod expres gin House of Lords şi Martini Rossi. Ginul american, mai tare decât cel englezesc, îi arse gâtlejul lui Bond. Acesta hotărî, în sinea sa, să fie mai atent la ceea ce avea să i se dea de băut în seara aceea.

– Va trebui să fim cu băgare de seamă, în seara asta, spuse Leiter, de parcă i-ar fi citit gândurile. Harlem a devenit o adevărată junglă. Lumea nu mai îndrăzneşte să meargă acolo, ca pe vremuri. Înainte de război, serile se încheiau întotdeauna cu o tură în Harlem, aşa cum la Paris, ele se încheie în Montmartre. Cei din Harlem se bucurau de o clientelă selectă. Se mergea la Savoy pentru dans. Puteai chiar să agăţi femei, dacă îndrăzneai să-ţi asumi riscul de a plăti o grămadă pe doctorii, mai târziu. Acum, totul s-a schimbat. Celor din Harlem nu le mai place să-ţi bagi nasul pe la ei pe-acasă. Cele mai multe localuri au fost închise, iar în celelalte e mai bine să nu intri decât dacă e neapărat nevoie. Nu o dată, s-a întâmplat ca unii să o ia pe coajă, numai fiindcă erau albi. Nici măcar poliţia nu se încumetă să se amestece.

Leiter extrase felia de lămâie din pahar şi se apucă să o mestece, gânditor. Barul începea să se umple. Era cald şi plăcut – cu totul altfel decât avea să fie în climatul

duşmănos, încărcat de tensiune, din locurile de pierzanie ale negrilor pe care aveau să le viziteze în seara aceea.

– Din fericire, urmă Leiter, îmi plac negrii, iar ei ştiu asta, într-o oarecare măsură. Am fost, odinioară, un obişnuit al Harlemului. Am scris câteva articole despre jazz şi dixieland în *Amsterdam News,* unul din ziarele locale. Am publicat o cronică a spectacolului cu *Macbeth* pe care Orson Welles l-a pus în scenă la Lafayette, cu o distribuţie integral de culoare. Aşa se face că, în general, ştiu cum merg lucrurile pe-acolo. Sincer să fiu, îmi place cum se descurcă negrii în lumea de azi, deşi Dumnezeu ştie cum se vor sfârşi toate astea.

Îşi terminară băuturile, iar Leiter ceru nota de plată.

– Sigur, mai sunt şi unii ai dracului printre ei, spuse acesta. Adevăraţi diavoli! Harlemul e capitala lumii negre. Într-o jumătate de milion de indivizi aparţinând oricărei rase vei găsi, cu siguranţă, destui ticăloşi. Problema cu prietenul nostru, Mr. Big, e că posedă o tehnică de mâna întâi, mulţumită antrenamentului primit atât de la OSS cât şi de la Moscova. Cu siguranţă, s-a organizat aşa cum se cuvine, acolo.

Leiter achită nota şi ridică din umeri.

– Să mergem, propuse el. Ne vom distra puţin şi vom încerca să ne întoarcem acasă teferi. La urma urmei, pentru asta suntem plătiţi. Vom lua un autobuz pe Fifth Avenue. Nu prea găseşti şoferi de taxi dornici să intre în Harlem, la ora asta.

Ieşiră din hotelul încălzit şi porniră pe jos spre staţia de autobuz de pe Fifth Avenue. Ploua. Bond îşi ridică gulerul mantalei şi privi de-a lungul bulevardului, către Central Park, în direcţia citadelei întunecate care-l adăpostea pe Mr. Big.

Nările îi fremătară. Abia aştepta să pună mâna pe el. Se simţea puternic şi încrezător în propriile-i forţe. Seara îl aştepta, ca o carte deschisă, gata de-a fi citită, pagină cu pagină, cuvânt cu cuvânt.

În faţa ochilor săi, ploaia curgea în şiroaie prelungi – asemeni unui titlu scris cu litere cursive pe coperta

necunoscutelor ore care se aflau acum înaintea lor.

Capitolul V
PARADISUL NEGRILOR

În staţia de autobuz situată la intersecţia dintre Fifth Avenue şi Cathedral Parkway, trei negri aşteptau în tăcere sub un felinar. Păreau uzi şi plictisiţi şi chiar aşa şi erau. Supravegheau traficul de pe Fifth Avenue din momentul în care ordinul fusese transmis, la patru şi jumătate.

– E rândul tău, Fatso, spuse unul dintre ei, în momentul în care autobuzul se ivi din negura averselor de ploaie şi opri în staţie, scrâşnind din frâne.

– Îs a dracu' de obosit! protestă grăsanul îmbrăcat în impermeabil.

Cu toate acestea, îşi trase pălăria pe ochi şi urcă în autobuz. Plăti câteva monede şoferului, apoi o luă înainte pe culoarul dintre scaune, scrutând chipurile călătorilor. Văzându-i pe cei doi albi, clipi des, apoi se aşeză chiar în spatele lor.

Le examina cefele, profilul şi gulerele hainelor. Bond era aşezat lângă fereastră, iar negrul îi zări cicatricea reflectată în geamul autobuzului. Se ridică şi se îndreptă spre uşa din faţă. La următoarea oprire, coborî şi se îndreptă spre cel mai apropiat magazin. Se închise în cabina telefonică şi formă numărul centralei. „Şoaptă" îl interogă rapid, apoi întrerupse convorbirea. Făcu legătura cu un alt număr.

– Da? răsună vocea groasă, la celălalt capăt al firului.

– Şefule, unul dintre ei tocmai şi-a făcut apariţia pe Fifth Avenue. Gălbejitul cu cicatrice. Nu e singur, dar semnalmentele amicului său nu se potrivesc. „Şoaptă" transmise o descriere sumară, dar limpede, a lui Leiter.

– Vin dinspre nord, completă el, apoi anunţă numărul autobuzului şi orarul aproximativ al deplasării acestuia.

– E-n regulă, rosti vocea groasă. Anunţă-i pe „ochitorii" de pe celelalte bulevarde. Anunţă-i pe cei din baruri de sosirea omului nostru, iar apoi transmite ceea ce-ţi voi spune lui Tee-Hee Johnson, McThing, Foley Bâlbâitul, Sam Miami şi Flanelă...

Glasul profund îşi continuă tirada vreme de vreo cinci

minute.

– Ai priceput? Repetă!

– Da, domnule, răspunse „Şoaptă”.

Îşi aţinti privirea în agenda din faţa sa şi repetă, în şoaptă, ordinele ce-i fuseseră transmise.

– E-n regulă.

Cel de la capătul firului închise telefonul.

Cu ochi strălucitori, „Şoaptă” se apucă să transmită ordinele.

Din clipa în care Bond şi Leiter se adăpostiră sub copertina barului Sugar Ray aflat la intersecţia dintre Seventh Avenue şi Strada 123, pe urmele lor se afla o echipă întreagă de bărbaţi şi femei, care îi urmăreau sau aşteptau să-i urmărească. Aceştia conversau în surdină cu „Şoaptă”, cel de la centrala telefonică Riverside, care le coordona mişcările. Într-o lume în care se aflau în mod firesc în centrul atenţiei, Bond şi Leiter nu aveau cum să perceapă uriaşul mecanism care se pusese în mişcare o dată cu sosirea lor.

În faimosul local, scaunele aşezate de-a lungul tejghelei erau toate ocupate. Una din boxele de lângă perete era însă liberă, iar Bond şi Leiter se grăbiră să se aşeze pe scaunele aşezate lângă masa îngustă.

Comandară whisky Haig cu sifon. Bond scrută mulţimea din bar. Majoritatea covârşitoare a muşteriilor erau bărbaţi. Erau printre ei şi vreo doi-trei albi, pasionaţi ai boxului sau reporteri din presa sportivă, presupuse Bond. Atmosfera era caldă, iar zarva era mai mare decât fusese în barul hotelului. Zidurile erau acoperite cu poze din meciuri de box, scene din meciurile celebre ale lui Sugar Ray Robinson. Era un local cu vad bun şi clientelă veselă.

– Sugar Ray a fost băiat deştept, spuse Leiter. Mi-ar plăcea să ştiu şi eu să mă opresc la timpul potrivit. El a pus deoparte tot ce-a câştigat şi a investit în baruri şi music-hall-uri. Deţine cred o grămadă din acţiunile acestui local şi e proprietarul unei mulţimi de clădiri din vecinătate. Munceşte din greu şi acuma, dar nu era genul care să-şi

orbească adversarii ori să-i termine cu vreo hemoragie cerebrală. S-a retras cât încă mai era teafăr.

– În cele din urmă, îşi va investi averea într-un spectacol de pe Broadway şi va pierde totul, comentă Bond. Dacă m-aş lăsa acum de meserie şi m-aş apuca de pomicultură în Kent, aş avea parte, cu siguranţă, de cea mai urâtă vreme posibilă, şi-aş da faliment în mai puţin de-un an. Niciodată nu poţi prevedea chiar totul.

– Dar poţi încerca! fu de părere Leiter. Îmi dau seama însă la ce anume te referi: n-are nici un rost să dai vrabia din mână pe cioara de pe gard. În fond, viaţa noastră nu-i chiar aşa de grea, mai ales acum, când stăm aici, la căldurică, şi savurăm un whisky pe cinste. Ce părere ai de acest colţ de junglă? Se aplecă peste masă: Ascultă-i pe cei doi din spatele tău! Din câte mi-am dat seama, au descins aici direct din „Paradisul negrilor”.

Bond aruncă o privire ferită peste umăr.

În boxa de alături stătea un tânăr negru chipeş, îmbrăcat într-un costum scump, cu umerii umflaţi. Stătea sprijinit de perete, cu piciorul proptit pe bancheta de vizavi. Îşi curăţa unghiile cu un briceag de argint, aruncând uneori priviri plictisite mulţimii din bar. Capul i se odihnea pe marginea boxei, chiar în spatele lui Bond, iar acesta simţi un damf de fixativ scump izbindu-i nările. Bond observă cărarea meşteşugit croită în coama de păr aproape lins. Cravata de mătase neagră şi cămaşa albă erau asortate cu gust.

Vizavi de acesta, cu o oarecare îngrijorare întipărită pe chipul drăgălaş, stătea o negresă mărunţică şi sexy, între ai cărei strămoşi se nimeriseră, cu siguranţă, şi nişte albi. Părul negru şi creţ îi încadra faţa ovală cu ochi oblici şi sprâncene fin pensate. Buzele groase, senzuale, de un roşu aprins, contrastau puternic cu bronzul pielii. Bond reuşi să distingă, din hainele ei, doar partea de sus a unei rochii de seară din mătase neagră, care îi mula sânii mici şi tari, deosebit de atrăgători. Purta la gât un lanţ de aur, iar la încheieturi două brăţări identice, late, din acelaşi metal preţios.

Încerca să-şi convingă prietenul într-o anumită problemă

şi ochii ei pătimaşi nu remarcară privirea scurtă, dar insistentă, pe care i-o aruncase Bond.

– Ascultă-i! Sunt curios dacă vei reuşi să-i înţelegi, spuse Leiter. Vorbesc un soi de dialect uzual în Harlem, amestecat cu o mulţime de expresii argotice new-yorkeze.

Bond luă în mână meniul şi se lăsă pe spate, rezemându-se de boxă, prefăcându-se foarte interesat de „puiul prăjit – specialitatea casei", la preţul de trei dolari şi şaptezeci şi cinci de cenţi.

– Hai, iubitule! se pisicea fata. Ce te-a apucat de eşti aşa de sictirit în seara asta?

– Cre' că m-am săturat să te tot aud, răspunse bărbatul, cu lehamite-n glas. De ce dracu' nu taci-odată şi nu mă laşi să-mi mai trag oleacă sufletul?

– Vrei să plec, iubitule?

– N-ai decât să faci ce vrei, păpuşă.

– Ei, haide, iubitule, insistă fata. Nu te şucări pe mine, iubitule. Mă gândeam să-ţi fac o surpriză-n seara asta. Voiam să te duc la „Micul Paradis", să dansăm şi să ascultăm orchestra. Birdie Johnson, ştabul crâşmei, mi-a promis o masă lângă ringul de dans, ori de câte ori îi voi călca pragul.

Glasul bărbatului deveni deodată mai aspru.

– Da' ce i-ai făcut tu lu' Birdie Johnson, ha? întrebă el bănuitor. Mai egzact, ce-i între tine şi târâtura aia de cioroi borât? Te-ai cordit cu el, te pomeneşti?! Cre' c-ar trebui s-arunc eu o privire mai de-aproape la relaţia dintre tine şi Birdie Johnson. Poate-ar treb'i să-mi găsesc şi eu o fată mai de treabă. Nu-mi plac gagicile de o iau razna or' de câte ori se-ntâmplă ca eu să nu fiu pe zonă. Da, dom'le! Tre' s-arunc o privire..., repetă el, ameninţător. Zău aşa!

– Ei, haide, iubitule, încercă fata să-l îmbuneze. N-are rost să te sictireşti pe mine. N-am călcat pe bec de să trebuiască să te şucăreşti în halu' ăsta! Am crezut doar că ţi-ar place să mergem la „Paradis" în loc să stăm aici ca să ne-aflăm în treabă. Doar ştii, iubitule că nu m-aş încurca eu c-un tălâmb ca Birdie Johnson. Nu, dom'le! Nu-nseamnă nimic pen' mine. Nu dau pe el o ceapă degerată! Şi dacă

tot mi-a promis ălea mai bune locuri, m-am gândit că ce-ar fi să mergem să tragem o bere şi-o distracţie? Hai iubitule, hai s-o-ntindem d-aci! Arăţi aşa de gigea c-aş vrea să mă dau mare la toţi prietenii mei cu iubitul meu!

– Şi tu eşti mişto de tot, dulceaţă! spuse bărbatul, înduplecat de complimentul făcut de fată la adresa eleganţei sale. Pe cinstea mea c-aşa-i! Da tre' să-mi promiţi că n-ai să stai cu ochii după gunoiul ăla! Îţi jur – adăugă el, ameninţător – că dacă te prind că-i faci ochi dulci căcănarului ăluia, te zvântur în bătaie!

– Sigur că da, iubitule! îi şopti fata, excitată.

Bond îi auzi scârţâitul pantofilor pe pardoseală.

– Hai să ne luăm valea, fetiţo! Chelner!

Bond puse deoparte meniul.

– Am prins esenţa a ceea ce-au discutat, spuse el. Se pare că nu-i interesează nimic altceva decât ceea ce îi pasionează pe toţi tinerii din ziua de azi: sex, distracţie şi să fie-n pas cu moda. Noroc că n-au pretenţii de la cei din jur!

– Unii dintre ei au, să ştii! remarcă Leiter. Harlemul e doldora de diferenţe sociale, ca orice oraş, de altfel, dar aici se mai adaugă şi prejudecăţile rasiale. Dar ce-ar fi să lăsăm toate astea şi să mergem să mâncăm ceva, în altă parte? propuse el.

Îşi terminară băuturile şi Bond ceru nota de plată.

– Astă-seară eu fac cinste, anunţă el. Am o grămadă de bani de cheltuit, aşa că am luat cu mine trei sute de dolari.

– N-am nimic împotrivă, spuse Leiter, care ştia despre mia de dolari pe care o primise Bond.

În vreme ce chelnerul se căuta prin buzunare după rest, Leiter i se adresă, pe nepregătite:

– Ştii cumva unde-l putem găsi pe Mr. Big în seara asta?

Chelnerul holbă ochii de uimire. Se aplecă şi se apucă să şteargă masa cu şervetul aflat la îndemână.

– Am nevastă şi copii, şefule, murmură el, din colţul gurii.

Culese paharele pe tavă şi se grăbi spre bar.

– Mr. Big se bucură de cea mai bună modalitate de protecţie, remarcă Leiter. Spaima!

Ieşiră în stradă, pe Seventh Avenue. Ploaia se oprise, însă

un vânt rece se pornise să bată, acel vânt dinspre nord aducător de ger, numit de negri „Hawkins”. Deşi frigul îi alungase pe oameni în case, cuplul insolit format de cei doi albi atrăgea privirile ironice sau de-a dreptul ostile ale puţinilor trecători. Unul sau doi chiar scuipară în lături, atunci când Bond şi Leiter îi depăşiră.

Bond deveni brusc conştient de justeţea spuselor lui Leiter. Intraseră într-un teritoriu care nu le aparţinea, unde nimeni nu le dorea prezenţa. Se simţea străin, o senzaţie pe care o mai încercase şi în timpul războiului, când se aflase dincolo de liniile inamice. Ridică din umeri, încercând să alunge gândurile sumbre.

– Vom merge la „Ma Frazier”, mai sus, pe bulevard, propuse Leiter. Acolo se găteşte cel mai bine din tot Harlemul, sau cel puţin, aşa era pe vremuri.

Din mers, Bond îşi aruncă privirea prin vitrinele magazinelor.

Fu surprins de numărul mare al frizeriilor şi saloanelor de frumuseţe. Pretutindeni, vitrinele erau pline de reclame la tot soiul de lacuri de păr – „Apex Glossatina – se foloseşte cu drotul”, „Silky Strate – nu arde pârul, nu lasă urme” – şi loţiuni pentru înălbirea pielii. Următoarele, ca frecvenţă, erau magazinele de încălţăminte şi îmbrăcăminte, în ale căror galantare puteai găsi de toate: pantofi fantastici din piele de şarpe, cămăşi cu imprimeuri, pantaloni cu bretele late de zece centimetri, costume pestriţe. În vitrinele librăriilor erau expuse o mulţime de manuale practice, ghiduri şi cărţi de benzi desenate. Trecură pe lângă mai multe prăvălii dedicate ştiinţelor oculte. Aici, marfa era compusă din cărţi de vrăjitorie, cu titluri precum *Şapte chei ale puterii – cea mai stranie carte scrisă vreodată.* Între subtitluri, se puteau citi următoarele: „Dacă eşti blestemat, află cum poţi îndepărta vraja, întorcând-o împotriva celui ce ţi-a făcut-o”, „Cântă-ţi dorinţele în Limba Tăcerii”, „Cum poţi face farmece, oriunde şi oricând”, „Cum să-i faci pe toţi cei din jur să te iubească”. Erau şi o mulţime de poţiuni cu puteri magice: „High John, rădăcina cuceritorului”, „Ulei pentru făcut bani”, „Prafuri de descântec”, „Tămâie pentru

îndepărtarea ghinionului” şi, se pare, cea mai folositoare dintre toate, „Tinctura lui Whamie Norocosul, apără de rău şi te fereşte de duşmani”.

Nu era de mirare că Mr. Big alesese calea cultului voodoo pentru a-şi subjuga supuşii, într-o lume în care penele de găină sau crucile din beţe aşezate în mijlocul drumului trezeau superstiţii adânci. Şi toate astea se întâmplau în inima strălucitorului oraş ce se mândrea cu titlul de capitală a lumii occidentale!

– Mă bucur c-am venit încoace, spuse Bond. Încep să înţeleg mai multe despre Mr. Big. E greu să-ţi închipui toate astea, atunci când vii dintr-o ţară cum e Anglia. Avem şi noi superstiţiile noastre, mai ales cele legate de celţi. Dar aici nu lipseşte decât bătaia tobelor, pentru a te simţi ca-n junglă!

– Eu m-aş bucura să mă ştiu acasă, în pat! mârâi Leiter. Trebuie însă să ştim câte ceva despre omul nostru, înainte de a hotărî cum vom putea să punem mâna pe el.

„Ma Frazier” oferea un contrast plăcut cu mizeria de afară. Comandară un pui Maryland la rotisor, cu garnitură de şuncă şi porumb dulce.

– E specialitatea casei, sublinie Leiter. Nici nu mă gândesc să comandăm altceva.

Restaurantul era asemeni oricărui restaurant din lumea civilizată. Chelnerul păru încântat să-i servească, şi se lăudă cu celebrităţile care frecventau localul. Însă, de îndată ce Leiter strecură o întrebare despre Mr. Big, se făcu a nu auzi şi se ţinu departe de masa lor, până în momentul în care cerură să li se facă nota de plată.

Leiter îşi repetă întrebarea.

– Îmi pare rău, domnule. N-am auzit de când mă ştiu de numele ăsta.

Se făcuse zece şi jumătate atunci când părăsiră restaurantul. Bulevardul era aproape pustiu. Luară un taxi până la „Savoy”. Comandară whisky cu sifon şi se delectară admirându-i pe dansatori.

– Cea mai mare parte a dansurilor la modă s-au născut aici, spuse Leiter. E un local ce va intra în istorie. „Lindy

Hop”, „Truckin”‘, „Susie Q”, „The Shag”. Toate s-au inventat aici, pe ringul ăsta de dans. Fiecare solist ori formaţie americană de care ai auzit se mândreşte cu faptul că odinioară a cântat şi aici: Duke Ellington, Louis Armstrong, Cab Calloway, Noble Sissle, Fletcher Henderson. Aici e Mecca jazz-ului.

Stăteau la o masă aşezată chiar lângă balustrada care delimita uriaşul ring de dans. Bond era mai mult decât încântat. Cea mai mare parte a fetelor care dansau i se părură a fi din cale-afară de frumoase, iar ritmul îl subjuga, făcându-l să uite unde se afla.

– Te prinde, nu-i aşa? râse Leiter, într-un târziu. Aş putea sta aici o noapte-ntreagă. Dar, tocmai de-aia, eu zic c-ar fi timpul s-o luam din loc. Nu ne vom mai opri la „Small’s Paradise”. E asemănător cu „Savoy”-ul, dar nu are aceeaşi clasă. Cred c-am să te duc la „Yeah Man”, pe Seventh Avenue. Apoi ne vom muta, în sfârşit, la unul din localurile lui Mr. Big. Singura chichiţă e că astea nu se deschid decât după miezul nopţii. Am să mă duc până la toaletă, până când tu vei achita nota. Am să-ncerc să aflu unde l-am putea găsi pe omul nostru în seara asta. N-are rost să colindăm prin toate localurile lui, până ce-i vom da de urmă.

Bond plăti şi îl întâlni pe Leiter, câteva minute mai târziu, în îngusta casă a scărilor de la intrare. Ieşiră în stradă şi porniră în căutarea unui taxi.

– M-a costat douăzeci de dolari, dar am reuşit să aflu că umblă zvonul că-n seara asta Mr. Big va trece pe la „Boneyard”. E un local micuţ, pe Lenox Avenue, în apropierea cartierului său general. E locul unde se desfăşoară cel mai grozav spectacol de striptease din oraş. Protagonista e o fată numită G-G Sumatra. Vom trece pe la „Yeah Man”, să mai bem ceva şi să ascultăm puţină muzică, după care, pe la douăsprezece şi jumătate, ne vom îndrepta spre „Boneyard”.

În centrala telefonică, aflată la numai câteva cvartale distanţă, agitaţia se mai potolise. Cei doi poposiseră, pe

rând, la „Sugar Ray”, „Ma Frazier” şi la „Savoy”. La miezul nopţii, intraseră la „Yeah Man”. La douăsprezece şi jumătate, telefonul sună din nou.

Mr. Big îl sună mai întâi pe şeful de sală de la „Boneyard”.

– Peste vreo cinci minute VOT sosi doi bărbaţi albi. Dă-le masa Z.

– Da, domnule, încuviinţă şeful de sală.

Traversă grăbit ringul de dans către o masă aflată în colţul din dreapta, pe care o coloană de susţinere o izola de restul sălii. Se afla lângă intrarea de serviciu, dar oferea o perspectivă bună asupra ringului de dans şi a formaţiei aşezate dincolo de acesta. Masa era acum ocupată de doi bărbaţi şi două femei.

– Îmi pare rău, oameni buni, li se adresă şeful de sală. S-a făcut o greşeală. Masa aceasta era rezervată pentru doi ziarişti din centru, care trebuie să sosească din clipă-n clipă.

Unul dintre bărbaţi protestă, dar şeful de sală i-o reteză scurt:

– Mişcă-te, Bud! Lofty, condu-i pe domnii aceştia la masa F. În seara asta, le facem noi cinste. Sam, curăţă masa, i se adresă el apoi unui alt chelner. Pune două tacâmuri.

Cei patru se ridicară docili, înmuiaţi de perspectiva băuturilor gratuite. Şeful de sală aşeză pe masa Z un cartonaş cu inscripţia „Rezervat”, se asigură că totul era în ordine, apoi se întoarse la locul său obişnuit, dincolo de tejgheaua aflată alături de draperia care masca intrarea în local.

Între timp, Mr. Big mai dădu două telefoane. Unul dintre ele îi fu adresat maestrului de ceremonii, care avea să prezinte spectacolul.

– La sfârşitul numărului lui G-G, stingi luminile!

– Da, domnule, se grăbi prezentatorul să răspundă, slugarnic.

Celălalt apel fu adresat celor patru bărbaţi care jucau zaruri în pivniţa localului. Convorbirea dură mult şi fu foarte detaliată.

Capitolul VI
MASA Z

La unu fără un sfert, Bond şi Leiter achitară costul deplasării lor cu taxiul şi intrară în clădirea pe care strălucea, cu litere de neon violet şi verde, firma restaurantului „Boneyard”.

Ritmurile îndrăcite şi mirosul de sudoare stătută îi izbiră de cum pătrunseră dincolo de draperia care masca uşa pivotantă a localului. Fata de la garderobă îi întâmpină cu un zâmbet larg şi ochi strălucitori.

– Aţi rezervat vreo masă, domnilor? îi întrebă chelnerul-şef.

– Nu, dar nu ne deranjează să stăm la bar, răspunse Leiter.

Chelnerul-şef îşi consultă lista de rezervări. Apoi păru a se hotărî. Încercui cu stiloul un spaţiu liber de la coada listei.

– Un grup care-a rezervat în avans n-a venit. Nu pot să ţin masa rezervată toată noaptea. Urmaţi-mă, vă rog.

Îi conduse prin sala aglomerată, ocolind micul ring de dans. Îi invită să se aşeze la o masă şi culese semnul „Rezervat”. Apoi chemă un chelner.

– Sam, ocupă-te de aceşti domni! îi porunci acestuia, apoi plecă.

Comandară whisky cu sifon şi sandvişuri cu pui.

Bond adulmecă, bănuitor.

– Marihuana, constată el.

– Asta preferă cei de pe-aici. Nu peste tot, însă, li se permite să fumeze aşa ceva, explică Leiter.

Bond privi în jur. Muzica încetase. Mica orchestră formată din clarinet, bas, chitară electrică şi tobe se ridică de lângă instrumente şi se retrase la o masă izolată. Duzina de cupluri de dansatori care se legănaseră până atunci în ringul de dans se îndepărtă, îndreptându-se spre mese. Lumina purpurie care luminase ringul de dans de sub pardoseala de sticlă se stinse. În locul ei, fură aprinse tuburi

de neon subţiri, de dimensiunea unor creioane, mascate sub nişte globuri mari, colorate, cu diametrul mai mare decât cel al unei mingi de fotbal, care atârnau din loc în loc pe pereţi. Globurile străluceau asemeni unor sori micuţi, în nuanţe diferite: auriu, albastru, verde, violet, roşu. Zidurile zugrăvite într-un negru lucios şi picăturile de sudoare de pe chipurile de abanos reflectau razele lor colorate. Câte un muşteriu, aşezat la egală distanţă de două globuri, părea a avea obraji de culori diferite, unul roşu iar altul verzui. Această iluminare făcea imposibilă distingerea trăsăturilor celor aflaţi mai departe de câţiva metri. Unele raze de lumină preschimbau roşul buzelor fetelor într-un negru macabru, în vreme ce altele le confereau paloarea fluorescentă a unor înecaţi.

Întreaga scenă părea desprinsă dintr-un tablou făcut de El Greco la lumina lunii, într-un cimitir în curs de dezafectare dintr-un oraş în flăcări.

Încăperea nu era prea mare, avea latura de cel mult douăzeci de metri. Erau acolo vreo cincizeci de mese, în jurul cărora muşteriii stăteau înghesuiţi, ca măslinele-n borcan. Era cald, iar aerul încins mirosea a fum şi sudoare, mirosul a două sute de trupuri negre în călduri. Zarva era cumplită: negrii se distrau fără oprelişti, izbucnind în hohote zgomotoase şi ţipând unii la alţii, dintr-un capăt în celălalt al sălii.

– Isuse, ia te uită cine-i aici...

– Unde te-ai pitit pân-acu', fetiţo...

– Pe legea mea, chiar aşa e! E Pinkus... Noroc, Pinkus...

– Vino-ncoa'!

– Dă-mi pace... Dă-mi pace, îţi spun!... (Plesnetul unei palme date cu sete.)

– Unde-i G-G? Să vină G-G! Jos textila!...

Din când în când, câte un bărbat sau câte o femeie se repezea pe ringul de dans şi începea să danseze în ritmul bătăilor din palme ale prietenilor săi. Sala se umplea de fluierături şi îndemnuri. Dacă era vorba de o fată, se auzeau aproape imediat strigăte precum: „Dezbrăcarea!", „Nu ţi-e cald, fetiţo?" sau „Dă-i-nainte!". Prezentatorul

spectacolului intervenea atunci, eliberând ringul, în fluierăturile şi înjurăturile asistenţei.

Sudoarea începu să formeze broboane grele pe fruntea lui Bond. Leiter se aplecă peste masă şi-i suflă:

– Există trei ieşiri: cea din faţă, cea de serviciu, din spatele nostru, şi încă una, dincolo de podiumul orchestrei.

Bond încuviinţă. În aceste momente însă, nu-i prea păsa de aceste ieşiri. Nimic din ce se întâmpla aici nu reprezenta ceva nou pentru Leiter, pentru Bond însă, era o ocazie nesperată de a veni în contact cu materialul uman cu care lucra Mr. Big. Oamenii aceştia erau lutul pe care acesta îl modela cum îi trecea prin minte. Cele văzute în seara aceasta completau, treptat, peisajul unidimensional al dosarelor citite la Londra sau aici la New York, dându-i consistenţă. Chiar dacă acum s-ar fi hotărât să plece, fără a mai fi aşteptat să-l vadă pe Mr. Big, seara aceasta tot ar fi însemnat un câştig enorm, căci Bond reuşise să-şi facă o idee completă despre mediul în care avea să lucreze la acest caz. Sorbi o înghiţitură zdravănă de whisky.

Pe neaşteptate, asistenţa izbucni într-un ropot de aplauze. Prezentatorul îşi făcuse apariţia pe ringul de dans; era un negru înalt, îmbrăcat într-un frac alb-imaculat, cu o garoafă roşie la butonieră. Rămase locului, aşteptând să se facă linişte. Sala se cufundă în întuneric, şi un reflector îşi aţinti spotul de lumină asupra maestrului de ceremonii. Tăcerea se înstăpâni.

– Oameni buni, a sosit timpul!..., anunţă prezentatorul, cu un zâmbet larg ce-i dezveli şiragul de dinţi albi, care alternau cu alţii de aur.

Se auziră aplauze răzleţe, excitate.

Prezentatorul făcu un semn spre stânga ringului de dans, exact vizavi de Bond şi Leiter. Un alt reflector îşi îndreptă fasciculul de lumină în acea direcţie.

– Mister Jungles Japhet şi tobele sale!

Un ropot de aplauze, însoţit de fluierături şi ţistuieli.

Patru negri îmbrăcaţi în cămăşi viu colorate şi pantaloni largi, albi, se iviră rânjind. Fiecare dintre ei purta în braţe câte o tobă cu membrana din piele. Erau cu toţii uscăţivi şi

înalţi. Unul dintre ei se întoarse cu faţa spre spectatori şi flutură mâna în semn de prietenie.

– Toboşari voodoo din Haiti, şopti Leiter.

Liniştea se înstăpâni iar. Din vârfurile degetelor, cei patru toboşari începură să bată ritmul lent, sincopat, al unei rumbe.

– Iar acum, prieteni..., începu prezentatorul, cu faţa întoarsă încă spre cei patru toboşari, v-o prezint pe G-G... Sumatra!

Ultimul cuvânt fu rostit cu intensitatea unui urlet. Prezentatorul începu să aplaude. În sală, vacarmul deveni de nedescris. Uşa din spatele toboşarilor se deschise şi pe ringul de dans năvăliră doi negri solizi, având drept unic veşmânt câte un *cache-sexe* auriu. Purtau pe umeri o negresă scundă, înveşmântată în pene negre de struţ, ai cărei ochi erau ascunşi de o mască neagră.

Îngenuncheară şi o aşezară în mijlocul ringului de dans transformat acum în scenă. Îşi înclinară capetele până când frunţile lor atinseră pardoseala. Ea făcu doi paşi înainte, iar lumina reflectorului o urmări. Vlăjganii se retraseră discret, făcându-se nevăzuţi prin uşa pe care intraseră.

Prezentatorul dispăruse şi el. Se auzea doar bătaia ritmică a tobelor.

Fata îşi duse mâna la gât şi pelerina din pene de struţ se desfăcu, preschimbându-se într-un evantai cu raza de un metru şi jumătate. Dintr-o răsucire, evantaiul se deschise, asemeni unei cozi de păun. Fata era goală, cu excepţia unui slip minuscul de dantelă neagră, şi a unor steluţe din strasuri ce-i ascundeau sfârcurile. Deşi mărunţică, era bine făcută, iar trupul ei de bronz, bine proporţionat, uns cu ulei, sclipea în lumina reflectorului.

Pântecele fetei prinse a oscila în ritmul tobelor. Smuci coada de păun, dezvelindu-şi şoldurile care începură să se unduiască. Partea superioară a corpului îi rămăsese însă perfect imobilă. Penele negre fură din nou smucite, şi umerii şi picioarele intrară în ritm. Tobele bubuiră mai tare. Fiecare parte a corpului ei în mişcare urma acum un alt ritm. Buzele i se depărtară, dezvelindu-i dantura perfectă.

Nările începură să-i freamăte. Ochii sclipiră, de dincolo de masca neagră tivită cu diamante. Avea un chip sexy, pe care se întipărise o expresie perversă – căţea, acesta era cuvântul care, în opinia lui Bond, îi rezuma înfăţişarea.

Bătăile tobelor se înteţiră, alcătuind o structură complexă de ritmuri întreţesute. Fata azvârli evantaiul de pene şi-l mătură cu piciorul, îndepărtându-l din conul de lumină. Îşi ridică braţele deasupra capului, şi întregul ei trup începu să tremure. Pântecele îşi înteţi oscilaţiile, înainte şi-napoi. Tălpile-i loviră pardoseala într-o cadenţă nebunească, iar şoldurile descriau cercuri din ce în ce mai mari. Deodată, îşi smulse steluţa care-i ascundea un sfârc şi o aruncă în direcţia spectatorilor. Dinspre aceştia răsună un geamăt surd, apoi tăcerea redeveni stăpână. Îşi smulse şi cea de-a doua stea, dezvelindu-şi şi cel de-al doilea sfârc. Din nou geamătul surd, din nou liniştea. Bătăile tobelor se preschimbară în bubuituri de tunet. Sudoarea curgea în valuri pe feţele toboşarilor. Mâinile le fluturau frenetic deasupra membranelor cenuşii. Ochii le erau holbaţi, priveau în gol. Îşi ţineau capetele uşor înclinate într-o parte, de parc-ar fi plecat urechea la vreo şoaptă. De-abia dacă se osteneau să arunce fetei câte o privire, când şi când. Publicul se bâţâia în ritmul muzicii sălbatice, cu ochii scurgându-se după fata despuiată de pe scenă. Trupul acesteia lucea acum de sudoare, care i se prelingea, în broboane grele, pe sâni şi pe pântece. Tremurul i se transformă în zvâcniri ample, sacadate. Deschise gura şi lăsă să-i scape un ţipăt. Mâinile-i şerpuiră de-a lungul trupului şi smuciră slipul de dantelă, care se rupse. Îl aruncă spre public. Rămăsese acum doar cu un triunghi minuscul de pânză neagră, susţinut de fire subţiri. Uraganul tobelor căpătă o nuanţă încărcată de senzualitate. Fata ţipă din nou şi, contrabalansându-şi greutatea corpului cu braţele întinse în faţă, începu să se lase pe spate, de parc-ar fi vrut să atingă podeaua cu umerii. Bond auzea tot mai pregnant larma mulţimii, amestec de gâfâituri şi grohăituri, asemănătoare vânzolelii unei turme de porci bătându-se să ajungă la troacă. Mâinile i se încleştară pe faţa de masă.

Oricât ar fi încercat să-şi menţină detaşarea, nu reuşea. Îşi simţi gâtlejul uscat.

Publicul începu să urle la ea:

– Hai, G-G! Scoate-l, păpuşă! Hai! Dezbracă-te! Dezbracă-te!

Fata căzu în genunchi. Ritmul se stinse încet, iar zvâcnetele ei se atenuară la rândul lor, într-o serie de spasme, acompaniate de un mieunat de pisică în călduri.

Tobele răsunau acum încet, într-un ritm surd, constant, monoton. Mâinile flămânde ale bărbaţilor din sală se întindeau, căutând s-o apuce pe fată. Din toate colţurile încăperii răsunau îndemnuri obscene şi comentarii fără perdea.

Prezentatorul îşi făcu din nou apariţia pe ringul de dans, şi un reflector îl prinse în conul de lumină.

– E-n regulă, oameni buni, fie cum vreţi voi! rosti el, ridicând braţele în semn de capitulare. Picături de transpiraţie i se prelingeau din vârful bărbiei. G-G a consimţit să vă facă pe plac!

Un chiot de satisfacţie agită mulţimea, la auzul veştii că fata avea să li se înfăţişeze în toată splendoarea goliciunii ei.

– Hai, G-G, scoate-i! Arată-ne ce ai, fetiţo! Hai, hai, jos textila!

Tobele continuau să bată, în surdină.

– ...Dar, prieteni, G-G a pus şi o condiţie, urmă prezentatorul. Se va dezbrăca... dar numai cu luminile stinse!

Sala răspunse cu un grohăit plin de dezamăgire. Întreagă încăpere se cufundă în întuneric.

O fi vreo poantă cu care obişnuiţii localului s-au familiarizat de mult, îşi spuse Bond.

Pe neaşteptate însă, toate simţurile îi intrară în alertă.

Chiotele mulţimii se estompară rapid. În acelaşi timp, simţi un curent de aer rece mângâindu-i faţa. Avea senzaţia că se scufunda.

– Hei! ţipă Leiter. Glasul lui venea de undeva de aproape, dar suna ciudat, de parcă ar fi vorbit dintr-un butoi.

Isuse! exclamă Bond în sinea sa.

Deasupra capului se auzi zgomotul unui chepeng închis. Bond întinse mâna şi, la vreo treizeci de centimetri distanţă, întâlni un perete care se mişca.

– Lumină! porunci o voce calmă.

În aceeaşi clipă, cineva îi imobiliza braţele, împiedicându-l să se ridice de pe scaun.

În faţa sa, de cealaltă parte a mesei, Leiter era şi el imobilizat de către un negru solid. Se aflau într-o celulă strâmtă, pătrată. La dreapta şi la stânga se aflau alţi doi negri, ambii înarmaţi.

Cu un şuierat specific mecanismelor hidraulice, platforma pe care se aflau se opri. Bond ridică privirea. Undeva, la câţiva metri deasupra capului, distinse balamalele unei trape largi. De dincolo de ea, din sală, nici un sunet nu răzbătea până aici.

Unul dintre negri rânji.

– Cum aţi călătorit?

Leiter lăsă să-i scape o înjurătură. Bond îşi relaxă muşchii, aşteptând.

– Care dintre ei e englezul? întrebă negrul care vorbise mai devreme.

Acesta părea a fi şeful. Pistolul pe care îl aţintise către inima lui Bond era finisat cu grijă. Butoiaşul octogonal al încărcătorului era lustruit, iar printre degetele negre încleştate pe patul armei se puteau desluşi incrustaţiile din fildeş.

– Cred că ăsta e, îşi dădu cu părerea negrul care-l imobilizase pe Bond. Are şi cicatricea.

Îi strângea braţul atât de tare, încât Bond avea senzaţia că fusese prins într-o menghină. Mâinile începuseră deja să îi amorţească.

Individul cu pistolul împodobit fantezist ocoli masa şi înfipse ţeava în stomacul lui Bond. Piedica era trasă.

– Nu cred că rişti să dai greş, de la aşa de mică distanţă, comentă Bond.

– Gura! făcu negrul.

Cu mâna stângă, îl percheziţionă pe Bond, cu gesturi de

expert. Îi descoperi revolverul şi îl întinse celuilalt tovarăş înarmat.

– Dă-i ăsta şefului, Tee-Hee. Îl iei pe englez şi-l duci sus. Ăstalalt rămâne aici, cu mine.

– Da, dom'le, răspunse negrul pe nume Tee-Hee, un tip solid îmbrăcat într-o cămaşă pestriţă şi pantaloni de culoarea lavandei.

Bond fu obligat să se ridice în picioare. Vârful piciorului drept îi rămase agăţat de rama mesei. Îl smuci cu putere, provocând un vacarm cumplit de argintărie ciocnită cu porţelanuri. În acelaşi timp, Leiter izbi scurt cu călcâiul în fluierul piciorului paznicului său. Bond încercă şi el să facă acelaşi lucru, dar îşi greşi ţinta. Urmară câteva clipe de haos, dar cei doi paznici nu-şi slăbiră deloc strânsoarea. Leiter fu ridicat de parcă ar fi fost doar o păpuşă de cârpă. Paznicul său îl întoarse cu faţa spre perete şi-l izbi cu putere de acesta, strivindu-i nasul. Apoi îl întoarse din nou cu faţa spre ceilalţi. Un şuvoi de sânge i se prelingea din nări, până pe buze.

Cele două arme rămaseră aţintite asupra lor, neslăbindu-i nici o clipă. Eforturile celor doi prizonieri fuseseră zadarnice, dar, recăpătându-şi stăpânirea de sine pentru câteva momente, îi ajutaseră să depăşească şocul capturării lor.

– Uşurel, fraţilor, dacă nu vreţi s-o păţiţi! făcu negrul care dăduse ordinele adineauri. Duceţi-l de-aici pe englez, i se adresă apoi paznicului lui Bond. Mr. Big aşteaptă. Se întoarse apoi către Leiter.

– Ia-ţi adio de la prietenul tău. Nu cred că veţi avea ocazia să vă mai întâlniţi.

Bond îi zâmbi lui Leiter.

– Noroc că ne-am înţeles cu cei de la poliţie să vină să ne ia de-aici, în jur de ora două. Ne vedem mai târziu.

Leiter îi răspunse cu un rânjet, care-i dezvălui dinţii pătaţi cu sânge.

– Comisarul Monaghan va fi încântat de ceea ce are să găsească aici. Să ne vedem cu bine!

– Rahat! spuse negrul, deloc convins de mica discuţie a

celor doi. Daţi-i drumul.

Paznicul lui Bond îl smuci, întorcându-l cu faţa spre zid. Împinse, şi zidul pivotă, deschizând calea spre un coridor îngust. Tipul pe nume Tee-Hee o luă înainte.

Trecură cu toţii şi uşa se închise cu zgomot înapoia lor.

Capitolul VII
MISTER BIG

Paşii lor trezeau ecouri stranii pe coridorul îngust pardosit cu piatră. La capătul acestuia, dădură de o uşă. Dincolo de ea se afla un alt culoar lung, luminat din loc în loc de câte un bec chior. Trecură de încă o uşă şi ajunseră într-un depozit spaţios, plin de lăzi şi cutii de carton, aşezate cu grijă unele peste altele. Pardoseala era străbătută de şinele unor troliuri. Etichetele lipite pe cutii indicau faptul că se aflau în magazia unui magazin de băuturi alcoolice. Porniră pe o alee, printre lăzi, şi ajunseră în faţa unei uşi mari de fier. Individul numit Tee-Hee apăsă pe butonul soneriei. Liniştea nu era tulburată de nici un zgomot, şi Bond deduse că străbătuseră, în subteran, o distanţă de cel puţin un cvartal, de la clubul de noapte şi până aici.

Se auzi clinchetul unui zăvor, iar uşa se deschise. În prag se afla un negru îmbrăcat în haine elegante, care ţinea în mână un pistol. Le făcu semn să intre, şi grupul lor pătrunse într-un coridor larg, cu pardoseala acoperită de o mochetă groasă.

– Puteţi intra, Tee-Hee, rosti negrul îmbrăcat în ţinută de seară.

Tee-Hee ciocăni scurt în uşa de alături, o deschise şi intră, luând-o înainte.

Într-un jilţ cu spătarul înalt, dincolo de un birou somptuos, şedea Mr. Big, privindu-i liniştit.

– Bună dimineaţa, domnule James Bond. Vă rog, luaţi loc.

Vocea îi era profundă şi blândă.

Paznicul lui Bond îl conduse către birou, pe covorul gros şi moale, către un scaun scund, din bare de inox şi piele. Îi eliberă braţele, iar Bond se aşeză şi-l privi pe Mr. Big în faţă, pentru întâia oară.

Bond resimţi eliberarea braţelor din strânsoarea ca de menghină ca pe o binecuvântare. Îşi lăsă mâinile să atârne, şi răsuflă uşurat, atunci când sângele îşi reluă circulaţia, provocându-i o durere surdă, pe măsură ce muşchii i se

trezeau din amorţeală.

Mr. Big îl privea tăcut, odihnindu-şi capul uriaş pe spătarul înalt al jilţului.

Bond deveni conştient de faptul că nici o fotografie din câte văzuse nu reuşise să redea cu adevărat înfăţişarea acestui om, puterea şi inteligenţa care radiau din chipul cu trăsături supradimensionate.

Capul său era aproximativ de două ori mai mare decât unul obişnuit, şi, paradoxal, era aproape sferic. Tenul îi era negru-cenuşiu, lucios şi neted, precum cel al unui înecat pescuit din râu după o săptămână. Era spân, cu excepţia unor smocuri zbârlite de păr negru, deasupra urechilor. Nu avea gene ori sprâncene, iar ochii îi erau extraordinar de depărtaţi. Privirea îi era fixă şi pătrunzătoare. Atunci când îşi aţintea ochii asupra unui obiect, părea că vrea să îl devoreze, să îl înghită cu totul. Globii oculari îi erau uşor bulbucaţi, iar irisul îi era auriu, cu pupilele de un negru-intens, acum larg deschise. Erau ochi de animal, nu de om, şi păreau a arunca flăcări.

Nasul îi era mare, fără însă a avea, cu pregnanţă, caracteristicile rasiale negroide. Nările nu-i erau căscate, iar buzele, deşi groase şi închise la culoare, nu erau răsfrânte. Deschidea gura numai pentru a vorbi, iar atunci îşi dezvelea dinţii albi şi gingiile rozalii. Faţa nu îi era aproape deloc ridată; numai la baza nasului, atunci când se încrunta, apăreau două brazde adânci. Fruntea era uşor bombată, iar ţeasta îi era netedă ca un bec.

Paradoxal însă, capul său monstruos de mare nu părea deloc disproporţionat. Gâtul îi era scurt şi gros, iar umerii erau cei ai unui gigant. Din lectura dosarelor, Bond aflase că Mr. Big avea aproape doi metri înălţime şi aproape o sută douăzeci de kilograme; era însă musculos, iar statura sa enormă inspira teamă. Încă din copilărie, gigantul îşi dedicase întreaga energie luptei împotriva destinului şi lumii care îl ura, fiindcă se temea de el.

Mr. Big purta un sacou de gală, iar nasturii cămăşii sale albe şi butonii de la manşete erau îmbrăcaţi, ostentativ, în diamante. Îşi ţinea mâinile enorme împreunate pe tăblia

biroului. Nu se vedea nici o urmă de scrum de ţigară, nici vreo scrumieră, iar mirosul neutru din încăpere demonstra că stăpânul ei nu fuma. Pe birou nu se afla decât un interfon cu vreo douăzeci de butoane, iar lângă acesta, o cravaşă cu mânerul din fildeş.

Mr. Big îl privea în tăcere pe Bond, aşezat de cealaltă parte a biroului lat. Se studiară reciproc o vreme, apoi Bond aruncă o privire în jurul său.

Încăperea era spaţioasă şi plină de cărţi; părea a fi biblioteca unui milionar. Cu excepţia unei ferestre înalte, în spatele lui Mr. Big, pereţii erau tapetaţi cu rafturi. Nu se vedea nici o uşă, dar oricare dintre rafturile cu cărţi putea fi, în realitate, o uşă mascată. Cei doi negri care îl aduseseră aici stăteau în spatele său, oarecum stingheri, cu ochi holbaţi nu la Mr. Big, ci la o curioasă efigie aşezată pe o masă în dreapta acestuia.

În ciuda cunoştinţelor sale precare în ceea ce privea cultul voodoo, Bond o recunoscu de îndată, din descrierea lui Leigh Fermor.

Pe masă se afla o cruce albă înaltă de un metru şi jumătate, înfiptă într-un piedestal de aceeaşi culoare. Braţele crucii erau îmbrăcate în mânecile unui frac negru, prăfuit, a cărui coadă atârna mai jos de tăblia mesei. Partea superioară a crucii era ascunsă de un joben cu fundul spart, iar vârful alb se iţea deasupra acestuia. La intersecţia scândurilor din care era alcătuită crucea atârna un guler de preot.

Lângă piedestal, pe măsuţă, fusese aşezată o pereche de mănuşi de culoarea lămâii, iar de un braţ al crucii se sprijinea un baston cu vârful de aur. Alături, pe masă, se mai afla încă un joben desfundat.

Ciudata sperietoare de ciori domina întreaga încăpere. Bond o recunoscu: era întruchiparea Zeului Cimitirelor şi Şef al Legiunii Morţilor, Baron Samedi. Deşi nu credea în superstiţiile legate de acesta, chiar şi lui Bond, efigia îi stârnea fiori neplăcuţi.

Îşi aţinti din nou privirea asupra imensului chip negru-cenuşiu.

Mr. Big vorbi.

– Tee-Hee, tu rămâi aici. Tu, Miami, poţi pleca.

– Da, domnule! răspunseră cei doi negri, într-un glas.

Tăcerea se aşternu din nou. La început, Mr. Big îşi aţintise privirea pătrunzătoare asupra lui Bond, studiindu-l în amănunţime. Acum, deşi continua să-l privească, Bond avu senzaţia că încetase să îl mai vadă. Ochii îi erau opaci, de parcă mintea care le coordona mişcările ar fi fost preocupată de cu totul altceva.

Bond era hotărât să nu se lase intimidat. Amorţeala din mâini îi trecuse, astfel încât îşi duse mâna spre buzunarul de la piept, cu gând să-şi scoată ţigările şi bricheta.

– Puteţi fuma, domnule Bond, spuse Mr. Big. Însă, în cazul în care intenţiile dumneavoastră sunt cumva de altă natură, vă sfătuiesc ca, înainte să vi le puneţi în aplicare, să vă aplecaţi şi să studiaţi broasca sertarului din faţa dumneavoastră. Credeţi-mă, voi fi oricând gata să răspund acţiunii dumneavoastră!

Bond se aplecă în faţă. Sertarul avea o gaură a cheii foarte largă. De fapt, estimă Bond, avea un diametru de exact 45 de milimetri, corespunzător calibrului unei arme, care, presupuse el, putea fi declanşată printr-o apăsare pe o pedală, de către cel aflat dincolo de birou. Omul acesta era un izvor nesecat de şmecherii puerile. Puerile? Poate, dar nicidecum de ignorat. Şmecheriile de până acum – bomba artizanală, masa care se scufundase – funcţionaseră cu un maximum de eficienţă. Nu fuseseră doar simple artificii menite să impresioneze. Iar ideea armei ascunse în sertar nu avea nimic absurd. Era fantezistă, dar impecabil realizată din punct de vedere tehnic.

Îşi aprinse o ţigară şi trase cu satisfacţie în piept fumul. Nu era prea îngrijorat de situaţia în care se afla acum. Nu-i venea să creadă că oamenii lui Mr. Big ar fi îndrăznit să-i facă vreun rău. Era destul de greu să-i fie înscenată dispariţia, la numai două zile de la sosirea sa din Anglia; poate doar printr-un accident ireproşabil pus la cale, ceea ce era destul de improbabil. Totodată, dacă îl ucideau, aveau să fie nevoiţi să-l lichideze şi pe Leiter. Două crime

ar fi însemnat mult prea mult, şi ar fi pus pe urmele lui Mr. Big ambele servicii secrete, iar uriaşul din fata sa ştia asta. Totuşi, îngrijorarea lui Bond avea oarecare temeiuri, ştiindu-l pe Felix Leiter în mâinile acestor maimuţoi negri.

Uriaşul îşi umezi buzele.

– Au trecut mulţi ani de când n-am mai văzut vreun membru al Serviciului Secret. De fapt, asta s-a întâmplat în timpul războiului. Oamenii dumneavoastră s-au descurcat bine în acele vremuri. Aveţi agenţi de valoare. Prietenii mei m-au informat că deţineţi un rang înalt în cadrul Serviciului. Purtaţi indicativul „Dublu Zero” – 007, dacă nu mă înşel. Mi s-a spus că semnificaţia acestui indicativ se referă la faptul că, în decursul unei misiuni, aţi fost obligat să ucideţi un om. Nu cred că există multe indicative „Dublu-Zero” în cadrul unei organizaţii pentru care asasinatul nu constituie o modalitate predilectă de acţiune. Pe cine trebuie să ucideţi de astă dată, domnule Bond? Nu cumva pe mine?

Glasul îi era blând şi intonaţia egală, lipsită de patimă. Bond percepu un amestec de accente, american şi francez, dar engleza lui Mr. Big era perfectă, lipsită de poluarea argotică.

Bond nu răspunse. Bănuia că Moscova îi furnizase lui Mr. Big toate aceste detalii.

– Va trebui să-mi răspundeţi, domnule Bond. Soarta dumneavoastră şi cea a amicului dumneavoastră depinde de răspunsul acesta. Sursele mele de informare sunt demne de încredere. Ştiu mult mai mult decât am spus mai devreme, şi voi fi în stare să deosebesc adevărul de minciună.

Bond era conştient de acest lucru. Alese o poveste îndeajuns de plauzibilă, care nu avea să-i dezvăluie nimic nou adversarului său.

– În America au fost puse în circulaţie o serie de monede de aur englezeşti, Rose Nobles, din vremea lui Edward al IV-lea, rosti el. Unele dintre acestea au fost vândute aici, în Harlem. Trezoreria americană ne-a cerut ajutorul pentru a le descoperi sursa, care nu poate fi decât engleză. Am venit în Harlem pentru a face cercetări, însoţit de un

reprezentant al Trezoreriei Americane care, sper din tot sufletul, a ajuns cu bine înapoi la hotel.

– Domnul Leiter este reprezentantul Agenţiei Centrale de Informaţii, iar nu al Trezoreriei, obiectă Mr. Big, fără pic de tulburare în glas. Situaţia sa este, în acest moment, extrem de delicată.

Tăcu, părând cu gândurile aiurea. Privea dincolo de Bond.

– Tee-Hee.

– Da, domnule.

– Leagă-l pe domnul Bond de scaun.

Bond fu gata să sară în picioare.

– Nu vă mişcaţi, domnule Bond, urmă Mr. Big, pe acelaşi ton liniştit. Dacă rămâneţi pe loc, aveţi oarecare şanse de a supravieţui.

Bond privi adânc în ochii aurii ai adversarului său. Se lăsă să cadă înapoi pe scaun. Imediat, o coardă groasă îi fu trecută peste mijloc, imobilizându-l strâns. Alte două corzi, ceva mai subţiri, îi fixară încheieturile mâinilor de braţele scaunului, apoi veni rândul gleznelor să-i fie legate de picioarele scaunului. De-acum, era întru totul neputincios; putea, cel mult, să se trântească la podea, cu tot cu scaun.

Mr. Big apăsă pe unul din butoanele interfonului.

– Trimiteţi-o înăuntru pe Miss Solitaire, porunci el.

Urmă o scurtă tăcere, apoi unul dintre rafturile de bibliotecă din dreapta biroului se dădu la o parte.

Una dintre cele mai frumoase femei pe care Bond o văzuse vreodată îşi făcu apariţia, şi închise uşa. Se opri în mijlocul încăperii şi-l studie pe Bond din cap până-n picioare, centimetru cu centimetru. Sfârşindu-şi inspecţia, se întoarse către Mr. Big şi-l întrebă:

– M-aţi chemat?

Mr. Big nu catadicsise să întoarcă privirea spre ea. I se adresă lui Bond, cu aceeaşi voce liniştită.

– Femeia aceasta e extraordinară, domnule Bond. Am de gând să mă căsătoresc cu ea, deoarece posedă un talent unic. Am, descoperit-o într-un cabaret din Haiti, insula ei natală; prezenta un număr telepatic, a cărui şmecherie n-am reuşit să o înţeleg. Am observat-o cu atenţie, dar tot n-

am înţeles. De fapt, nu era nimic de înţeles. Era telepatie, pur şi simplu. Făcu o pauză, apoi reluă:

– V-am spus toate acestea pentru a vă avertiza. Ea îmi va sluji drept inchizitor. Tortura e o metodă murdară şi deloc concludentă. Cei anchetaţi sfârşesc prin a mărturisi orice, numai pentru a scăpa de dureri. Având-o însă la dispoziţie pe această fată, metodele murdare devin caduce. Ea poate ghici dacă oamenii îmi spun sau nu adevărul. Iată de ce vreau ca ea să devină soţia mea. E mult prea valoroasă pentru a fi lăsată liberă. De altfel, ar fi interesant de văzut ce fel de progenituri am putea aduce pe lume, noi doi, rânji el, cinic.

Mr. Big se întoarse spre ea şi o măsură din priviri.

– Deocamdată, e cam îndărătnică. Nu vrea să aibă de-a face cu bărbaţii. Iată de ce, în Haiti, au numit-o „Solitaire”. Ia-ţi un scaun, îi porunci el fetei. Spune-mi dacă omul acesta minte. Ai însă grijă, nu te aşeza în bătaia armei, adăugă el.

Fata nu scoase nici un cuvânt, însă luă de lângă perete un scaun asemănător cu cel de care fusese legat Bond, şi se aşeză. Genunchii ei aproape că-i atingeau genunchiul lui drept. Îl privi ţintă, în ochi.

Chipul îi era palid, de acea paloare a albilor ce-au trăit o viaţă întreagă la tropice. Îi lipsea însă spălăceala pe care climatul tropical le imprimă pielii şi părului. Ochii îi erau de un albastru-adânc, provocatori parcă. Privindu-i, Bond realiză că privirile ei încercau să-i transmită un mesaj. Încercă să-i răspundă la rândul său, tot din priviri, dar lucirea din ochii ei dispăru aproape imediat. Părul îi era de un negru-intens şi îi cădea până pe umeri. Avea pometii înalţi şi o gură mare, senzuală, cu o umbră de cruzime. Linia maxilarelor îi era fină şi delicată. Nasul drept şi ascuţit dădea impresia unei voinţe de fier. O mare parte din frumuseţea chipului ei se datora faptului că părea o fiinţă născută pentru a porunci. Era fata unei fiice de stăpân de sclavi, de origine franceză.

Purta o rochie lungă din mătase albă, mată, cu o croială aparent clasică, în afară de decolteul ce îi dezvăluia partea

superioară a sânilor. În urechi avea cercei cu diamante, şi o brăţară asortată, la încheietura mâinii stângi. Unghiile îi erau scurt tăiate şi nelăcuite, şi nu purta nici un inel.

Continuând să-l privească în ochi, îşi împreună mâinile în poală, iar linia dintre sâni i se adânci.

Mesajul pe care atitudinea fetei i-l transmitea era lipsit de echivoc. Fără să vrea, Bond îi răspunse cu aceeaşi căldură. Modificarea expresiei de pe chipul până atunci rece şi imperturbabil al prizonierului nu-i scăpă lui Mr. Big, care apucă mânerul de fildeş al cravaşei. Unealta şfichiui aerul în direcţia lui Solitaire, plesnindu-i cu un sunet insuportabil umerii.

Bond tresări, mai abitir chiar decât fata. Privirea ei aruncă o flacără scurtă, apoi deveni opacă.

– Ridică-te, îi porunci Mr. Big, cu blândeţe. Ai uitat unde te afli.

Ea îşi îndreptă spinarea. Avea în mâini un pachet de cărţi. Începu să le amestece. Apoi, poate din dorinţa de a-şi sfida stăpânul, îi trimise lui Bond încă un mesaj tăcut: complicitatea, sau poate chiar mai mult.

Întoarse cu faţa, în poală, valetul de cupă. Apoi dama de pică. Aşeză cele două jumătăţi ale pachetului de cărţi faţă în faţă. Le împinse una-ntr-alta, şi cărţile se amestecară din nou.

De-a lungul acestei demonstraţii mute, nu ridică privirea spre Bond, nici măcar o singură dată. Bond însă simţi un fior de excitare şi pulsul i se iuţi. Avea un prieten în tabăra inamică.

– Eşti gata, Solitaire? întrebă uriaşul.

– Da, cărţile sunt pregătite, îi răspunse fata, cu răceală în glas.

– Domnule Bond, am să vă rog să o priviţi pe Solitaire în ochi şi să repetaţi ceea ce mi-aţi spus mai devreme, în legătură cu motivul prezenţei dumneavoastră aici.

Bond o privi, dar ochii fetei nu-i transmiseră, de astă dată, nici un mesaj. Privirea ei era focalizată în altă parte. Privea în gol, undeva dincolo de el.

Repetă ceea ce spusese mai devreme.

Vreme de o clipă, fiorul neliniştii îl străbătu. Putea cu adevărat fata să citească gândurile? Iar dacă da, avea să vorbească oare împotriva sa?

Timp de câteva momente, tăcerea fu stăpână în încăpere. Bond încerca să pară indiferent. Privi înspre tavan, apoi din nou spre ea.

Ochii ei reveniră la viaţă. Se întoarse spre Mr. Big.

– Spune adevărul, rosti ea, sec.

Capitolul VIII
LIPSĂ DE UMOR

Mr. Big căzu pe gânduri. Apoi, după câteva minute de reflecţie, se hotărî. Apăsă unul dintre butoanele interfonului.

– Blabbermouth?

– Da, şefule.

– Americanul ăla, Leiter, e în mâinile tale, nu-i aşa?

– Da, domnule.

– Loveşte-l până cade jos. Du-l la Spitalul Bellevue şi aruncă-l în faţa intrării, dar ai grijă să nu te vadă nimeni. Ai priceput?

– Da, domnule.

Mr. Big închise interfonul.

– Blestemat să fii! izbucni Bond. CIA nu te va lăsa să scapi cu una cu două!

– Aţi uitat, domnule Bond, că CIA nu are dreptul să acţioneze pe teritoriul Statelor Unite. Serviciul Secret American e cu totul neputincios în America. Jurisdicţia sa se extinde numai în afara graniţelor. Iar cei de la FBI nu sunt tocmai prieteni cu cei de la CIA. Tee-Hee, vino-ncoace!

– Da, domnule, spuse Tee-Hee, apropiindu-se de birou.

Mr. Big ridică privirea spre Bond.

– Care deget de la mână îl folosiţi cel mai puţin?

Bond fu uimit de această întrebare. Mintea îi lucra cu repeziciune.

– După ce vă veţi gândi, îmi veţi spune, cu siguranţă, că degetul mic de la mâna stângă vă este de cel mai puţin folos, urmă vocea calmă a lui Mr. Big. Tee-Hee, rupe-i domnului Bond degetul mic de la mâna stângă.

Faţa negrului arătă, pentru întâia oară, motivul care îl făcuse să-şi merite ciudata poreclă.

– Hi-hi, chicoti acesta, cu un glas dogit. Hi-hi!

Se îndreptă, nerăbdător, către Bond. Bond îşi încleştă mâinile pe braţele scaunului. Fruntea i se umplu de broboane de sudoare. Încerca să-şi imagineze durerea,

pregătindu-se astfel pentru a o înfrunta.

Negrul desprinse încet degetul mic al mâinii stângi a lui Bond, care, imobilizat în scaun, nu putu face nimic pentru a-l împiedica. Îi prinse vârful între degetul său mare şi arătător şi se apucă să-l împingă încet înapoi, chicotind încântat.

Bond se zvârcoli din răsputeri, încercând să răstoarne scaunul, dar Tee-Hee, cu mâna rămasă liberă, apucă spătarul, prevenindu-i astfel răsturnarea. Sudoarea se prelingea pe chipul lui Bond, iar dinţii i se dezgoliră, într-un rictus involuntar. Durerea creştea, aducându-i lacrimi în ochi. Ca prin ceaţă, o văzu pe fată privindu-l cu ochii măriţi de groază şi cu gura uşor întredeschisă.

Degetul îi era acum perpendicular pe suprafaţa dosului palmei. Încet-încet, se deplasa către încheietură. Deodată, osul cedă, cu un pârâit sinistru.

– Destul, porunci Mr. Big.

Tee-Hee dădu drumul degetului dislocat, vădit dezamăgit că distracţia se încheiase.

Bond lăsă să-i scape un geamăt animalic, apoi leşină.

– Gagiul ăsta-i complet lipsit de simţu’ umorului, comentă Tee-Hee.

Solitaire se prăbuşi înapoi pe scaun, închizând ochii.

– Era înarmat? întrebă Mr. Big.

– Da, domnule, răspunse Tee-Hee.

Scoase din buzunar revolverul Beretta al lui Bond şi-l aşeză pe birou. Mr. Big îl luă în mână şi-l examină cu ochi de expert. Îl cântări în mână, verifică eficacitatea patului rabatabil. Apoi scoase gloanţele şi le înşiră pe masă, scoţând şi glontele aflat pe ţeavă. În fine, împinse pistolul deoparte, în direcţia lui Bond.

– Trezeşte-l, ordonă el, uitându-se la ceas. Se făcuse ora trei.

Tee-Hee se deplasă în spatele scaunului de care fusese legat Bond şi îşi înfipse unghiile în lobii urechilor lui Bond.

Acesta gemu şi îşi înălţă capul.

Privirea i se îndreptă spre Mr. Big, şi un val de înjurături îi scăpă printre buze.

– Fiţi mulţumit că n-aţi murit, spuse Mr. Big, lipsit de emoţie. Durerea, oricât de mare, e preferabilă morţii. Iată revolverul dumneavoastră. Gloanţele vor rămâne la mine. Tee-Hee, înapoiază-i domnului Bond revolverul.

Tee-Hee luă arma de pe masă şi o strecură înapoi în teaca de la subsuoara lui Bond.

– Am să vă explic, pe scurt, care sunt motivele ce m-au determinat să vă las în viaţă, urmă Mr. Big. V-am îngăduit să vă bucuraţi de senzaţia durerii, în loc să vă las să sporiţi poluarea râului Harlem, încălţându-vă cu o pereche de galoşi de ciment.

Tăcu o vreme, apoi continuă:

– Domnule Bond, eu sufăr de plictiseală. Am căzut pradă stării pe care creştinii antici o numeau „accidie”, o letargie mortală care îi cuprinde pe cei sătui, cei care nu mai simt nici o dorinţă. Sunt perfect realizat în meseria pe care am ales-o, cei care îmi folosesc talentele, cu diferite prilejuri, sunt mulţumiţi de mine, iar cei pe care îi folosesc eu însumi mă ascultă şi se tem de mine. Practic, pe orbita pe care am ales-o, nu mi-a mai rămas nimic de cucerit. Din păcate, e prea târziu să-mi schimb vocaţia, la această vârstă. De altfel, puterea fiind scopul final al oricărei străduinţe, nu cred că vreun alt domeniu mi-ar permite să acced la o putere mai mare decât posed acum.

Bond asculta distrat. Între timp, în minte începu să-i încolţească un plan. Simţea prezenţa lui Solitaire, dar evita să o privească în ochi. Îşi aţintise privirea în ochii aurii ai omului cu chip cenuşiu de dincolo de masă.

Acesta vorbea mai departe, cu aceeaşi intonaţie blândă:

– Domnule Bond, ceea ce-mi face mie plăcere ţine, de-acum, de artă, ce se manifestă în fineţea şi acurateţea pe care încerc să le confer operaţiunilor pe care le duc la bun sfârşit. Pentru mine, a devenit aproape o manie să execut cu eleganţă şi exactitate fiecare sarcină pe care trebuie să o îndeplinesc. Zi de zi încerc să-mi fixez noi standarde, mereu mai înalte, de subtilitate şi perfecţiune tehnică, astfel încât fiecare acţiune a mea să devină o operă de artă, care să poată fi identificată ca aparţinându-mi, aşa

cum semnătura identifică operele unui artist precum, de pildă, Benvenuto Cellini. Deocamdată, mă mulţumesc doar cu propria mea judecată, însă sunt convins, domnule Bond, că perfecţiunea cu care îmi finalizez operaţiunile va fi, în cele din urmă, recunoscută de către istoricii vremurilor viitoare.

Mr. Big tăcu din nou. Bond îi văzu ochii aurii deschişi larg, de parcă omul ar fi avut viziuni. E un megaloman de prima mână, îşi spuse Bond. Şi, poate tocmai de asta, e cu atât mai periculos. Cei mai mulţi criminali dădeau greş deoarece singurul lor mobil era lăcomia. O minte care privea crima ca pe o artă însemna însă cu totul altceva. Omul acesta nu era un gangster oarecare. Era o adevărată ameninţare. Deşi îngrozit, Bond se simţea fascinat de ticăloşia fără margini a celui din faţa sa.

– Accept condiţia anonimatului din două motive, continuă Mr. Big: deoarece natura acţiunilor mele necesită discreţie şi, de asemenea, fiindcă admir sacrificiul de sine al artiştilor anonimi. Dacă-mi este permisă o asemenea comparaţie, mă văd pe mine însumi asemeni pictorilor marilor fresce egiptene, ce şi-au dedicat întreaga viaţă producerii unor capodopere închise pe vecie în mormintele faraonilor, deşi ştiau că nici un ochi de muritor n-avea să le admire vreodată.

Ochii lui mari rămaseră închişi, pentru câteva clipe.

– Să revenim, însă, la cazul nostru. Motivul pentru care nu v-am ucis în această dimineaţă, domnule Bond, e faptul că nu mi-ar face nici o plăcere, din punct de vedere estetic, să vă trag un glonte în burtă. Maşinăria aceasta – Mr. Big făcu un gest larg, arătând spre sertarul în care se afla arma aţintită spre Bond, prin gaura cheii – a făcut destule găuri, în destule burţi, astfel încât am căpătat convingerea că această mică jucărie este perfect funcţională, din punct de vedere tehnic. Pe de altă parte, aşa cum, cu siguranţă, v-aţi dat seama, nu mi-ar conveni deloc ca o şleahtă de curioşi să-şi bage nasul în afacerile mele, punând tot soiul de întrebări legate de dispariţia dumneavoastră şi a prietenului dumneavoastră, domnul Leiter. Ar fi incomod, nimic mai

mult, nimic mai puţin. Dar, din diverse motive, nu ţin neapărat să fiu incomodat, în aceste momente.

Mr. Big se uită la ceas.

– Aşadar, m-am hotărât să vă las câte o amintire, dându-vă totodată un avertisment solemn. Veţi părăsi chiar astăzi ţara, iar domnul Leiter îşi va cere transferul. Am destule pe cap, chiar şi fără o droaie de agenţi europeni care să se adauge numeroşilor curioşi locali cu care sunt nevoit să mă confrunt. Asta-i tot, încheie el. Dacă vom avea ocazia să ne reîntâlnim, vă asigur că veţi avea parte de cea mai originală moarte pe care am să o pot născoci în ziua respectivă. Tee-Hee, condu-l pe domnul Bond în garaj. Trimite doi oameni împreună cu dumnealui în Central Park, şi cere-le să-l arunce într-o arteziană. Dacă se opune, poate fi lovit, dar nu ucis. S-a înţeles?

– Da, domnule, răspunse Tee-Hee, adăugând apoi unul din chicotele sale în falset.

Îi dezlegă lui Bond gleznele, apoi încheieturile mâinilor. Apucă mâna stângă a lui Bond şi i-o răsuci la spate. Apoi, cu mâna liberă, desfăcu frânghia care-i imobiliza pieptul. Îl smuci pe Bond, obligându-l să se ridice în picioare.

– Sus! porunci Tee-Hee.

Bond ridică, încă o dată, privirea spre uriaşul chip cenuşiu.

– Cei ce merită să moară, mor de moartea pe care şi-o merită, spuse acesta. Notaţi-vă această maximă! Îmi aparţine.

Apoi, Bond se uită la Solitaire. Fata îşi plecase privirea şi nu îndrăzni să şi-o mai ridice.

– Dă-i drumul! spuse Tee-Hee.

Îl întoarse pe Bond cu faţa spre perete şi-l împinse înainte, răsucindu-i încheietura mâinii, aproape dizlocându-i-o. Bond lăsă să-i scape un geamăt cât mai realist cu putinţă şi se prefăcu a se împletici. Voia ca Tee-Hee să-l creadă vlăguit şi docil. Voia ca acesta să slăbească puţin strânsoarea de menghină pe care o exercita asupra braţului său stâng. Orice mişcare bruscă pe care ar fi îndrăznit să o facă, în aceste condiţii, i-ar fi sfărâmat încheietura. Tee-Hee

întinse mâna peste umărul lui Bond şi apăsă pe o carte anume dintr-unul din rafturi. O secţiune largă a bibliotecii pivotă. Bond fu împins pe culoarul ce se deschisese, iar negrul împinse la loc secţiunea deschisă. Se auzi un clinchet, atunci când uşa se închise şi, judecând după grosimea ei, Bond fu convins că nici un sunet nu avea puterea de a răzbate dincolo de ea. Se aflau pe un coridor îngust, cu pardoseala acoperită de o mochetă. La capătul acestuia, o serie de trepte coborau spre nivelul inferior. Bond gemu din nou.

– Ai grijă, s-ar putea să-mi rupi braţul, şi-am să leşin dracului de durere! scrâşni el.

Se împletici iar, încercând să determine exact poziţia negrului în spatele său. Îşi aminti sfatul lui Leiter: „Fălci, pântece, stomac sau gât: loveşte-i oriunde altundeva, şi vei reuşi doar să-ţi rupi mâna”.

– Ţine-ţi gura! spuse negrul, însă îşi slăbi strânsoarea, permiţându-i lui Bond să-şi lase mâna mai jos cu câţiva centimetri. Atât îi era de-ajuns.

Parcurseseră jumătate din lungimea coridorului, iar de trepte îi despărţeau numai câţiva paşi. Bond se prefăcu din nou că se împiedică, iar negrul se lovi de el. Îl blestemă şi îl împinse, dar Bond ştia acum în ce direcţie trebuia să lovească.

Se aplecă puţin şi, cu mâna dreaptă întinsă ca o scândură, lovi sec, înapoia sa. Impactul provocă o bufnitură surdă. Negrul ţipă ascuţit, ca un iepure rănit, şi eliberă mâna stângă a lui Bond. Acesta se întoarse şi, cu dreapta, îşi scoase revolverul din tocul de la subţioară. Negrul scâncea stins, încovoiat, cu mâinile încleştate între picioare, unde fusese lovit. Bond izbi din toate puterile în ţeasta ca de lemn a negrului. Se auzi un pocnet sec, de parcă ar fi izbit o uşă. Negrul căzu în genunchi, gemând, sprijinindu-se cu mâinile de podea. Bond îl ocoli şi, cu vârful întărit al pantofului, izbi cu sete şezutul negrului. Individul ţipă, rostogolindu-se cei câţiva metri care îl despărţeau de scări. Capul lui izbi balustrada de fier, apoi, rostogolindu-se în continuare corpul inert dispăru dincolo de muchia primei

trepte. Bond auzi un trosnet, de parcă, în cădere, negrul s-ar fi lovit de un obstacol, iar după o clipă, o bufnitură surdă răsună, atunci când atinse solul. Apoi se aşternu liniştea.

Bond îşi şterse sudoarea care-i picura în ochi şi rămase locului, ascultând. Îşi băgă mâna rănită în buzunarul hainei. Se umflase îngrozitor şi îl durea cumplit. Ţinând în mâna dreaptă pistolul, păşi în vârful picioarelor către trepte.

Trupul inert zăcea pe ciment, un etaj mai jos. Bond coborî treptele şi, ajungând jos, se opri din nou, ascultând. Undeva pe-aproape, de dincolo de una dintre uşile încuiate care se deschideau imediat lângă trepte, răsuna bâzâitul acut al unei centrale telefonice. Acolo se afla, cu siguranţă, centrul de comunicaţii al lui Mr. Big. I-ar fi plăcut să dea o raită pe-acolo.

Încărcătorul armei îi fusese însă golit, iar Bond nu avea de unde să ştie câţi oameni se aflau dincolo de uşă. Purtau căşti, probabil, şi de aceea nu auziseră zgomotul căderii lui Tee-Hee.

Se apropie de corpul inert. Tee-Hee era fie mort, fie pe moarte. Zăcea pe spate, cu mâinile şi picioarele răşchirate. Cravata în dungi îi acoperea figura, ca un stindard sfâşiat. Bond nu simţea nici o umbră de remuşcare. Cotrobăi în haina lui Tee-Hee, iar la cingătoarea pantalonilor de culoarea lavandei descoperi un Colt calibrul 38 cu ţeava tăiată. Era încărcat. Strecură inutilul Beretta în teacă, apoi cântări în mână arma cea grea pe care o găsise şi rânji.

Se găsea în faţa unei uşi scunde, zăvorâte. Bond îşi lipi urechea de lemnul scorojit. Auzi duduitul înfundat al unui motor. Aceasta era, în mod sigur, uşa ce dădea în garaj. De ce se auzea însă acel motor pornit, la o oră atât de matinală? Bond scrâşni din dinţi, dumirindu-se. Mr. Big îşi avertizase prin interfon ciracii, despre sosirea sa şi a lui Tee-Hee. Cei de dincolo de uşă se întrebau probabil de ce întârziau, şi aşteptau ca negrul şi prizonierul să-şi facă apariţia din clipă-n clipă.

Bond stătu o clipă pe gânduri. Avea de partea sa avantajul surprizei, cu singura condiţie ca zăvoarele să fie bine unse.

Mâna stângă nu-i era de nici un folos. Ţinând Coltul în dreapta, împinse încet primul zăvor, cu muchia palmei rănite. Zăvorul alunecă în linişte. Cel de-al doilea, aşişderea. Mai rămânea doar să apese pe clanţă. O apăsă încet şi trase uşa către sine, câţiva centimetri.

Pe măsură ce crăpătura uşii groase se lărgi, zgomotul motorului crescu în intensitate. Maşina se afla, se pare, chiar în dreptul uşii. Smuci uşa, deschizând-o, şi se lipi de perete, astfel încât să ofere o ţintă cât mai dificilă, apoi trase piedica revolverului.

La numai câţiva paşi distanţă se afla o limuzină neagră, cu motorul pornit. Poarta dublă a garajului era larg deschisă. Farurile cu bătaie lungă sfâşiau întunericul, făcând să strălucească caroseriile curate ale altor câteva maşini. La volanul limuzinei stătea aşezat un negru solid, iar un altul era rezemat de portiera deschisă. Nimeni altcineva nu se zărea prin preajmă.

La vederea lui Bond, cei doi negri rămaseră cu gura căscată de uimire; cel din maşină scăpă dintre buze o ţigară aprinsă. Apoi, dezmeticindu-se, cei doi începură să-şi scotocească buzunarele în căutarea pistoalelor.

Instinctiv, Bond trase mai întâi în cel aflat lângă maşină, realizând că acesta avea cele mai multe şanse de a trage primul.

Împuşcătura stârni ecouri puternice în vasta încăpere subterană.

Negrul îşi încleştă ambele mâini pe burtă, se împletici doi paşi în direcţia lui Bond, apoi se prăbuşi cu faţa în jos. Arma lui lovi betonul cu un pocnet sec.

Cel de la volan slobozi un urlet, văzând cum mâna lui Bond zvâcnea înspre el. Incomodat de volan, nu reuşise încă să îşi scoată arma din buzunarul de la piept.

Bond trase direct în gura deschisă care urla, iar reculul izbi capul individului de geamul portierei.

Bond ocoli maşina şi deschise portiera. Negrul sângera abundent, iar creierii îi erau împrăştiaţi peste tot în interiorul maşinii. Bond îşi aruncă revolverul pe scaunul de alături şi se opinti, scoţând cadavrul din maşină. Încercă să

evite a se murdări de sânge. Se aşeză la volan şi binecuvântă motorul pornit şi faptul că schimbătorul de viteze se afla lângă volan. Trânti portiera, îşi aşeză mâna rănită pe volan şi apăsă pe acceleraţie. Frâna de mână fusese trasă. Se aplecă şi, cu mâna dreaptă, trase cu putere de levier.

Acest răgaz se dovedi periculos. Exact când limuzina depăşea poarta deschisă, răsună o împuşcătură şi un glonte se înfipse în caroserie. Răsuci volanul spre dreapta, iar următoarea împuşcătură îşi ratã ţinta. O fereastră se făcu ţăndări, de cealaltă parte a străzii.

Împuşcătura venise de undeva de jos, iar Bond deduse că, într-un fel sau altul, primul negru reuşise să îşi găsească, în cele din urmă, arma.

Parcurgând în grabă treptele de viteză, aruncă o privire în oglinda retrovizoare, dar nu văzu decât pata de lumină aruncată din garaj pe caldarâmul întunecat al străzii pustii.

Bond nu avea idee unde se afla, şi nici încotro se îndrepta. Era o stradă largă, lipsită de repere distinctive. Descoperi că, din obişnuinţă, o apucase pe banda din stânga, şi învârti de volan, înscriindu-se corect, pe cea din dreapta. Mâna stângă îl durea cumplit, dar nu avea ce face; cu degetul mare şi cu arătătorul, reuşea să menţină volanul în echilibru. Îşi aduse aminte de portiera stropită cu sânge şi îşi retrase şoldul, încercând să evite picăturile de sânge ce se prelingeau. Strada ce părea nesfârşită era pustie, cu excepţia fuioarelor de aburi ce se ridicau, fantomatice, din reţeaua de canalizare. Botul masiv al maşinii le spulbera, unul după altul, dar câteva clipe după aceea, Bond le zărea în oglinda retrovizoare, înălţându-se iar.

Conducea cu o viteză constantă, situată în jurul a optzeci de kilometri pe oră. Trecu pe roşu, în câteva intersecţii pustii. Traversă o serie de cvartale cufundate în beznă, apoi ajunse la o intersecţie circulată şi opri la stop, aşteptând să se facă verde. Coti la stânga şi avu norocul de a prinde unda verde. Cu fiecare semafor, se îndepărta tot mai mult de bârlogul inamicului. La o intersecţie, încetini şi citi indicatoarele. Se afla la intersecţia dintre Park Avenue şi

Strada 116. La următorul colţ încetini din nou. Strada intersectată de bulevardul larg purta numărul 115. Răsuflă uşurat. Se îndrepta spre centru, mereu mai departe de Harlem. Îşi văzu de drum. La intersecţia cu Strada 60 coti la dreapta şi opri maşina în dreptul unui hidrant. De jur împrejur nu se vedea ţipenie de om. Luă pistolul de pe scaunul de alături, şi-l îndesă la cingătoare, apoi închise portiera şi ieşi din nou pe bulevard.

Câteva minute mai târziu, reuşi să oprească un taxi şi, foarte curând, urca treptele hotelului St. Regis.

– Aveţi un mesaj, domnule Bond, îl anunţă portarul de noapte.

Bond deschise cu mâna dreapta plicul care conţinea mesajul, ferindu-şi flancul stâng de eventuala privire curioasă a portarului. Mesajul fusese transmis de Felix Leiter, la ora patru. Era lapidar: „Sună-mă imediat”.

Bond se îndreptă spre ascensor şi apăsă butonul care comanda închiderea uşilor. Urcă la etajul 21 şi se îndreptă spre camera sa. Pătrunse în camera de zi şi aprinse luminile.

Aşadar, reuşiseră amândoi să scape cu viaţă. Se lăsă să cadă într-un fotoliu, lângă telefon.

– Isuse! răsuflă el, uşurat. Ce noapte!

Capitolul IX
ADEVĂRAT SAU FALS?

Bond contemplă o vreme telefonul, apoi se ridică şi se apropie de scrinul din colţ. Turnă trei degete de Haig & Haig într-un pahar, adăugă un pumn de cuburi de gheaţă, apoi clătină paharul, pentru ca amestecul să se răcească. Sorbi jumătate din conţinut, dintr-o înghiţitură, după care aşează paharul pe o măsuţă şi îşi dezbrăcă haina. Mâna stângă îi era atât de umflată, încât abia reuşi să şi-o scoată prin mânecă. Degetul mic îi era dislocat, iar durerea îl străfulgeră din cap până-n picioare, atunci când umflătura se frecă de ţesătură. Degetul era vânăt, aproape negru. Îşi dezlegă cravata şi îşi descheie primul nasture de la cămaşă. Mai sorbi o dată din pahar şi se întoarse lângă telefon.

Leiter îi răspunse imediat.

– Mulţumesc lui Dumnezeu! răsuflă acesta uşurat. Eşti teafăr?

– Un deget rupt, răspunse Bond. Dar tu?

– Am luat câţiva pumni, dar nimic serios, în cele din urmă. Amicii noştri au început prin a analiza la ce cazne să mă supună. Măi întâi, au vrut să mă cupleze la pompa de aer comprimat din garaj. Se gândeau să înceapă prin a-mi pompa aerul în urechi, iar apoi să continue şi-n alte părţi ale corpului. Văzând că Mr. Big nu le transmite nici un ordin în ceea ce mă privea, s-au plictisit. Într-un târziu, am ajuns să mă contrazic cu Blabbermouth, tipul cu pistolul acela ciudat, pe teme de jazz. Discutând despre Duke Ellington, am căzut de acord că ne plac mai mult formaţiile de percuţionişti, iar nu cele de suflători. Amândoi am fost de părere că pianul sau bateria duc greul unei trupe, mai mult decât oricare alt instrument. I-am spus poanta despre clarinet – „o ţeavă de lemn în care nici dracu’ nu se pricepe să sufle ca lumea” – şi-a râs de s-a prăpădit. Şi, uite-aşa, ne-am împrietenit. Celalalt – cel zis „Flanelă” – era cam adormit, iar Blabbermouth l-a trimis la culcare, spunând că

avea să aibă el grijă de mine. Apoi a telefonat Mr. Big.

– Eram de faţă, şi nu mi s-a părut o conversaţie prea veselă, spuse Bond.

– Blabbermouth era al naibii de îngrijorat. Se tot plimba prin încăpere, bombănind. Pe neaşteptate, m-a pocnit cu un box de oţel, şi mi-am pierdut cunoştinţa. M-am trezit lângă spitalul Bellevue, pe la trei şi jumătate. Blabbermouth şi-a cerut scuze, spunând că n-a putut să evite a mă lovi. L-am crezut. M-a rugat să am grijă să nu se afle că mă cruţase. Mi-a spus că avea să raporteze că mă lăsase în faţa spitalului, pe jumătate mort. Bineînţeles, i-am promis că voi avea grijă ca la urechile şefului său să ajungă o serie de detalii macabre, în ceea ce priveşte soarta mea. Ne-am despărţit în termeni cum nu se poate mai cordiali. M-am dus la Urgenţă şi i-am rugat să mă consulte şi să-mi dea un tratament pentru durerea de cap şi m-am întors acasă. Am fost al naibii de îngrijorat pentru tine, până când a sunat telefonul. Erau cei de la Poliţie şi de la FBI. Se pare că Mr. Big a depus o plângere împotriva unui englez nebun ce şi-a ieşit din fire la „Boneyard”, la primele ore ale dimineţii, şi i-a împuşcat trei angajaţi – doi şoferi şi un chelner, nici mai mult, nici mai puţin —, a furat o maşină şi dus a fost, lăsându-şi pălăria şi pardesiul la garderobă. Mr. Big a făcut, se pare, mare tărăboi, cerând intervenţia imediată a forţelor de ordine. Bineînţeles, i-am avertizat pe curcani să-şi vadă de ale lor, dar sunt turbaţi de furie, aşa că va trebui să părăsim cât mai repede oraşul. Povestea nu va mai apuca să ajungă în ziarele de dimineaţă, însă ediţiile de după-amiază şi jurnalele de la televiziune şi radio vor face din întreaga afacere capul de afiş al zilei. Pe de altă parte, Mr. Big şi ai lui se vor repezi pe urmele tale, ca un cuib de viespi stârnit. M-am gândit deja la un plan. Dar spune-mi şi tu ce ţi s-a întâmplat! Doamne, de-ai şti ce fericit sunt că-ţi aud glasul!

Bond îi relată în detaliu tot ce se petrecuse, fără să omită nimic. Când sfârşi de povestit, Leiter şuieră admirativ:

– Dar ştiu că i-ai dat de furcă Uriaşului! Ai avut parte de un noroc chior. Tipa aceea pe nume Solitaire ţi-a salvat

pielea. Crezi că ne-ar putea fi de vreun folos?

– Ar putea, dacă am reuşi să ajungem în preajma ei. Din câte mi-am putut da seama, se pare că Mr. Big o cam ţine din scurt.

– Ne vom gândi mai târziu la asta, îl întrerupse Leiter. Acum, ar fi cazul să intrăm în acţiune. Voi închide telefonul şi-am să te sun din nou peste câteva minute. Am să trimit medicul poliţiei să te consulte. Va sosi într-un sfert de oră. Apoi voi sta de vorbă cu comisarul-şef şi voi încerca să aranjez lucrurile în ceea ce priveşte poliţia, în măsura în care va fi posibil. Vom încerca să tragem de timp, cerându-le să anunţe că maşina furată a fost găsită. Cei de la FBI vor trebui să se descurce cu presa, ca să nu răsufle nimic din povestea cu „asasinul englez”, iar numele tău să nu fie dat publicităţii. Altfel, ambasadorul Marii Britanii va fi somat să dea explicaţii şi ne vom trezi cu mitinguri de protest ale Asociaţiei Naţionale pentru Progresul Populaţiei de Culoare şi cine mai ştie câte. Ar fi de preferat să discuţi cu şefii tăi de la Londra, sugeră Leiter, coborând tonul. Acolo e trecut de zece, aşa că poţi să-l suni chiar acum. Nu ţi-ar strica o vorbă bună pusă la grangurii de-aici. De cei de la CIA mă pot îngriji eu, dar cei de la FBI s-au cam trezit cu faţa la cearşaf, aşa că vor fi puşi pe fapte mari, şi noi tocmai de aşa ceva nu avem nevoie. Vei avea nevoie de nişte haine noi, dar de asta am să mă-ngrijesc eu. Nu pierde timpul cu somnul, vom avea timp berechet să dormim, în mormânt. Te sun mai târziu, mai spuse Leiter, şi închise telefonul.

Bond zâmbi în sinea sa. La auzul vocii pline de voie bună a prietenului său şi aflând că acesta avusese grijă de toate detaliile, simţi cum oboseala şi gândurile sumbre i se topesc ca prin farmec. Ridică telefonul şi ceru o convorbire peste ocean. Centralista îl anunţă că avea să primească legătura peste zece minute.

Bond intră în dormitor şi, cu chiu, cu vai, reuşi să se dezbrace. Făcu un duş fierbinte, apoi unul rece ca gheaţa. Se bărbieri şi, cu mare greutate, îmbrăcă o cămaşă şi o pereche de pantaloni curaţi. Împachetă Coltul în cămaşa murdară şi-l puse în valiză, apoi introduse un încărcător nou

în Beretta. Îşi împachetase o bună parte din lucruri când se auzi ţârâitul telefonului.

Ridică receptorul şi, o vreme, ascultă pârâiturile şi zgomotul de fond, ecourile unor conversaţii animate şi frânturi de transmisii Morse. Îşi închipui clădirea masivă din Regent's Park, centrala telefonică de la subsol, consola operatoarei şi o ceaşcă de cafea aşezată alături, glasul operatoarei răspunzând: „Da, aici Universal Export", adresa pe care o solicitase Bond, una din numeroasele adrese de acoperire pe care le utilizau agenţii în cazul unor convorbiri urgente de peste hotare. Operatoarea avea să-l anunţe pe responsabil, iar acesta urma să-şi dea acordul pentru preluarea convorbirii.

– Aveţi legătura, îl anunţă centralista. Vorbiţi, vă rog! Londra, sunteţi chemaţi de New York.

Bond auzi vocea calmă, cu accent englezesc:

– Universal Export. Cu cine vorbesc?

– Doresc să vorbesc cu domnul director general, spuse Bond. Sunt nepotul său, James, sun de la New York.

– O clipă, vă rog.

Bond deduse că, în acest moment, operatoarea îi dădea legătura domnişoarei Moneypenny. Secretara avea să apese pe un buton al interfonului, anunţând: „Un apel de la New York, domnule. Cred că e 007". „Fă-mi legătura!" avea să răspundă M.

– Da? rosti glasul plin de răceală pe care Bond îl cunoştea atât de bine.

– Sunt James, domnule, spuse Bond. S-ar putea să am nevoie de puţin ajutor. S-au ivit unele probleme.

– Spune-mi despre ce este vorba.

– Azi-noapte am făcut o vizită clientului nostru principal, începu Bond. Trei dintre angajaţii săi s-au îmbolnăvit, cât timp am stat acolo.

– Cât de gravă e boala? întrebă vocea de la capătul firului.

– Cum nu se poate mai gravă, domnule, răspunse Bond. Bântuie o gripă păcătoasă, pe-aici.

– Sper că nu te-ai molipsit...

– Am avut şi eu parte de un uşor guturai, domnule, dar nu e cazul să vă faceţi griji. Am să vă scriu, pentru a vă relata amănuntele. Problema este că, având în vedere cazurile de gripă semnalate, Federaţia e de părere că ar trebui să plec din oraş. (Bond zâmbi, închipuindu-şi zâmbetul ce i se zugrăvise, cu siguranţă, pe chipul lui M, la auzul spuselor sale). Voi pleca numaidecât, împreună cu Felicia.

– Cu cine?

– Cu Felicia, noua mea secretară de la Washington.

– Aha!

– Mă gândeam să vizitez uzina pe care mi-aţi recomandat-o, la San Pedro.

– Bună idee!

– Mă tem însă că Federaţia va fi de altă părere, şi m-am gândit să vă cer sprijinul.

– Înţeleg. Cum merg afacerile?

– Perspectivele sunt promiţătoare, dar nu e deloc uşor. Felicia va dactilografia astăzi un raport complet, pentru dumneavoastră.

– Foarte bine, spuse M. Altceva?

– Asta-i tot, domnule. Vă mulţumesc pentru sprijinul acordat.

– Nu-ţi face griji. Vezi ce faci! La revedere.

– Să ne vedem cu bine, domnule.

Bond aşează receptorul în furcă, rânjind. M avea să îl contacteze pe şeful personalului. Îşi închipui cam în ce fel avea să decurgă discuţia: „007 a reuşit să se ia în coarne cu cei de la FBI. Nebunul s-a dus în Harlem noaptea trecută şi-a doborât trei dintre oamenii lui Mr. Big. Se pare că s-a şifonat şi el niţel, dar nu e ceva grav. E nevoit să plece din oraş, împreună cu Leiter, tipul de la CIA. Se vor îndrepta spre St. Petersburg. Cred că e cazul să anunţi secţiile A şi C. Se pare că vom avea de discutat cu cei de la Washington. Transmiteţi-le că sunt alături de ei, însă 007 se bucură de încrederea mea deplină, şi sunt convins că el a acţionat în legitimă apărare. Nu se va mai repeta, şi aşa mai departe... Ai priceput?”

Bond rânji din nou, închipuindu-şi disperarea lui Damon,

care va trebui să aplaneze încă un scandal cu cei de la Washington, pe lângă numeroase alte diferende anglo-americane.

Telefonul sună din nou. Era Leiter.

– Ascultă-mă cu atenţie, spuse acesta. Se pare că, încet-încet, se limpezesc apele. Cei trei pe care i-ai curăţat erau nişte ticăloşi de ultima speţă, căutaţi pentru tot soiul de delicte: Tee-Hee Johnson, Sam Miami şi un al treilea, pe nume McThing. FBI-ul a fost de acord să muşamalizeze totul. N-au fost încântaţi, iar Poliţia a făcut un scandal monstruos. Ştabii de la FBI l-au trezit cu noaptea-n cap pe şeful meu, şi i-au cerut să te expedieze acasă. Am reuşit să-i liniştim, până la urmă, cu condiţia ca amândoi să părăsim imediat oraşul. Detaliile legate de plecare au fost deja puse la punct. Nu putem pleca împreună: eu voi lua avionul, iar tu vei veni cu trenul. Notează!

Bond îşi sprijini receptorul telefonului de umăr şi întinse mâna după hârtie şi creion.

– Gara Pennsylvania, linia 14, la zece şi jumătate, în această dimineaţă. Vei lua expresul „Silver Phantom” către St. Petersburg, via Washington, Jacksonville şi Tampa. Ţi-am rezervat un compartiment de lux. Vagonul 245, compartimentul H. Vei găsi biletul în tren, la conductor; rezervarea s-a făcut pe numele de Bryce. Nu pierzi timpul prin gară: te duci direct la linia 14, la vagonul tău, îţi iei biletul şi te închizi în compartiment, până la plecarea trenului. Eu voi pleca peste o oră. Am să iau un avion al companiei Eastern. Din acest moment, rămâi singur. Dacă ai vreo problemă, sună-l pe Dexter. Să nu te miri însă dacă el are să vină cu o falcă-n cer şi cu una-n pământ. Trenul tău va ajunge la destinaţie mâine, în jurul amiezii. Vei lua un taxi şi-i vei cere să te ducă la Everglades, bulevardul Golfului, pe plaja Sunset. Toate hotelurile de pe plajă se află într-un cartier numit Treasure Island. De acolo, o alee duce la St. Petersburg. Taximetristul îţi va arăta drumul. Eu te voi aştepta acolo. Ţi-ai notat? Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă de tine! Vorbesc foarte serios. Mr. Big va face tot posibilul pentru a pune mâna pe tine. O escortă

a poliţiei n-ar face decât să atragă atenţia asupra ta. Ia un taxi de la hotel până la gară şi încearcă să fii cât mai discret cu putinţă. Am să-ţi trimit un impermeabil şi o pălărie nouă. Nota a fost deja achitată la St. Regis. Ai vreo întrebare?

– Totul îmi pare a fi în regulă, răspunse Bond. Am vorbit cu M, iar el va aranja lucrurile cu cei de la Washington, în cazul în care apar complicaţii. Să fii cu băgare de seamă! mai adăugă el. Eşti următorul pe lista lor neagră. Ne vedem mâine. Cu bine!

– Am să mă descurc, îl linişti Leiter. Noroc!

Se făcuse şase şi jumătate. Bond trase draperiile şi admiră răsăritul soarelui deasupra oraşului. Deşi străzile erau încă cufundate în întuneric, vârfurile uriaşelor stalagmite de beton căpătaseră nuanţe rozalii. Unul după altul, etajele se luminau, reflectând razele soarelui, de parcă o armată întreagă de îngrijitori ar fi coborât, etaj cu etaj, aprinzând luminile.

Medicul poliţiei îşi făcu în curând apariţia. Următorul sfert de oră nu fu deloc plăcut pentru Bond.

– Fractură curată, declară acesta. Va dura câteva zile până când se va vindeca. Cum s-a întâmplat?

– L-am prins din greşeală la uşă, minţi Bond.

– Pe viitor, ţineţi-vă departe de uşi, comentă medicul, cu subînţeles. Uşile astea pot fi ale naibii de primejdioase. Ar trebui să fie interzise prin lege. Noroc că nu v-aţi prins gâtul într-o astfel de uşă...

După plecarea doctorului, Bond sfârşi de împachetat. Se întrebă cam în cât timp i-ar fi putut aduce cei de la *room service* micul dejun, când soneria telefonului ţârâi din nou.

Bond se aştepta să audă glasul furios al unui poliţist sau al vreunui om de-al FBI-ului. Când colo, o voce de fată, vorbind repede şi pe un ton scăzut, ceru să vorbească cu domnul Bond.

– Cine-i acolo? întrebă Bond, încercând să câştige timp, deşi ştia prea bine răspunsul.

– Ştiu că tu eşti, rosti glasul, iar Bond realiză că fata vorbea cu buzele lipite de microfon. Sunt Solitaire.

Numele fu rostit în şoaptă.

Bond nu răspunse, încercând să-şi imagineze scena ce se petrecea la celălalt capăt al firului. Era singură, oare? Vorbea, fără să se gândească, la un telefon din casă, cu extensii multiple, la care ascultau spionii lui Mr. Big, încântaţi? Ori se afla în aceeaşi încăpere cu Mr. Big, care-i dicta tot ceea ce avea de spus, cuvânt cu cuvânt?

– Ascultă-mă, spuse fata. Trebuie să mă grăbesc. Trebuie să ai încredere în mine! Mă aflu într-o prăvălie din cartier, dar va trebui să mă întorc numaidecât în camera mea. Te rog, crede-mă!

Bond îşi scoase batista şi astupă cu ea microfonul, înainte de a vorbi.

– Ce trebuie să-i transmit domnului Bond, în cazul în care îl voi întâlni?

– Oh, la naiba! izbucni fata, cuprinsă de un acces de isterie deloc simulată. Îţi jur pe viaţa mamei mele, pe vieţile copiilor mei nenăscuţi! Trebuie să plec, şi nici tu nu mai poţi rămâne aici! Trebuie să mă iei cu tine. Te voi ajuta, cunosc o mulţime dintre secretele sale. Dar te implor, grăbeşte-te! Îmi risc viaţa, vorbind cu tine! suspină ea, exasperată, pradă panicii. Pentru numele lui Dumnezeu, ai încredere în mine! Trebuie să mă crezi! Trebuie!

Bond continuă să tacă. Mintea sa lucra însă, cu repeziciune.

– Ascultă-mă! reluă ea, de astă dată cu disperare în glas. Dacă nu vrei să mă iei cu tine, mă voi sinucide. Acum mă crezi? Sau vrei să mă vezi moartă?!

Dacă fata juca teatru, atunci era o actriţă de geniu. Deşi ştia că riscă enorm, Bond se hotărî. Rosti în microfon, cu voce scăzută:

– Dacă încerci să mă tragi pe sfoară, te voi ucide, Solitaire, chiar de-ar fi acesta ultimul lucru pe care-l voi face. Ai la îndemână ceva de scris?

– Aşteaptă o clipă, spuse fata. Da, spune...

Dacă totul nu era decât o cacialma, fata ar fi răspuns fără nici o ezitare, gândi Bond.

– Ne întâlnim în gara Pennsylvania, la zece şi douăzeci de

minute fix. Expresul „Silver Phantom”, în direcţia... Washington, adăugă el, după o scurtă şovăială. Vagonul 245, compartimentul H. Prezintă-te drept doamna Bryce. În cazul în care eu n-am ajuns încă, biletul se află la conductor. Intri în compartiment şi mă aştepţi. Ai înţeles?

– Da, răspunse fata. Îţi mulţumesc din suflet...

– Ai grijă, nu e cazul să fii recunoscută. Poartă o pălărie cu voaletă, sau ceva în genul ăsta...

– Sigur că da, spuse fata. Îţi promit că aşa voi face. Acum trebuie să plec.

Închise telefonul. Bond contemplă o vreme receptorul mut, apoi îl aşeză în furcă.

– Ei bine, am făcut-o şi p-asta! rosti el, cu glas tare.

Se ridică şi se întinse. Se apropie de fereastră şi privi afară, în gol. Gândurile îl năpădiră. Într-un târziu, ridică din umeri şi se întoarse lângă telefon. Se uită la ceas. Era şapte şi jumătate.

– *Room service,* bună dimineaţa! rosti o voce plină de amabilitate.

– Aş dori micul dejun, spuse Bond. Un suc de ananas, porţie dublă. Fulgi de porumb şi frişcă. O omletă mare, cu şuncă. Pâine prăjită şi marmeladă. O cafea neagră.

– Desigur, domnule, spuse fata de la celălalt capăt al firului, apoi repetă comanda. Veţi fi servit imediat.

– Vă mulţumesc.

– Cu plăcere.

Bond rânji în sinea sa. „Ultimul dejun al condamnatului a fost copios,” îşi spuse el. Se aşeză la fereastră şi privi cerul senin, cu gândul la viitor.

Departe, în Harlem, centrala telefonică redeveni centrul unei activităţi intense. „Şoaptă” vorbea din nou cu oamenii răspândiţi prin oraş, transmiţând încă o dată semnalmentele lui Bond, către toţi „ochitorii”:

– Cercetaţi gările şi aeroporturile. Nu scăpaţi din ochi hotelul San Regis, la intersecţia Străzii 55 cu Fifth Avenue. Mr. Big spune că nu trebuie să vă scape, chiar de va încerca să fugă pe autostradă. Transmiteţi mai departe! Cercetaţi gările şi aeroporturile...

Capitolul X
FANTOMA DE ARGINT

Bond îşi ridică gulerul noului său impermeabil şi ieşi în pragul magazinului St. Regis, care dădea în Strada 55. Trecuse în prăvălie direct din hotel.

Aşteptă în prag până când zări un taxi. Se repezi în stradă, deschise portiera cu degetul mare al mâinii sale rănite şi îşi aruncă înăuntru valiza uşoară. Apoi urcă şi el. Taxiul abia dacă încetini o clipă. Negrul care, pe partea cealaltă a drumului, ţinea în mână o cutie de colectă purtând inscripţia „Pentru veteranii de culoare ai războiului din Coreea”, precum şi tovarăşul acestuia, aşezat la volanul unui automobil decapotabil oprit alături, nu îl băgară în seamă. Rămaseră acolo încă vreo câteva ceasuri, supraveghind intrarea în hotel, până când, mult mai târziu, două sunete scurte şi unul lung slobozite din claxonul unui camion care trecu pe stradă, le dădură semnalul încetării supravegherii.

Dar Bond fu imediat depistat, atunci când coborî pe trotuarul din faţa gării Pennsylvania. Un negru care se fâţâia de colo-colo prin faţa gării, ţinând în mână un coş de răchită, se grăbi să intre într-o cabină telefonică. Era oră zece şi un sfert.

Deşi mai erau numai cincisprezece minute până la plecarea trenului, unul dintre chelnerii de la vagonul-restaurant anunţă că nu se simţea bine şi fu imediat înlocuit de un individ care, cu câteva minute în urmă, primise instrucţiuni foarte precise prin telefon. Şeful restaurantului protestă, dar câteva cuvinte şoptite la ureche de către noul venit fură de ajuns pentru a-l reduce la tăcere şi a-l face să-şi pipăie îngrijorat talismanul norocos pe care îl purta la gât.

Bond parcurse grăbit pasarela acoperită şi se îndreptă spre peronul liniei 14.

Trenul, lung de aproape o jumătate de kilometru, se întindea în zare, în semiîntunericul staţiei subterane.

Generatoarele de patru mii de cai putere ale locomotivei Diesel duduiau. În lumina albă a becurilor, dungile de purpură şi aur şi emblema companiei feroviare străluceau pe caroseria locomotivei. Mecanicul şi fochistul, ce aveau să conducă uriaşul vehicul pe parcursul primei etape de trei sute douăzeci de kilometri către sud, îşi vedeau de treabă în cabina de aluminiu aflată la trei metri deasupra solului, pregătindu-se pentru plecare.

În liniştea care domnea în imensa cavernă de beton îngropată sub oraş, fiecare zgomot stârnea ecouri nebănuite.

Pasagerii nu erau foarte numeroşi. Cei mai mulţi aveau să urce mai târziu, la Newark, Philadelphia, Baltimore şi Washington. Bond străbătu aproape o sută de metri de-a lungul peronului, cu paşii răsunându-i asemeni unor împuşcături, înainte de a ajunge în dreptul vagonului 245, situat spre coada trenului. Însoţitorul de vagon aştepta pe peron, cu plictiseala zugrăvită limpede pe chipul negru, prietenos. Purta ochelari. Dedesubtul ferestrelor vagonului, o inscripţie cu litere mari, cafeniu-aurii, informa „Richmond, Fredericksburg and Potomac”, iar sub aceste cuvinte, un nume, „Bellesylvania”, numele purtat de acest vagon. Un fuior subţire de aburi se înălţa din orificiile de aerisire ale sistemului de încălzire.

– Compartimentul H, spuse Bond.

– Domnul Bryce, nu-i aşa? Poftiţi, vă rog! Doamna Bryce a sosit adineauri. Compartimentul dumneavoastră se află la capătul culoarului.

Bond urcă în tren şi pătrunse în coridorul zugrăvit în verde-măsliniu. Covorul era gros, iar în aer plutea mirosul stătut de fum de ţigară, caracteristic trenurilor americane. O plăcuţă îi anunţa pe călători: „Dacă doriţi o pernă în plus sau alte comodităţi suplimentare, sunaţi şi însoţitorul de bord vă va servi imediat. Numele său este...”. Dedesubt, o carte de vizită anexată completa plăcuţa: „Samuel D. Baldwin”.

Compartimentul H se afla în cea de-a doua jumătate a vagonului. Cu excepţia compartimentului E, ocupat de un

cuplu de americani respectabili, restul vagonului era pustiu. Uşa compartimentului H era închisă. Bond apăsă pe clanţă. Uşa fusese încuiată pe dinăuntru.

– Cine-i acolo? întrebă un glas îngrijorat de femeie.

– Eu sunt, răspunse Bond.

Uşa se deschise. Bond intră, îşi aşeză bagajul la locul său şi închise uşa.

Solitaire era îmbrăcată într-un taior negru. Purta o pălărie de pai cu voaleta, de aceeaşi culoare. Dincolo de vălul întunecat, Bond îi zări chipul palid şi ochii mari, plini de spaimă. Arăta ca o franţuzoaică get-beget şi era din cale-afară de frumoasă.

– Mulţumesc lui Dumnezeu, ai ajuns cu bine, rosti ea, uşurată.

Bond aruncă o privire împrejur, apoi deschise uşa toaletei şi se uită înăuntru. Micuţa încăpere era goală.

Pe peron, o voce anunţă: „Vă rugam, poftiţi în vagoane!”. Se auzi un zgomot metalic, atunci când însoţitorul ridică scăriţa şi închise uşa. Apoi trenul se urni lin. Trecură de un semnal luminos, care emise un dangăt monoton, ce se pierdu undeva în urmă. Roţile clănţăniră sec, trecând de un macaz, apoi trenul începu să accelereze. În sfârşit, porniseră.

– Unde preferi să te aşezi? întrebă Bond.

– Mi-e totuna, răspunse ea, cu aceeaşi intonaţie plină de nelinişte. Alege tu!

Bond ridică din umeri şi se aşeză cu spatele la locomotivă. Prefera să privească înapoi. Ea se aşeză în faţa lui, pradă unei nervozităţi cu greu stăpânite. Trenul parcurgea încă lungul tunel care ducea spre ieşirea din oraş.

Fata îşi scoase pălăria şi o aşeză alături, pe banchetă. Îşi desprinse câteva agrafe care îi menţineau părul strâns în coc, şi îşi scutură capul. Pletele negre îi căzură, grele, pe umeri. Avea cearcăne, şi Bond deduse că nici ea nu apucase să închidă ochii în noaptea trecută.

Între ei se afla o măsuţă. Deodată, ea întinse mâna, aplecându-se peste masă, şi-i cuprinse mâna dreaptă. I-o

ţinu strâns, cu ambele mâini, şi o sărută. Bond se încruntă şi încercă să-şi retragă mâna, dar ea refuză să-şi slăbească strânsoarea. Îşi ridică privirea şi ochii ei mari şi albaştri se adânciră într-ai lui.

– Mulţumesc, spuse ea. Îţi mulţumesc că ai avut încredere în mine. Ştiu că nu ţi-a fost uşor.

Îi eliberă mâna şi se lăsă pe spate.

– Mă bucur că am avut încredere în tine, spuse Bond, stânjenit, încercând din răsputeri să pătrundă taina acestei femei.

Căută în buzunar şi scoase un pachet de Chesterfield şi o brichetă.

Ea întinse mâna şi-i luă pachetul. Îl deschise, scoase o ţigară, o aprinse şi i-o oferi. Bond o luă şi trase fumul în piept, zâmbindu-i. Simţi pe buze gustul rujului ei.

– Fumez cam trei pachete pe zi. Dacă ai de gând să-mi aprinzi fiecare ţigară, vei fi ocupată, nu glumă.

– Te voi ajuta numai atunci când vei începe câte un pachet nou, spuse ea. Nu te teme, n-am de gând să te bat la cap tot drumul, până la St. Petersburg.

Bond o privi pieziş, şi zâmbetul îi pieri.

– Doar nu ţi-ai închipuit c-am să te cred că ai de gând să mergi doar până la Washington? spuse ea. Nu te-ai grăbit să-mi răspunzi, azi-dimineaţă. De altfel, Mr. Big este convins că te vei îndrepta spre Florida. L-am auzit vorbind cu oamenii săi de-acolo. I-a telefonat unui tip poreclit „Hoţul”, pe linia interurbană. I-a cerut să ţină sub observaţie aeroportul din Tampa şi gările. Poate c-ar trebui să coborâm mai devreme, la Tarpon Springs, ori într-una din staţiile mărunte de pe coastă. Crezi c-ai fost văzut urcând în tren?

– Nu cred, răspunse Bond, iar zâmbetul îi lumină din nou faţa. Dar tu? Ţi-a fost greu să scapi?

– Aveam programată o lecţie de canto. Mr. Big vrea să devin cântăreaţă, să fac pe solista la „Boneyard”. Unul dintre oamenii lui m-a dus cu maşina la profesorul meu, şi urma să vină să mă ia, pe la amiază. N-a fost deloc mirat, auzind că mi-am programat lecţia atât de devreme. Iau

adesea micul dejun împreună cu profesorul meu de canto; am astfel ocazia să mai scap de Mr. Big, care insistă să luăm toate mesele împreună.

Fata se uită la ceas, iar Bond observă că purta un ceas foarte costisitor, din platină şi diamante.

– Nu-mi vor simţi lipsa decât peste vreo oră. Am aşteptat până când şoferul a plecat, apoi am ieşit şi m-am grăbit să te sun, dintr-o prăvălie. Am luat apoi un taxi, până în centru. Mi-am cumpărat o periuţă de dinţi şi alte câteva mărunţişuri. În rest, n-am la mine decât bijuteriile mele şi banii pe care am reuşit să-i pun deoparte, fără ştirea lui. Sunt vreo cinci mii de dolari. Precum vezi, n-am să-ţi fiu o povară, din punct de vedere financiar, zâmbi ea. De mult îmi doream să încerc să scap, adăugă apoi, făcând un gest către fereastră. Mi-ai dăruit o viaţă nouă. Am stat închisă împreună cu el şi gangsterii lui negri vreme de aproape un an. Pentru mine, acesta e paradisul.

Trenul străbătea acum şesurile nedesţelenite şi mlaştinile care despart New York-ul de Trenton. Peisajul nu era deloc atrăgător. Dacă n-ar fi fost uriaşele panouri de reclamă ce lăudau virtuţile teatrelor de pe Broadway şi cimitirele de maşini ce se zăreau din loc în loc, Bond ar fi putut să jure că se afla în Trans-Siberian, înainte de război.

– Sper c-ai să găseşti ceva mai bun, drept paradis, spuse el, zâmbind. Dar nu trebuie să-mi mulţumeşti. Acum suntem chit. Noaptea trecută, tu ai fost cea care mi-a salvat viaţa. Asta, dacă într-adevăr ai puterea de a citi gândurile, adăugă el.

– Da, am această putere, spuse ea. Sau, oricum, una asemănătoare. Adesea, pot să prevăd ce anume urmează să li se întâmple celorlalţi. Desigur, când locuiam în Haiti, nu-mi era greu să brodez pe seama viziunilor mele, aşa încât reprezentaţiile mele de cabaret aveau un succes nebun. Localnicii cred în voodoo şi în tot soiul de superstiţii, ceea ce i-a determinat să mă creadă vrăjitoare. Îţi jur însă că, încă din clipa în care te-am văzut, am ştiut că mă vei salva. Am văzut... tot soiul de lucruri, adăugă fata, îmbujorându-se.

– Ce fel de lucruri?

– Mă rog... tot felul de lucruri, spuse ea evaziv, clipind des. Vom vedea. Nu ne va fi deloc uşor, să ştii, va fi periculos pentru amândoi, urmă ea, pe un ton serios. Îmi promiţi că vei avea grijă şi de mine?

– Mă voi strădui din răsputeri, promise Bond. În primul rând, cred că amândurora ne-ar prinde bine un pui de somn. Ce-ar fi să bem ceva şi să mâncăm nişte sandvişuri cu pui? Apoi îl vom chema pe însoţitorul de bord, să ne aranjeze paturile. Nu trebuie să te simţi stânjenită, se grăbi el să adauge, văzând expresia de pe chipul fetei. Vrem, nu vrem, de-acum înainte suntem împreună. Va trebui să petrecem douăzeci şi patru de ore în acelaşi compartiment, şi n-are nici un rost să ne formalizăm. În fond, de-acum eşti doamna Bryce, rânji el. Trebuie să te comporţi ca atare, cel puţin până la un anumit punct.

Ea izbucni în râs. Ochii îi străluceau. Apăsă pe butonul de lângă fereastra.

Conductorul sosi o dată cu însoţitorul de bord. Bond comandă câte un whisky, sandvişuri cu pui şi cafea decofeinizată, astfel încât să poată adormi liniştiţi.

– Va trebui să-mi plătiţi încă un bilet, domnule Bryce, spuse conductorul.

– Desigur, răspunse Bond.

Sesizând faptul că Solitaire întinsese mâna spre a-şi lua poşeta, se grăbi să adauge:

– Iubito, sper că n-ai uitat că mi-ai dat mie banii tăi, înainte de a pleca de acasă?

– Doamna va avea nevoie de o grămadă de bani, pentru a-şi completa garderoba de vară, spuse conductorul. Magazinele din St. Pete sunt destul de costisitoare, iar clima e îndeajuns de fierbinte, pe-acolo. Aţi mai fost în Florida?

– Mergem acolo în fiecare an, în acest anotimp, răspunse Bond.

– Vă doresc o călătorie plăcută, le ură conductorul.

Când uşa se închise în urma lui, Solitaire izbucni în râs, încântată.

– Nu vei reuşi să mă faci să mă simt stânjenită, spuse ea. Am să mă gândesc şi-am să te prind şi eu la strâmtoare, ai să vezi! Pentru început însă, cred c-am să intru acolo, să mă aranjez puţin, continuă ea, arătând spre uşa din spatele lui Bond. Cred că arăt înfiorător!

– Du-te, iubito, du-te! râse Bond, iar ea dispăru dincolo de uşă.

Bond îşi întoarse privirea spre fereastră şi admiră căsuţele cochete de la intrarea în Trenton. Îi plăcea să călătorească cu trenul, şi se aştepta ca restul călătoriei să fie o adevărată încântare.

Trenul îşi încetini fuga. Trecură pe lângă şiruri lungi de vagoane de marfă goale, purtând numele pitoreşti ale staţiilor de origine: Lackawanna, Chesapeake, Ohio, Lehigh Valley, Acheson, Topeka şi Santa Fe, nume ce îl duceau cu gândul la vremurile romantice ale construirii căilor ferate americane.

Bond oftă şi îşi îndreptă din nou gândurile spre prezent.

De voie, de nevoie, se hotărâse să o accepte pe Solitaire şi să profite la maximum de prezenţa ei. Avea de pus multe întrebări, dar fiecare avea să fie pusă la timpul potrivit. Mai important i se părea faptul că îi mai administrase încă o lovitură lui Mr. Big, acolo unde avea să-l doară mai tare: în amorul său propriu.

Cât despre tânăra sa însoţitoare, avea să stea de vorbă cu ea pe parcursul călătoriei. Se bucura că trecuseră hotarul către prietenie, şi că între ei se instalase chiar un soi de intimitate.

Să fi fost oare adevărat ce spusese Mr. Big, că fata nu voia să aibă de-a face cu bărbaţii? Se îndoia. Solitaire părea deschisă spre dragoste şi dorinţă. Cel puţin, aşa se purtase, până în prezent, faţă de el. Abia aştepta ca ea să se întoarcă şi să se aşeze iar în faţa lui, iar el să o poată admira şi descoperi, pas cu pas. Solitaire... Avea un nume atrăgător. Nu era de mirare că aceia care o întâlniseră în barurile sordide din Port au Prince o botezaseră astfel. Chiar şi lui, deşi îi fusese dat să cunoască latura amicală a fetei, personalitatea ei îi părea misterioasă, ascunsă. Bănuia, în

trecutul ei, o copilărie singuratică, petrecută pe o plantaţie în decădere, într-un conac plin de ecouri, ce se cufunda treptat în ruină, în arşiţa umedă a tropicelor. Părinţii îi muriseră, iar proprietatea fusese vândută. Fata fusese crescută, probabil, de vreun servitor credincios, într-o casă cu chirie din capitală. Frumuseţea îi fusese singura avere, şi avusese de înfruntat propunerile dubioase de a deveni „guvernantă”, „secretară” sau vreo altă denumire voalată echivalând cu prostituţia respectabilă. Pe cine ştie ce căi îndoielnice, fata ajunsese apoi în lumea spectacolului. Reprezentaţiile sale misterioase în vreun club de noapte îi îndepărtaseră pe mulţi dintre cei care o râvniseră, în acea lume dominată de magie, făcând-o de temut. Şi apoi, într-o seară, la una dintre mese se aşezase uriaşul cu chip cenuşiu, care îi promisese că avea să o facă faimoasă, iar spectacolul ei avea să ajungă pe Broadway. Şansa unei vieţi noi, posibilitatea unei evadări din arşiţă şi noroi o determinaseră să accepte propunerea necunoscutului.

Bond îşi întoarse privirea de la fereastră. Poate că povestea pe care o imaginase suferea puţin de romantism, dar nici nu putea fi prea departe de adevăr.

Auzi uşa deschizându-se. Fata îşi reluă locul în faţa sa. Părea veselă şi plină de prospeţime. Îl scrută cu atenţie.

– Ţi-ai pus tot felul de întrebări despre mine, spuse ea. Am simţit asta. Dar nu-ţi face griji. Nu am nimic rău de ascuns. Poate că, într-o bună zi, când vom avea timp destul, am să-ţi povestesc totul. Acum însă, vreau să uit tot ce ţine de trecut. Îţi voi spune doar adevăratul meu nume. Mă cheamă Simone Latrelle, dar poţi să-mi spui cum îţi vine la îndemână. Am douăzeci şi cinci de ani şi, în aceste clipe, sunt fericită. Încăperea asta micuţă îmi place la nebunie. Dar mi-e foame şi mi-e somn. Care pat îl alegi?

Auzind întrebarea, Bond zâmbi. Se gândi o clipă, iar apoi îi răspunse:

– Nu e foarte elegant din partea mea, dar cred că ar fi mai bine să dorm eu în patul de jos. Prefer să mă ştiu cât mai aproape de podea, în cazul în care... Nu cred că avem vreun motiv să ne facem griji, se grăbi el să completeze,

văzând privirea încruntată a fetei. Mr. Big pare însă a avea un braţ foarte lung, mai ales în rândul negrilor. Iar asta se referă şi la angajaţii căilor ferate. Te deranjează alegerea mea?

– Bineînţeles că nu, spuse fata. Chiar voiam să-ţi propun şi eu acelaşi lucru. Oricum, cu mâna ta rănită, n-ai fi putut urca prea uşor.

Le fu adus prânzul, de către un chelner de culoare. Părea foarte nerăbdător să fie plătit şi să se întoarcă la ale lui.

Sfârşiră de mâncat, şi Bond apăsă butonul soneriei, chemându-l pe însoţitorul de bord. Şi acesta păru distrat şi evită să-l privească în ochi pe Bond. Se moşmondi fără rost, fără a se grăbi deloc să monteze paturile celor doi. Consumă o gestică enormă, încercând să dea ostentativ de înţeles că nu avea destul loc în compartiment spre a-şi desfăşura în linişte activitatea. Într-un târziu, prinse curaj şi deschise gura.

– Poate că doamna Bryce va avea amabilitatea de a aştepta în compartimentul de alături, până când voi pregăti paturile, spuse el, privind dincolo de umărul lui Bond. Cuşeta aia va rămâne liberă până-n St. Pete.

Scoase din buzunar o cheie şi deschise uşa care lega cele două compartimente, fără a mai aştepta replica lui Bond.

Bond îi făcu un semn de încuviinţare lui Solitaire. Aceasta înţelese aluzia şi intră în compartimentul alăturat. O auzi zăvorând uşa care dădea pe culoar. Negrul închise uşa de legătură.

Bond aşteptă câteva clipe. Îşi aminti apoi de numele însoţitorului de bord.

– Te frământă ceva, Baldwin? îl întrebă.

Uşurat, acesta îndrăzni în sfârşit să-l privească în ochi.

– Sigur că da, dom’le Bryce, rosti el, şi odată pornit, torentul cuvintelor nu mai putu fi zăgăzuit. N-ar trebui să vă spun asta, dom’le Bryce, dar se pare că voiajul ăsta n-are să fie prea liniştit. Aveţi un duşman în trenu’ ăsta, dom’le Bryce. Am auzit o seamă de chestii care nu mi-au plăcut deloc. Nu pot spune mai mult, c-aş intra într-o grămadă mare de rahat. Da’ v-aş recomanda să fiţi cu băgare de

seamă. Da, dom'le! Cineva v-a arătat cu degetul, iar omul ăla nu glumeşte. Ar fi bine să luaţi astea, adăugă el, şi scoase din buzunar două icuri de lemn, folosite de obicei pentru blocarea ferestrelor. Puneţi-le sub uşă! recomandă el. Mai mult de-atât, nu vă pot ajuta, că m-aleg cu gâtu' tăiat. Da' nu-mi place ca vreunu' să le pună gând rău călătorilor din vagonu' meu. Nu, dom'le!

Bond luă icurile şi vru să spună ceva:

– Dar..., începu el.

– Mai mult nu pot face, dom'le Bryce, spuse negrul, pe un ton fatalist, rezemându-se de uşă. Dacă veţi suna după mine deseară, am să v-aduc cina. Da' să nu lăsaţi pe nime' altcineva să vă intre-n cuşetă.

Luă bancnota de douăzeci de dolari pe care i-o întinsese Bond, o mototoli şi o băgă în buzunar.

– Voi face tot ce mi-a sta-n putinţă, dom'le Bryce, făcu el, îndatoritor. Da' dacă nu bag de seamă, au să mă dibuie şi-au să-mi ia gâtu', zău aşa!

Fără alte comentarii, ieşi şi închise uşa în urma sa.

Bond rămase câteva clipe pe gânduri, apoi deschise uşa care dădea în compartimentul vecin. Solitaire citea.

– În sfârşit, a reuşit să ne desfacă paturile, îi spuse el. A durat atâta fiindcă se apucase să-mi spună povestea vieţii lui, şi nu se mai sătura de povestit. Am să aştept aici, până când tu te vei fi pregătit de culcare. Cheamă-mă, când vei fi gata.

Se aşeză pe locul pe care fata tocmai îl părăsise şi privi afară. Suburbiile posomorâte ale Philadelphiei îşi exhibau mizeria, asemeni unor cerşetori. N-avea nici un rost să o înspăimânte pe fată mai devreme decât era cazul. Noua ameninţare se ivise însă mai devreme decât s-ar fi aşteptat. Iar, în cazul în care iscoada din tren avea să descopere identitatea fetei, primejdia ce avea să planeze asupra ei avea să fie la fel de mare precum cea care-l pândea pe Bond.

Ea îl chemă din compartimentul vecin.

Mica încăpere era cufundată în întuneric, cu excepţia luminii de veghe de la patul lui, pe care ea o lăsase aprinsă.

– Somn uşor, îi ură ea.

Bond îşi dezbrăcă sacoul şi, pe tăcute, strecură icurile sub ambele uşi. Apoi se întinse în patul confortabil şi, fără să se gândească deloc la viitor, căzu într-un somn adânc, legănat de hurducăturile trenului.

La câteva vagoane distanţă, un chelner negru reciti ceea ce îşi notase în grabă pe un formular pentru telegrame şi aşteptă următoarea oprire, la Philadelphia, ce-avea să dureze zece minute.

Capitolul XI
ISPITA

Trenul străbătea mugind câmpia, în după-amiaza însorită, mereu spre sud. Lăsaseră în urmă Pennsylvania şi Maryland. Poposiseră îndelung la Washington, unde Bond auzise, ca prin vis, dangătul clopotelor de avertizare ale locomotivelor ce făceau manevre şi anunţurile cu voce blândă, nazalizată, transmise la staţia de amplificare. Acum străbăteau Virginia. Aici, clima era deja mai blândă, iar amurgul, la doar cinci ore distanţă de gerul New York-ului, purta parcă în sine mireasma primăverii.

Departe, pe câmp, întorcându-se de la muncă, câte un grup de negri întorcea capul, auzind uruitul îndepărtat şi scârţâitul şinelor argintii. „E Fantoma, s-a făcut ora şase!”, spunea câte unul. „Chiar aşa, uite că nu mi s-a oprit ceasul”, răspundea altul, privind luminile vagoanelor colorate din urma locomotivei Diesel ce gonea spre Carolina de Nord.

Se trezi aproape de ora şapte, smulşi din amorţeală de clinchetul strident al semnalului de avertizare de la o barieră aflată în suburbiile oraşului Raleigh. Bond deblocă uşile, înainte de a aprinde lumina, şi apăsă pe butonul soneriei care îl chema pe însoţitorul de bord.

Comandă două sticluţe de Martini. Fură serviţi foarte repede, dar stewardul le aduse două sticluţe atât de mici, însoţite de pahare şi gheaţă, încât Bond ştiu imediat că nu avea să fie de ajuns, şi mai comandă încă patru astfel de sticluţe.

Conversară îndelung, în contradictoriu, studiind meniul. Peştele era descris ca fiind gătit din „fileuri dezosate”, iar puiul era, se pare „rumen-auriu, servit fără oase”; cel puţin aşa specifica meniul.

– Vor să ne ia ochii! decretă Bond şi, în cele din urmă, comandă omletă cu şuncă şi cârnaţi, o salată şi câte o porţie din minunatul Camembert de casă care constituie surpriza cea mai plăcută a meniurilor americane.

Pe la ora nouă, Baldwin se întoarse, pentru a strânge masa. Îi întrebă dacă mai doreau ceva anume.

Bond apucase să reflecteze.

– La ce oră ajunge trenul la Jacksonville? întrebă el.

– În jurul orei cinci, mâine dimineaţă, domnule.

– Pe peron există vreun pasaj subteran?

– Da, domnule. Vagonul acesta opreşte chiar în dreptul rampei.

– Ai putea să deschizi uşa şi să pregăteşti scara îndeajuns de repede?

Negrul zâmbi.

– Da, dom'le! Puteţi fi liniştit, se va face!

Bond îi strecură în buzunar o bancnotă de zece dolari.

– N-aş vrea să uit de asta, când vom ajunge la St. Petersburg, explică el.

Negrul rânji.

– Apreciez bunătatea dumneavoastră, domnule. Noapte bună, domnule. Noapte bună, doamnă.

Ieşi, închizând uşa.

Bond se ridică imediat şi aşeză icurile sub uşă, blocând-o din nou.

– Aha! făcu Solitaire. Deci, aşa stau lucrurile...

– Mda, mi-e teamă că da, încuviinţă Bond, apoi îi povesti despre avertismentul lui Baldwin.

– Nu mă surprinde deloc, spuse fata, după ce el sfârşi de povestit. Probabil te-au reperat la intrarea în gară. Mr. Big are o echipă întreagă de spioni, numiţi „ochitori". Când se pun pe urmele cuiva, e aproape imposibil să le scapi. Sunt curioasă care dintre ei se află în tren. Poţi să fii sigur că e vorba de un negru; fie e vreun însoţitor de bord, fie vreunul dintre angajaţii de la vagonul-restaurant. Are puterea de a-i determina pe aceşti oameni să facă tot ce-i place lui.

– Aşa se pare, constată Bond. Dar cum reuşeşte una ca asta? De ce-i sunt toţi atât de credincioşi?

Ea privi afară, pe geam, în bezna prin care trenul îşi croia drum cu o viteză ameţitoare. Apoi îşi întoarse din nou capul, privind adânc în ochii mari, albastru-cenuşii ai agentului englez. Cum i-ar fi putut explica aşa ceva lui, care

se născuse şi trăise în încăperi încălzite şi luminate, şi nu purtase în viaţa lui decât haine elegante? Cum să-i explice aceste lucruri cuiva care nu trăise niciodată în inima tropicelor, în voia urii, otrăvurilor şi ameninţărilor acestora; cuiva care nu auzise niciodată bubuitul misterios al tobelor în junglă, cuiva care nu văzuse magia neagră în acţiune şi nu cunoscuse spaimele ucigaşe pe care aceasta le provoacă? Ce ştia el despre catalepsie, despre citirea gândurilor şi despre cel de-al şaselea simţ al peştilor, păsărilor şi negrilor; despre semnificaţia mortală a unei pene albe, a unor beţe încrucişate în mijlocul drumului, a săculeţilor de piele plini cu oase şi ierburi? Despre umbre, despre moartea prin înec, despre fatalele rătăciri?

O trecu un fior, şi un roi de amintiri întunecate o năpădi. Îşi amintea, mai bine ca oricând, de coliba tainică în care, în copilărie, fusese dusă de doica sa negresă. „Nu te teme, coniţă! Astea-s vrăji puternice şi-o să te apere cât îi trăi!”. Bătrânul acela dezgustător şi băutura oribilă pe care acesta i-o dăduse... Doica o obligase să-şi ţină gura deschisă şi i-o turnase pe gât, până la ultima picătură. Vreme de o săptămână, se trezise în fiecare noapte, ţipând. Doica se îngrijorase, până când, într-o noapte, dormi adânc, fără să mai aibă coşmaruri. Câteva săptămâni mai târziu, lăsându-şi capul pe pernă, simţise ceva tare înăuntrul acesteia. Băgase mâna şi scosese la iveală un ghemotoc murdar de bălegar uscat. Îl aruncase pe fereastră, dar când, a doua zi dimineaţa, îl căutase, nu mai era acolo. Somnul îi rămăsese pe mai departe lin, şi ştiu că doica găsise ghemotocul şi-l ascunsese undeva în cameră, sub scândurile podelei.

Câţiva ani mai târziu, aflase ce conţinea băutura dată de bătrânul vraci voodoo: era un amestec de rom, praf de puşcă, pământ luat dintr-un mormânt şi sânge omenesc. Chiar şi acum, amintindu-şi gustul acela înfiorător, îl simţea parcă din nou pe buze şi-i venea să vomite.

Omul din faţa ei habar n-avea de nimic din toate astea, şi nu ştia că, în oarecare măsură, şi ea mai credea în aceste superstiţii. Ridică ochii şi întâlni privirea întrebătoare a lui Bond.

– Crezi că eu nu pot să înţeleg asemenea lucruri, spuse el. Până la un punct, ai dreptate. Ştiu însă câtă spaimă pot trezi ele în sufletul oamenilor, şi ştiu că spaima are multe chipuri. Am citit multe cărţi despre voodoo şi ştiu cât de eficientă poate fi magia sa. Mă îndoiesc însă că ea ar putea avea putere asupră-mi, căci am încetat să mă mai tem de întuneric de când eram copil; n-am fost niciodată un subiect potrivit în şedinţele de sugestie şi hipnotism. Cunosc însă jargonul acestui cult, şi nu trebuie să-ţi fie teamă că voi râde de tine. Oamenii de ştiinţă care au scris acele cărţi şi-au luat foarte în serios obiectul cercetării.

Solitaire zâmbi.

– Fie, încuviinţă ea. Atunci e de-ajuns să-şi spun că oamenii săi cred că Mr. Big e zombi-ul lui Baron Samedi. Zombii sunt îndeajuns de răi ei înşişi. Sunt cadavre vii, trezite din morminte, care ascultă ordinele celui care i-a invocat. Baron Samedi e cel mai temut dintre spiritele cultului voodoo. E întruchiparea întunericului şi a morţii. Posibilitatea ca el să-şi controleze propriul zombi e, aşadar, înspăimântătoare. Ştii, de acum, cum arată Mr. Big. E un uriaş cenuşiu, ce dispune de enorme puteri psihice. Pentru un negru, nu-i deloc greu să şi-l închipuie zombi, şi încă unul foarte rău. De aici, şi până la a-l crede întruchiparea lui Baron Samedi nu e decât un pas. Mr. Big încurajează, această credinţă, păstrând la dreapta sa fetişul lui Baron Samedi. L-ai văzut şi tu, în încăperea aceea.

Şovăi o clipă, apoi urmă, cu răsuflarea tăiată:

– Poţi să mă crezi pe cuvânt, stratagema lui funcţionează de minune. Nu cred că vreunul dintre negrii care l-au văzut şi ştiu zvonurile care circulă despre el nu le-a dat crezare. Se tem cu toţii de el, iar prezenţa lui le provoacă o groază fără margini. Şi au dreptate să se teamă, adăugă ea. Şi tu te-ai teme, de-ai şti ce li se întâmplă celor care nu-l ascultă fără crâcnire, cum sunt aceştia torturaţi şi ucişi...

– Şi ce caută Moscova în toate astea? întrebă Bond. E adevărat că e un agent al SMERŞ-ului?

– Nu ştiu ce înseamnă SMERŞ, spuse fata. Ştiu însă că lucrează pentru ruşi. L-am auzit vorbind ruseşte cu unii

dintre cei care veneau să-l viziteze. Păreau a spune adevărul, deşi nu le înţelegeam spusele. Să nu uiţi însă că eu nu-l cunosc decât de un an, iar el e teribil de secretos, Dacă Moscova a reuşit să îl racoleze, a pus mâna pe unul dintre cei mai puternici oameni din America. Poate să afle aproape orice îşi pune în gând, iar dacă nu reuşeşte să obţină ceea ce îşi doreşte, cineva sfârşeşte prin a plăti cu viaţa.

– De ce nu-l ucide nimeni?

– Nu poate fi ucis, răspunse ea. E deja mort, e un zombi.

– Înţeleg, rosti Bond, încet. E un aranjament foarte convenabil. Tu ai îndrăzni să încerci să îl ucizi?

Ea întoarse privirea spre geam, apoi din nou spre el.

– Dacă n-aş avea de ales, da, admise ea, şovăitoare. Dar nu uita, vin din Haiti. Deşi mintea îmi spune că l-aş putea ucide, instinctul îmi şopteşte că n-aş reuşi..., adăugă ea, cu un gest de neputinţă. Îi zâmbi, vinovată. Probabil mă crezi o proastă iremediabilă, spuse ea.

Bond căzu pe gânduri.

– Nu, după ce-am citit toate acele cărţi, recunoscu el, într-un târziu. Luă mâna fetei într-a sa. Când va veni vremea, voi scrijeli pe glonţul meu o cruce, spuse el, zâmbind. Era un mijloc de protecţie îndeajuns de eficace, în vremurile de demult.

Ea ridică ochii, împovărată de gânduri:

– Cred că, dacă cineva îl poate ucide, acela eşti tu, rosti ea, serioasă. L-ai lovit destul de tare, noaptea trecută, în schimbul a ceea ce ţi-a făcut. Acum însă, spune-mi ce trebuie să fac, îşi schimbă ea tonul, apucându-i mâinile.

– La culcare! spuse Bond.

Îşi privi ceasul. Se făcuse zece.

– Ar fi bine să tragem un pui de somn, cât mai avem timp. Vom coborî pe furiş din tren la Jacksonville şi va trebui să ne străduim să trecem neobservaţi. Vom încerca să ajungem pe coastă pe o altă cale.

Se ridicară în picioare. Rămaseră locului, faţă în faţă, clătinându-se o dată cu legănările trenului.

Deodată, Bond întinse mâna dreaptă şi o cuprinse.

Braţele ei îi înconjurară gâtul, iar buzele li se uniră într-un sărut pătimaş. El o ţintui de perete, iar ea îi cuprinse obrajii în palme. O strălucire fierbinte se aprinse în ochii fetei. Buzele li se întâlniră din nou, de astă dată ea fiind cea care iniţiase lasciva atingere, ca şi cum ea ar fi fost bărbatul, iar el, femeia.

Bond îşi blestemă mâna rănită, care îl împiedica să-i exploreze şi să-i posede trupul. Îşi eliberă mâna dreaptă şi îi atinse sânii tari, mângâindu-i sfârcurile ce purtau stigmatul dorinţei. Apoi mâna îi alunecă de-a lungul şirei spinării, oprindu-se deasupra feselor. O trase către sine, strângând-o la piept, până când lungul sărut se sfârşi.

Ea îşi desprinse braţele din jurul gâtului lui şi-l împinse deoparte.

– Am sperat dintotdeauna ca, într-o bună zi, să pot săruta astfel un bărbat, spuse ea. Şi, de cum te-am văzut, am ştiut că tu vei fi acela.

Îşi coborî mâinile pe lângă trup, rămânând nemişcată, dăruindu-se, gata să-l primească.

– Eşti foarte frumoasă, spuse el. Săruţi mai bine decât oricare dintre femeile pe care le-am cunoscut vreodată. La naiba cu braţul ăsta! blestemă el, privindu-şi bandajul incomod de pe mâna stângă. Din pricina lui, nu te pot cuprinde în braţe şi nici nu pot face dragoste cu tine. Mă doare prea tare. Iată încă un motiv pentru care Mr. Big va trebui să plătească.

Ea izbucni în râs.

Scoase din poşetă o batistă şi îşi şterse rujul de pe buze. Apoi îşi dădu la o parte părul de pe frunte şi îl sărută iar, tandru şi mai calm, fără patimă.

– E bine şi aşa, spuse ea. Avem şi aşa destulă bătaie de cap...

O zgâlţâire a trenului o expedie din nou în braţele lui. El îi cuprinse în palmă sânul stâng şi îi sărută gâtul alb, apoi, din nou, buzele. Simţi cum inima îşi încetinea ritmul nebunesc. O luă de mână şi o conduse în centrul micuţei încăperi. Zâmbi:

– Poate că ai dreptate. Când va veni vremea, vreau să fim

doar noi doi, având la dispoziţie tot timpul din lume. Însă, în noaptea asta, ştim sigur că vom fi deranjaţi cel puţin de un om. De altfel, va trebui să ne trezim la patru dimineaţa. Se pare că, pur şi simplu, nu e acum momentul pentru a face dragoste. Pregăteşte-te de culcare. Apoi, voi urca la tine pentru a te săruta şi a-ţi spune noapte bună.

Se mai sărutară o dată, îndelung, apoi el se retrase din îmbrăţişare.

– Cred că ar fi cazul să vedem dacă nu cumva avem vreun tovarăş de călătorie alături.

Pe tăcute, scoase icul de sub uşa care dădea în compartimentul vecin şi trase zăvorul. Îşi scoase revolverul Beretta din teacă şi deblocă siguranţa, apoi îi făcu semn fetei să deschidă uşa, astfel încât să rămână la adăpostul acesteia. La un semn, fata smuci clanţa, deschizând uşa cu o mişcare iute. Compartimentul alăturat era gol.

Bond îi zâmbi fetei şi ridică din umeri.

– Cheamă-mă când eşti gata, îi spuse, şi intră în compartimentul vecin.

Uşa care dădea spre culoar era zăvorâtă. Încăperea era identică cu a lor. Bond o inspectă atent, căutând punctele vulnerabile. Singura deschizătură din plafon era cea a instalaţiei de aer condiţionat şi, după o scurtă reflecţie, Bond elimină posibilitatea folosirii de gaze asfixiante pentru a-i lichida. O atare modalitate de acţiune i-ar fi ucis pe toţi ocupanţii vagonului. Mai rămâneau doar ţevile de evacuare din micul cabinet de toaletă. Acestea ar fi putut, desigur, să fie folosite pentru introducerea în cabină a unui gaz mortal, dar pentru un astfel de atac, asasinul ar fi trebuit să fie un acrobat din cale-afară de îndrăzneţ şi de experimentat, pentru a se căţăra pe sub vagon, între roţile trenului aflat în mers. Pereţii care dădeau spre culoar nu permiteau nici o abordare de acest gen.

Bond ridică din umeri. Dacă vor fi atacaţi, agresorul nu avea decât o singură cale de acces: uşile. Singura măsură de siguranţă necesară în aceste condiţii era să rămână treaz.

Solitaire îl chemă. Compartimentul mirosea a „Vent Vert”

de Balmain. Fata stătea întinsă în patul de deasupra, rezemată într-un cot, şi îl privea.

Cearşaful îi era drapat în jurul umerilor, iar Bond ghici că, pe dedesubt, era goală. Părul îi cădea pe umeri într-o cascadă neagră. În lumina slabă a veiozei aflată în spatele ei, chipul îi rămânea ascuns în umbră. Bond urcă scăriţa de aluminiu şi se aplecă asupră-i. Ea întinse mâinile spre el, iar mişcarea bruscă făcu să-i cadă cearşaful de pe umăr.

– La naiba, îi scăpă lui Bond. Eşti...

Ea îi acoperi buzele cu palma.

– Ispititoare e cuvântul potrivit, de astă dată, surâse ea. E grozav de plăcut să poţi aţâţa un bărbat puternic şi tăcut. Simt în tine o ardoare furioasă, dar acesta e singurul joc pe care-l putem juca acum şi, crede-mă, n-aş fi în stare să-ţi ţin piept prea multă vreme. Câte zile vor trece până când mâna îţi va fi vindecată?

Bond muşcă mâna care îi acoperea buzele, iar ea ţipă, surprinsă.

– Nu multe, îi răspunse Bond. Într-o zi, în vreme ce-ţi vei juca micul tău joc nevinovat, te vei trezi înţepată precum un fluture într-un insectar.

Ea îl îmbrăţişă şi se sărutară, îndelung şi pătimaş. Într-un târziu, îşi lăsă capul să cadă înapoi pe pernă.

– Grăbeşte-te să te vindeci, îi spuse ea. Am început să mă plictisesc deja de acest joc...

Bond coborî scara şi trase draperia.

– Încearcă să adormi cât mai repede, o sfătui. Mâine ne aşteaptă o zi grea.

Ea murmură ceva, în semn de răspuns, apoi se întoarse pe cealaltă parte şi stinse lumina.

Bond se asigură că icurile erau bine fixate sub uşi. Apoi îşi scoase haina şi se întinse, îmbrăcat, pe patul de jos. Stinse lampa de veghe şi îşi lăsă gândurile în voia lor, dar ele reveneau mereu în acelaşi punct: Solitaire. Ascultă galopul monoton al roţilor şi trosnetul răzleţ al lambriurilor de lemn ale vagonului, acele zgomote familiare care aduc atât de repede somnul, într-un tren de noapte.

Era ora unsprezece, iar trenul parcurgea acum lunga

distanţă ce despărţea Columbia de Savannah, în Georgia. Mai erau vreo şase ore până când avea să ajungă la Jacksonville, şase ore de întuneric, timp în care omul de încredere al lui Mr. Big fusese, cu siguranţă, instruit să acţioneze, câtă vreme toţi pasagerii dormeau şi avea să se poată mişca în voie pe coridoare, fără să fie văzut.

Trenul şerpuia acum prin beznă, înghiţind kilometru după kilometru, peste câmpiile pustii ale Georgiei, „Statul Piersicii”. Din când în când, vaierul furios al fluierului se pierdea în imensitatea savanei, iar farul puternic al locomotivei sfâşia o potecă de lumină în labirintul nopţii.

Bond îşi aprinse din nou lampa de veghe şi încercă să citească. Gândurile nu voiau însă să-i dea pace, aşa încât se lăsă păgubaş foarte curând şi stinse iar lumina. Se gândi la Solitaire şi la viitor, apoi mintea sa abordă perspectiva mai apropiată a sosirii la Jacksonville, a drumului spre St. Petersburg şi a apropiatei reîntâlniri cu Leiter.

Mult mai târziu, către ora unu, aţipise şi n-ar fi lipsit mult până să se cufunde într-un somn adânc, când un uşor zgomot metalic îl făcu să tresară şi să se ridice în capul oaselor, cu arma în mână.

Cineva încerca să deschidă uşa dinspre culoar.

Bond sări din pat desculţ şi scoase icul de sub uşa ce dădea în compartimentul vecin. Trase apoi zăvorul şi deschise uşa. Trecu alături şi, străduindu-se să nu facă zgomot, trase încet zăvorul.

Un clinchet asurzitor se făcu auzit atunci când zăvorul cedă şi uşa se deschise. Bond năvăli pe culoar, dar apucă să mai vadă doar o siluetă dispărând la capătul vagonului.

Dacă s-ar fi putut folosi de ambele mâini, ar fi reuşit, probabil, să-l împuşte pe individ. În condiţiile date însă, fusese nevoit să-şi pună revolverul la cingătoare pentru a trage zăvorul. Bond ştia că o urmărire ar fi fost lipsită de sens. De-a lungul trenului, erau destule compartimente libere în care omul lui Mr. Big s-ar fi putut ascunde. Se gândise dinainte la această posibilitate, şi ajunsese la concluzia că singura sa şansă era aceea de a-l lua pe agresor prin surprindere, fie împuşcându-l, fie obligându-l

să se predea.

Parcurse înapoi cei câţiva paşi care-l despărţeau de compartimentul H. Colţul unei bucăţele de hârtie se iţea de sub uşă.

Se întoarse înapoi în compartiment, închizând şi zăvorind uşile în urma sa. Îşi aprinse veioza. Solitaire dormea liniştită. Bucata de hârtie ce fusese strecurată pe sub uşă zăcea pe mochetă. O culese de jos şi se aşeză pe marginea patului.

Era o foaie cu linii, ruptă dintr-un carneţel ieftin, acoperită de un scris dezordonat, cu litere mari de tipar, trasate cu cerneală roşie. Bond o mânui cu grijă, fără să spere însă prea mult că o examinare atentă avea să scoată la iveală niscaiva amprente. Oamenii aceştia nu obişnuiau să lase urme. Iată ce citi:

Oh, Mare Vrăjitoare, cruţă-mă,
Nu mă ucide. Al lui fie cadavrul.

Divinul toboşar jurat-a
Că o dată cu venirea zorilor
Va face să răsune tobele sale pentru TINE,
În zori, devreme, devreme, devreme, devreme.
Oh, Mare Vrăjitoare, care ucizi copiii oamenilor
Înainte ca ei să fi crescut
Oh, Mare Vrăjitoare, care ucizi copiii oamenilor
Înainte ca ei să fi crescut
Divinul toboşar jurat-a
Că o dată cu venirea zorilor
Va face să răsune tobele sale pentru TINE.
ŢIE ne rugăm
Iar TU vei înţelege.

Bond se întinse, reflectând la ceea ce citise.

Apoi împături bucata de hârtie şi o strecură între paginile agendei sale.

Privi în gol, întins pe spate, aşteptând să se crape de ziuă.

Capitolul XII
ŢINUTURILE MLĂŞTINOASE

Era în jur de ora cinci dimineaţa atunci când coborâră pe furiş din tren.

Era încă întuneric, iar peroanele pustii ale celui mai mare nod de cale ferată din Florida erau luminate doar ici şi colo. Intrarea în pasajul subteran se găsea la numai câţiva metri de vagonul 245, iar în trenul adormit nu se zărea nici un semn de viaţă atunci când coborâră treptele. Bond îi ceruse însoţitorului de bord să încuie uşa compartimentului şi să lase draperiile trase la geam, după plecarea lor, aşa încât nimeni nu avea să le simtă, probabil, lipsa până la St. Petersburg.

Din pasaj, urcară în sala principală a gării. Bond se convinse că următorul tren către St. Petersburg era „Silver Meteor", perechea lui „Phantom", care avea să plece în jurul orei nouă. Rezervă două locuri la clasa întâi, apoi o luă de braţ pe Solitaire şi, împreună, ieşiră din clădirea gării în aerul călduţ al străzii întunecate.

Aveau la dispoziţie două sau trei localuri deschise peste noapte. Îl aleseră pe cel a cărui firmă strălucitoare de neon anunţa „Mâncăruri bune". Era însă obişnuitul bufet jegos ce poate fi întâlnit în preajma gărilor: două chelneriţe obosite, în spatele unei tejghele acoperită cu tablă zincată, plină de ţigări, bomboane, reviste de benzi desenate şi cărţi ieftine. Dincolo de tejghea se aflau un aragaz cu multe ochiuri şi un automat uriaş de cafea. O uşă purtând inscripţia „Toaletă" îşi ascundea oribilele secrete alături de o alta pe care scria „Accesul persoanelor străine interzis" – probabil, ieşirea de serviciu. Câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în salopete, ce ocupau una dintre cele douăsprezece mese uzate şi pline de pete, ridicară privirile, îi cercetară câteva clipe, apoi îşi văzură pe mai departe de conversaţia lor dusă pe un ton scăzut. Mecanici de locomotivă ce se pregăteau să intre în schimb, presupuse Bond.

La dreapta intrării se aflau patru separeuri înguste, iar

Bond şi Solitaire se strecurară într-unul dintre ele. Fără prea mari speranţe, cercetară meniul plin de pete de grăsime.

După un timp, una din chelneriţe catadicsi să se apropie. Se opri în dreptul separeului lor, cercetând cu priviri blazate îmbrăcămintea lui Solitaire.

– De două ori suc de portocale, cafea şi omletă, enunţă Bond, sumar.

– S-a notat, răspunse fata, şi se îndepărtă, târşâindu-şi picioarele încălţate în pantofi cu tocuri scâlciate pe podeaua nu tocmai curată.

– În omletă vor pune lapte, dar ouăle fierte făcute în America nu pot fi mâncate, spuse Bond. Sunt de-a dreptul dezgustătoare, fiind servite fără coajă, amestecate într-o cană. Dumnezeu ştie de unde-au învăţat să le servească aşa! Probabil de la nemţi. Cât despre cafeaua americană de proastă calitate, e mai groaznică chiar şi decât cafeaua englezească de acelaşi fel. Cu sucurile de portocale însă, sper să avem noroc. În fond, suntem în Florida, de-acum.

Îl cuprinse deprimarea, la gândul că mai aveau de stat încă patru ore în atmosfera aceasta împuţită.

– În America de azi nu-i greu să câştigi bani de pe urma muşteriilor, comentă Solitaire. Cu toţii nu vor decât să câştige câţiva dolari de pe urma clientului, ca apoi să-l azvârle în stradă.

Dar stai să vezi când vom ajunge pe coastă! În aceasta perioadă a anului, Florida nu e decât o imensă capcană pentru fraieri. Pe Coasta de Est, milionarii sunt cei vânaţi de toată lumea. Acolo unde mergem însă, toţi se înghesuie să jupoaie omul de rând. Pornesc de la ideea că, oricum, respectivul om de rând s-a dus acolo ca să moară şi, deci, nu-şi va lua averea în mormânt.

– Pentru numele lui Dumnezeu, încotro ne îndreptăm? exclamă Bond, îngrozit.

– La St. Petersburg, mai toţi sunt cu un picior în groapă, îi explică Solitaire. Acolo se află Marele Cimitir al Americii. Atunci când funcţionarul de bancă, lucrătorul de la oficiul poştal ori mecanicul de locomotivă atinge vârsta de şaizeci de ani, îşi încasează pensia cuvenită pentru anii lucraţi şi se

retrage la St. Petersburg, ca să mai apuce câţiva ani de viaţă în bătaia soarelui, înainte de a muri. Oraşului i se mai spune şi „Oraşul Razelor de Soare”. Vremea e mereu atât de frumoasă, încât cei de la ziarul local, *The Independent,* scot câte o ediţie gratuită în fiecare zi în care soarele nu s-a arătat pe cer până la ora ieşirii de sub tipar. Asta se întâmplă doar de trei sau patru ori pe an, şi constituie o ocazie excelentă pentru reclamă. Acolo, toată lumea merge la culcare pe la ora nouă. Peste zi, bătrânii joacă table sau bridge. Există două echipe de baseball, „Kids” şi „Kubs”, ambele formate din jucători de peste şaptezeci şi cinci de ani. Se mai joacă şi popice însă, în majoritatea timpului, bătrânii stau la taclale sau moţăie pe băncile aliniate de-a lungul trotuarelor şi în parcuri. E o privelişte cumplită, toţi acei oameni în vârstă, blindaţi cu aparate auditive, dinţi falşi şi ochelari cât fundurile de pahar...

– Sună dezolant, într-adevăr, recunoscu Bond. De ce naiba şi-a ales Mr. Big tocmai un asemenea teren pentru operaţiunile sale?

– Locul e perfect pentru ceea ce face el, răspunse Solitaire, cu seriozitate. Singurul delict întâlnit acolo e, practic, măsluirea cărţilor la bridge sau canastă. În consecinţă, efectivele poliţiei sunt extrem de reduse. Desigur, există o unitate mare a Pazei de Coastă, dar ea se ocupă numai cu urmărirea contrabandiştilor ce fac naveta între Tampa şi Cuba, şi a pescuitorilor de bureţi care se avântă în larg în afara sezonului, la Tarpon Springs. Nu ştiu exact ce fel de afaceri învârte Mr. Big acolo. Ştiu doar că omul lui e un tip poreclit „Hoţul”, adăugă ea, căzând pe gânduri. Probabil are de-a face cu comuniştii şi Cuba. Cubanezii se infiltrează în Harlem şi dirijează reţelele răspândite în toată Marea Caraibilor. Cert este că St. Petersburg este, probabil, oraşul cel mai nevinovat din America, urmă ea. Totul e „popular” şi „drăguţ”. E drept, există şi un sanatoriu pentru alcoolici. Bănuiesc însă că aceştia sunt atât de bătrâni încât au trecut de vârsta la care ar putea face vreun rău cuiva, râse ea. Are să-ţi placă, sunt convinsă, adăugă apoi, ridicându-şi privirea maliţioasă

spre Bond. Probabil că vei ajunge şi tu să îţi doreşti să te stabileşti acolo pentru restul vieţii, devenind, la rândul tău, un „babalâc”. Ăsta e cuvântul cel mai des utilizat prin partea locului: „babalâc”...

– Ferească Dumnezeu! izbucni Bond, cu convingere. Din câte îmi spui, oraşul ăsta e un soi de Bornemouth sau Torquay, însă e de-un milion de ori mai groaznic. Sper să nu fie cazul să punem la cale vreun schimb de împuşcături cu „Hoţul”, căci tare mi-e teamă că, în felul acesta, am trimite vreo sută de „babalâci” la cimitir, pe scurtătură, răpuşi de câte un atac de cord. Dar chiar nu-i nici un tânăr pe-aici?

– Ba da, sunt destui, râse Solitaire. Toţi localnicii, de pildă, care trăiesc de pe urma „babalâcilor”. Cei ce administrează motelurile şi parcările de rulote. Ai putea câştiga o grămadă de bani aici, deschizându-ţi o sală de bingo. Iar eu îţi voi fi „lătrătoare”, fata care stă la uşă şi atrage fraierii. Ce zici, domnule Bond, vrei să ne stabilim la St. Petersburg şi să îmbătrânim împreună, frumos?

Bond o privi chiorâş.

– Prefer o viaţă plină de destrăbălare, alături de tine, rânji el. Probabil că la aşa ceva mă pricep mai bine. Însă îmi convine de minune faptul că toată lumea se culcă la ora nouă.

Ochii ei îi surâseră. Îl luă de mână. Între timp, le fu adus micul dejun comandat.

– Da. Sunt de acord! Tu te vei duce la culcare la ora nouă, iar eu mă voi furişa pe uşa din dos şi mă voi duce să-mi fac de cap cu „băieţii” care joacă baseball...

Micul dejun era aşa cum profeţise Bond: groaznic.

Plătiră şi se îndreptară spre sala de aşteptare a gării.

Soarele răsărise şi se strecura prin crăpăturile ferestrei prăfuite în încăperea vastă şi pustie. Se aşezară într-un colţ şi, până la sosirea lui „Silver Meteor”, Bond o descusu despre Mr. Big, încercând să afle tot ce ştia fata despre acţiunile acestuia.

Solitaire îşi amintea câte un nume sau o dată concretă, însă prea puţin faţă de ceea ce Bond ştia deja. În anul care trecuse, locuise într-un apartament situat în acelaşi bloc cu

cartierul general al lui Mr. Big, fiind, practic, prizoniera acestuia. Două negrese solide îi ţinuseră companie, şi nu-i fusese niciodată îngăduit să iasă neînsoţită. Din când în când, Mr. Big o convoca în încăperea în care îl întâlnise pentru întâia oară pe Bond. I se cerea să ghicească dacă bărbatul sau femeia din faţa ei, care erau, de cele mai multe ori, legaţi de scaun, spuneau adevărul sau nu. Îşi adapta răspunsurile în funcţie de ceea ce simţea, dacă prizonierii erau buni sau răi. Ştia că verdictul ei constituia adesea o condamnare la moarte, dar soarta celor pe care îi simţea a fi răi o lăsa indiferentă. Puţini prizonieri erau albi.

Bond îşi notă date şi detalii despre toate întâlnirile de care fata reuşi să-şi amintească. Tot ceea ce-i spunea ea întregea portretul unui om foarte puternic şi activ, nemilos şi crud, care controla o reţea imensă de operaţiuni.

În legătură cu monedele de aur, fata nu-i putu spune decât că, în repetate rânduri, i se ceruse să deducă dacă oamenii lui Mr. Big spuneau adevărul despre cantitatea de aur vândut şi preţurile obţinute. Cel mai adesea, aceştia minţeau în ambele privinţe.

Bond se feri să-i divulge fetei oricât de puţin din ceea ce aflase sau dedusese el însuşi. Sentimentele pe care le nutrea faţă de fată sau dorinţa crescândă pe care i-o inspira trupul ei nu aveau nimic în comun cu latura profesională a vieţii sale.

„Silver Meteor” sosi la timp; amândoi răsuflară uşuraţi, bucuroşi că părăseau lumea sordidă a marelui nod de cale ferată.

Trenul gonea acum prin inima statului Florida, străbătând mlaştini şi crânguri năpădite de muşchi spaniol. Ici şi colo, câte o pădurice de lămâi mai înviora oarecum peisajul.

Centrul statului, unde muşchiul era vegetaţia dominantă, căpăta aspectul straniu al unui ţinut pradă morţii. Chiar şi târguşoarele răzleţe prin care treceau purtau amprenta spectrală, casele de lemn având zugrăveala scorojită, de sub care se iţea scândura uscată. Doar crângurile verzi de lămâi ce dădeau în pârg păreau vii. În rest, totul părea copt de arşiţa veşnică.

Privind pădurile pustii, Bond îşi spuse că, în mod sigur, în acestea nu trăiau decât lilieci şi scorpioni, broaşte cu corn şi păianjeni din specia văduvei-negre.

Se aflau în vagonul-restaurant, luându-şi prânzul, când peisajul suferi o modificare radicală. Înaintau acum de-a lungul Golfului Mexic, prin mlaştini de mangrove şi plantaţii de palmieri, şiruri nesfârşite de moteluri şi parcări pentru rulote. Bond avu impresia că simte, în sfârşit, aroma celeilalte Floride, cea din reclame, cea a concursurilor de tip „Miss Floare de Portocal 1954”.

Coborâră din tren la Clearwater, cu o staţie înainte de St. Petersburg. Bond chemă un taxi şi îi dădu adresa Insulei Comorilor, aflată la o distanţă de o jumătate de oră de mers cu maşina.

Era ora două, iar soarele strălucea alb, pe cerul fără pată. Solitaire insistă să-şi scoată pălăria cu voaletă.

– Voalul mi se lipeşte de faţă, argumentă ea. Şi-apoi, cine m-ar putea recunoaşte aici?

Un negru solid, cu faţa ciupită de vărsat, pierdea vremea la volanul taxiului său, în momentul în care maşina în care se aflau cei doi trecu de intersecţia dintre Park Street şi Bulevardul Central, ce se continua cu aleea Insulei Comorilor, mărginită de apele limpezi ale golfului Boca Ciega.

Văzând din profil chipul lui Solitaire, negrul rămase cu gura căscată. Sări din maşină şi se repezi într-o prăvălie, în căutarea unui telefon. Formă un număr din St. Petersburg.

– Mi-s Poxy, se prezentă el, răsuflând greu în receptor. Dă-mi-l pe Hoţ, da’ repede! Tu eşti, Hoţule? Ascultă, omule, Mr. Big trebe că-i în oraş. Cum adică tocmai ce-ai vorbit cu el la New York? Numa’ ce-i zării gagica într-un taxi al companiei Stassen din Clearwater. A luat-o pe alee. Să-mi sară ochii dacă te mint! Nu-i uşor să uiţi o mutrişoară ca aia. Era cu-n tip îmbrăcat în ţoale albastre, cu pălărie gri. Parc-avea ş-o cicatrice pe faţă... Cum adică, să-i urmăresc? Nu po’ să cred ce-mi spui, că Mr. Big nu-i aci, dacă ea e aci. Trebuia să te sun, să mă lămureşti. E-n regulă, am înţeles.

Găsesc eu maşina, ori când s-o-ntoarce, ori în Clearwater. E-n regulă, nu te ambala, n-am făcut încă nici o boacănă!

Cinci minute mai târziu, bărbatul poreclit Hoţul lua legătura cu New York-ul. Fusese avertizat în legătură cu sosirea lui Bond, dar nu reuşea să priceapă ce căuta Solitaire în toată afacerea. Nici când sfârşi de vorbit cu Mr. Big nu ştia mai multe, dar instrucţiunile fuseseră cum nu se poate mai limpezi.

Închise telefonul şi căzu pe gânduri, bătând darabana pe tăblia mesei. Zece miare pentru ceea ce i se ceruse să facă. Îi trebuiau încă două ajutoare. În felul acesta, aveau să-i rămână opt miare, numai pentru el. Îşi linse buzele, încântat, apoi formă numărul unui salon de biliard din centrul oraşului Tampa.

Bond plăti cursa şi coborâră din maşină la Everglades, un grup de căsuţe de lemn zugrăvite în galben şi alb şi aşezate în careu pe trei laturi în jurul unui petic de iarbă verde, mărginit pe cea de-a patra latură de o plajă albă ce sfârşea în mare. Golful Mexic se întindea cât vedeai cu ochii, de un calm plat, unindu-se la orizontul tremurat de arşiţă cu cerul fără nori.

După Londra, New York şi sordidul Jacksonville, schimbarea de peisaj era bine venită.

Bond intră pe uşa pe care scria „Birou”, urmat îndeaproape de Solitaire. Apăsă pe butonul soneriei sub care scria „Administrator, D-na Stuyvesant”, şi o aşchie de femeie cu părul alb proaspăt coafat îşi făcu apariţia, etalând un zâmbet subţire.

– Poftiţi?

– Domnul Leiter?

– Ahaa, sunteţi domnul Bryce. Cabana Numărul Unu, chiar lângă plajă. Domnul Leiter vă aşteaptă de la prânz. Dar doamna...? începu bătrâna, făcând semn cu *pince-nez*-ul către Solitaire.

– Doamna Bryce, răspunse Bond.

– Da, desigur, răspunse doamna Stuyvesant, cam neîncrezătoare. Am să vă rog să semnaţi în registru, sunt

sigur că şi doamna Bryce şi dumneavoastră abia aşteptaţi să vă refaceţi după oboseala călătoriei. Treceţi, vă rog, adresa completă. Vă mulţumesc.

Îi conduse afară, de-a lungul potecii de beton care ducea la ultima cabană de pe latura stângă. Bătu la uşă, iar Leiter îşi făcu apariţia. Bond se aşteptase la o primire călduroasă dar, văzându-l, Leiter păru uimit. Rămase, literalmente, cu gura căscată. Părul său de culoarea paiului, care mai purta încă urme întunecate la rădăcină, era zburlit, precum o claie de fân.

– Nu cred că ai avut ocazia să-mi cunoşti soţia, spuse Bond.

– Nu, nu, adică ba da, cum să nu?! Ce mai faceţi?

Era, în chip evident, depăşit de evenimente. Uitând de Solitaire, îl apucă pe Bond de mânecă şi-l trase înăuntru. În ultima clipă, îşi aminti de fată şi o luă şi pe ea de mână, târând-o înăuntru. Apoi împinse uşa cu călcâiul, retezând urarea de „şedere plăcută” a doamnei Stuyvesant.

Odată rămaşi singuri, Leiter tot nu reuşi să-şi recapete cumpătul. Încremenise locului şi-şi plimba ochii holbaţi de la unul la altul.

Bond lăsă să-i cadă din mână valiza pe pardoseala micului hol de la intrare. De aici, se deschideau două uşi. Bond deschise una dintre acestea şi o invită pe Solitaire să intre. Era o cameră de zi spaţioasă, ce ocupa întreaga lăţime a cabanei. Mobilierul din lemn de bambus era cochet, iar în centrul fiecărui perete zugrăvit în culoarea oului de raţă se zărea câte o împletitură de flori tropicale prinsă într-un cadru de bambus. În centrul încăperii se afla o masă lată, din acelaşi lemn de bambus, pe a cărei tăblie de sticlă se afla un telefon alb şi o vază cu flori. Ferestrele largi şi o uşă de sticlă dădeau spre plajă, iar jaluzelele de plastic alb erau lăsate până la jumătate, pentru a mai atenua strălucirea albă a nisipului.

Bond şi Solitaire se aşezară în fotolii. Bond îşi aprinse o ţigară şi aruncă pachetul şi bricheta pe masă.

Zbârnâitul telefonului îi făcu să tresară. Leiter se dezmetici, se apropie de masă şi ridică receptorul.

– La telefon, rosti el. Dă-mi-l pe locotenent. Domnul locotenent? A sosit. Tocmai a intrat. Nu, e teafăr.

Ascultă câteva clipe, apoi se întoarse spre Bond.

– Unde-ai coborât din tren? îl întrebă, iar Bond îi răspunse.

– La Jacksonville, rosti Leiter în receptor. Da, aşa zic şi eu. Desigur. Voi afla detaliile şi-am să vă sun ca să vă pun la curent. Sunteţi amabil să-i anunţaţi pe cei de la Omucideri? V-aş fi recunoscător... şi New York-ul, desigur. Vă rămân îndatorat, domnule locotenent. Orlando 9000. E-n regulă. Mulţumesc, încă o dată. La revedere!

Aşează receptorul în furcă. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se aşează în faţa lui Bond.

Deodată, îşi întoarse privirea spre Solitaire şi îi zâmbi, cerându-şi scuze.

– Presupun că tu eşti Solitaire, spuse el. Îmi cer scuze pentru primirea deloc protocolară. Am avut însă o zi grea. Pentru a doua oară, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, nu mă mai aşteptam să-l văd vreodată pe omul ăsta.

Se întoarse spre Bond.

– Putem continua?

– Da, îi răspunse Bond. Solitaire e de-acum de partea noastră.

– Asta-i o veste bună, zâmbi Leiter. Presupun că n-aţi ascultat ştirile la radio şi nici n-aţi avut ocazia să citiţi ziarele, aşa că am să vă fac un scurt rezumat al celor întâmplate. „Fantoma” a fost oprită la scurt timp după plecarea din Jacksonville, între Waldo şi Ocala. Compartimentul vostru a fost atacat cu rafale de mitralieră şi apoi aruncat în aer. N-a mai rămas nimic din el. Însoţitorul de tren, aflat pe culoar la momentul respectiv, a fost şi el ucis. N-au fost alte victime, dar pasagerii au tras o sperietură pe cinste. Cine-a făcut-o? Cine erau domnul şi doamna Bryce? Unde se aflau aceştia în momentul exploziei? Bineînţeles, ne-am gândit că fuseseră răpiţi. Poliţia din Orlando a preluat cazul. Au cercetat rezervările de la New York şi au aflat că FBI-ul fusese cel care reţinuse locurile. Toate s-au prăvălit asupra mea. Şi, într-un târziu,

apari tu, la braţ cu o tânără frumoasă, fericit ca un cocoş!

Leiter izbucni în râs.

– Doamne! Ar fi trebuit să-i auzi pe cei de la Washington, adineauri... Urlau la mine, de parcă eu aş fi fost cel ce-a aruncat în aer trenul ăla blestemat!

Îşi luă o ţigară din pachetul lui Bond şi şi-o aprinse.

– Ei bine, cam ăsta-i rezumatul. Îţi voi povesti totul în amănunt, după ce-mi vei fi dezvăluit sfârşitul. Dă-i drumul!

Bond îi istorisi în detaliu tot ce se petrecuse de la ultima lor convorbire telefonică, la hotelul St. Regis. Când ajunse la partea petrecută în tren, scoase din agendă bucăţica de hârtie găsită sub uşă şi i-o întinse lui Leiter. Acesta fluieră uimit.

– Voodoo, declară el. Biletul acesta a fost menit să fie găsit asupra unui cadavru. În felul acesta, moartea ta ar fi fost cauzată de un asasinat ritual, pus la cale de prietenii celor pe care i-ai ucis în Harlem, pentru a le răzbuna moartea. Orice bănuială care ar fi putut duce la Mr. Big ar fi fost astfel, înlăturată. Oamenii ăştia se gândesc la toate! Vom încerca să punem mâna pe omul lor care a acţionat în tren. Cel care a încercat să-ţi deschidă compartimentul a fost, probabil, unul din ajutoarele de la bucătărie. Sfârşeşte de povestit, iar apoi îţi voi spune cum anume a acţionat.

– Vreau să văd şi eu, spuse Solitaire, şi întinse mâna după bilet.

Îl citi şi încuviinţă încet din cap, apoi spuse, cu glas şoptit.

– Da... E o *ouanga,* un descântec voodoo, o invocaţie a Vrăjitoarei Tobelor. E folosită de triburile Ashanti din Africa, atunci când doresc moartea cuiva. Ceva asemănător se foloseşte şi în Haiti.

Îi înapoie hârtia lui Bond. Noroc că nu mi-ai arătat-o atunci, rosti ea, foarte serios. Cred că isteria ce m-ar fi cuprins nu mi-ar fi trecut încă.

– În ceea ce mă priveşte, nu i-am dat prea mare atenţie, spuse Bond. Am bănuit însă că nu ascundea nimic bun. Ce noroc că am coborât la Jacksonville! Bietul Baldwin, îi datorăm viaţa...

Sfârşi de povestit restul călătoriei.

– V-a văzut cineva coborând din tren? întrebă Leiter.

– N-aş crede, îi răspunse Bond. Ar fi însă de preferat s-o ţinem pe Solitaire la adăpost, până când vom reuşi să o scoatem din ţară. Mă gândeam că mâine am putea s-o trimitem în Jamaica, cu un avion. Aş putea găsi pe cineva acolo care să-i poarte de grijă până la sosirea noastră.

– Desigur, încuviinţă Leiter. Îi vom rezerva un loc la o cursă charter, în Tampa. Mâine la prânz vom merge la Miami, şi ea va putea să plece cu unul din zborurile de după amiază, fie cu KLM, fie cu PanAm. La ora cinei va fi în siguranţă, în Jamaica. E prea târziu să mai rezolvăm toate acestea în după-masa asta.

– Eşti de acord, Solitaire? întrebă Bond.

Fata privea pe fereastră. În ochii ei se putea citi aceeaşi expresie pierdută, pe care Bond mai avusese prilejul să o vadă.

Auzindu-i întrebarea, tresări. Îşi întoarse privirea spre Bond, întinse mâna şi-i mângâie braţul.

– Da, rosti ea, cu glas şovăitor. Da, cred că da...

Capitolul XIII
MOARTEA UNUI PELICAN

Solitaire se ridică.

– Am să mă duc să mă schimb, spuse ea. Cred că aveţi o mulţime de lucruri de discutat.

– Sigur că da, îi răspunse Leiter, sărind în picioare. Necioplitul de mine! Cred că eşti frântă de oboseală. Bănuiesc că ai putea lua tu camera lui James, iar noi doi ne vom înghesui într-a mea.

Solitaire îl urmă de-a lungul micului hol, iar Bond îl auzi pe Leiter explicându-i aranjamentul camerelor. Câteva clipe mai târziu, Leiter se întoarse, aducând cu sine o sticlă de whisky şi o carafă plină cu cuburi de gheaţă.

– Am uitat ce-nseamnă bunele maniere, se scuză el. Amândurora ne-ar prinde bine o duşcă de tărie. Lângă baie avem un băruleţ pe care am avut grijă să-l umplu cu tot ce ne-ar putea trece prin minte.

Turnă în pahare, deschise şi o sticlă de apă minerală şi amândoi sorbiră îndelung din licoarea de foc.

– Haide să lămurim detaliile, propuse Bond, aşezându-se în fotoliu într-o poziţie relaxată. Se pare că acţiunea inamicului a fost foarte bine organizată.

– Chiar aşa, fu de acord Leiter. Numai rezultatele n-au fost pe măsură.

Îşi ridică picioarele pe masă şi-şi aprinse o ţigară.

– „Fantoma” a plecat din Jacksonville pe la cinci, începu el. A sosit la Waldo cu puţin înainte de şase. Imediat după plecarea din Waldo, cel puţin aşa presupun că s-a întâmplat, omul lui Mr. Big s-a dus în vagonul vostru, a intrat în compartimentul de lângă cel rezervat de voi şi a agăţat un prosop între draperii şi sticla geamului, ceea ce însemna, se pare, că „geamul de la dreapta acestuia este cel al compartimentului cu pricina. Bănuiesc că aşa fusese instruit la telefon de către superiorii săi, cărora le telefonase pe parcurs. Între Waldo şi Ocala, linia ferată înaintează lin, fără nici un ocol, traversând păduri şi ţinuturi

mlăştinoase, urmă Leiter. În paralel cu aceasta se află şi şoseaua. La vreo douăzeci de minute după plecarea din Waldo, bang!, mecanicul locomotivei aude un semnal de avertizare de parcurs. Încetineşte înaintarea locomotivei până la şaizeci şi cinci de kilometri pe oră. Bang! şi iarăşi, bang! Trei semnale consecutive! Codul de urgenţă! Oprire imediată! Omul opreşte trenul, întrebându-se ce naiba s-a întâmplat. Drumul era drept, ultimul semafor îi arătase cale liberă. Nu vede nimic deosebit înainte. E cam şase şi un sfert, iar afară a început să se lumineze. În dreptul vagonului din mijlocul trenului, pe autostradă aşteaptă, cu motorul mergând şi farurile stinse, o limuzină gri – credem că a fost vorba de un Buick. Marfă împrumutată. (Bond ridică întrebător din sprâncene, iar Leiter se grăbi să-i explice: împrumutată, adică furată.) Trei indivizi coboară din maşină. Negri. Înaintează de-a lungul liniei ferate, pe spaţiul acoperit cu iarbă care o separă de asfaltul şoselei. Doi dintre ei au în mâini „lătrătoare”, adică mitraliere. Cel din mijloc are şi el ceva în mână. Cu toţii parcurg vreo douăzeci de metri şi se opresc în dreptul vagonului 245. Indivizii înarmaţi slobozesc o rafală scurtă asupra geamului vostru. „Ananasul” are astfel cale liberă. Cel de-al treilea aruncă „ananasul” înăuntru, apoi o iau cu toţii la fugă spre maşină. Trec două secunde. De-abia au ajuns cei trei la maşină, când BUUUM! Compartimentul H e făcut praf şi, o dată cu el, se pare, şi domnul şi doamna Bryce. De fapt, singurul care a fost făcut praf a fost Baldwin al vostru, care a năvălit pe culoar de îndată ce a văzut că oamenii din maşină se îndreptau spre vagonul pe care-l păstorea. N-au fost alte victime. Doar o sperietură cumplită şi numeroase cazuri de isterie şi şocuri nervoase printre pasageri. Maşina se îndepărtează către naiba-n praznic, unde se află şi acum şi unde, mai mult ca sigur, va rămâne. O clipă de linişte, apoi ţipete şi tropăituri pe culoare. Oamenii aleargă care încotro, fără noimă. Trenul se târăşte anevoie până în Ocala, unde vagonul 245 este desprins de restul garniturii, căreia, trei ore mai târziu, i se permite să plece mai departe. Scena a doua. Leiter stă singur în cabana lui,

sperând că prietenul său James nu a plecat dintre cei vii supărat pe el, şi întrebându-se cum anume îl va găti domnul Hoover pentru cina din acea seară. Asta-i tot, amice!

Bond izbucni în râs.

– Dumnezeule, ce sincronizare perfectă! exclamă el. Sunt convins că alibiurile şi acoperirile tuturor oamenilor lui Mr. Big sunt perfect valabile. Ce om, Doamne, ce om! Pare a avea întreaga ţară la degetul mic. Asta dovedeşte că democraţia şi drepturile omului pot fi interpretate în mai multe feluri. Mă bucur că nu-l avem pe Mr. Big în Anglia. Cu rigiditatea caracteristică alor noştri, ar pune stăpânire pe tot ce mişcă, cât ai zice peşte! Iată însă că, spre norocul meu, am reuşit să-i scap şi a treia oară. Ritmul ăsta începe să mă cam obosească.

– Ai dreptate, îl aprobă Leiter, gânditor. Pe de altă parte, până la sosirea ta, Mr. Big n-a comis mai mult de o greşeală. Acum însă, a ratat de trei ori, consecutiv. Nu cred că-i place prea mult chestia asta. Va trebui să-l pocnim acum, cât mai e încă ameţit, iar apoi s-o ştergem fără să privim înapoi. Să-ţi spun ce mi-a trecut prin minte... Nu avem nici o îndoială în privinţa faptului că aurul intră în State pe aici. Am urmărit în repetate rânduri iahtul *Secatur,* şi de fiecare dată a venit din Jamaica direct la St. Petersburg, acostând în docurile firmei aceleia care se ocupă de livrarea momelilor – Rubberus, sau cum naiba s-o fi numind...

– Ourobouros, îl corectă Bond. Marele Vierme al mitologiei. E un nume potrivit pentru o întreprindere ce se ocupă cu momeala pentru pescuit.

Deodată, o idee năucitoare îi veni în minte. Izbi în tăblia de sticlă a mesei.

– Felix! Sigur că da! Ourobouros – Hoţul („The Robber”)... Te-ai prins? Omul lui Mr. Big de la faţa locului... El trebuie să fie!

Leiter se lumină la chip.

– Doamne, Sfinte! exclamă el. Sigur că el e acela! Grecoteiul care e proprietarul firmei, tipul din Tarpon

Springs ce figura în rapoartele pe care ni le-a arătat poliţaiul din New York, Binswanger e doar omul de faţadă. Probabil că nici măcar nu ştie că e ceva putred la mijloc. Noi va trebui să punem mâna pe patronul său, pe cel ce-şi zice „Hoţul”. Sigur că el e acela!

Leiter sări în picioare.

– Hai, să-i dăm bice! Vom merge direct la faţa locului, să aruncăm o privire. Oricum aveam de gând să o facem, de când am aflat că nava *Secatur* acostează de fiecare dată acolo. Apropo, iahtul e în Cuba acum, adăugă el. Mai exact, la Havana. A plecat de-aici acum o săptămână. Cei de la Paza de Coastă l-au scotocit amănunţit, atât la sosire, cât şi la plecare. Bineînţeles, n-au găsit nimic. Le-a trecut prin minte chiar că ar putea avea o chilă dublă. Au fost la un pas de a desface nava în bucăţele. A trebuit să stea o săptămână la reparat, înainte de plecare. Nimic, însă. Nici urmă de monede de aur! Oricum, vom merge acolo şi vom adulmeca şi noi prin preajmă. Să vedem, poate reuşim să dăm de urma prietenului nostru, Hoţul. Mai înainte însă, va trebui să telefonez la Washington şi Orlando, să le spun tot ce ştim. Vor trebui să pună mâna pe omul din tren al lui Mr. Big, dacă nu cumva e deja prea târziu. Până atunci, du-te şi vezi cum se descurcă Solitaire. Spune-i să nu iasă din casă până când ne-ntoarcem. O vom închide înăuntru. Spune-i că deseară e invitata noastră la cel mai bun restaurant de pe coastă. E un local cubanez din Tampa, numit „Los Novedades”. Ne vom opri în drum şi-i vom rezerva un loc la zborul de mâine după-masă.

Leiter întinse mâna spre telefon şi ceru să i se facă legătura pentru o convorbire interurbană. Bond îl lăsă să-şi vadă de treburi.

Zece minute mai târziu, erau pe drum.

Solitaire refuzase să rămână singură. Se agăţase de Bond.

– Vreau să plec de-aici, îl implorase ea, cu ochii plini de lacrimi. Am o presimţire ciudată...

Nu-şi sfârşi propoziţia. Bond o sărutase şi încercase să o liniştească:

– Nu-ţi face griji. Ne întoarcem în cel mult un ceas. Aici nu ţi se poate întâmpla nimic. Iar după aceea, nu ne vom despărţi, până în clipa în care vei urca în avion. Dacă vrei, putem rămâne în Tampa peste noapte, urmând să-ţi rezervăm bilete la primul zbor, mâine în zori.

– Da, te rog, spusese Solitaire, îngrijorată. Ar fi mai bine aşa. Aici, mi-e teamă. Simt că sunt în pericol.

Îl îmbrăţişă strâns.

– Nu vreau să mă crezi isterică, îi şopti, sărutându-l. Du-te! Abia aştept să te întorci...

Leiter îl chemase, iar Bond ieşise, încuind uşa în urma sa. Îl urmă pe Leiter până în parcare, chinuit de o nelinişte nedefinită. Nu-şi putea închipui că fetei i s-ar fi putut întâmpla ceva rău, în locul acesta fermecător. Mr. Big nu avea cum să le fi dat de urmă atât de repede, aici, la Everglades, care nu era decât unul din sutele de hoteluri de acest fel de pe Insula Comorilor. Învăţase însă să respecte formidabilele intuiţii ale fetei, iar micuţa ei criză de nervi îl pusese pe gânduri.

La vederea maşinii lui Leiter, dădu uitării toate grijile. Bond adora maşinile iuţi, şi le conducea cu plăcere. Majoritatea maşinilor fabricate de americani îi displăceau. Le lipsea personalitatea şi patina individualităţii, atât de vizibile la maşinile europene. Automobilele americane erau doar nişte vehicule oarecare, asemănătoare ca formă, culori, ba chiar şi în tonalităţile claxoanelor lor. Erau proiectate pentru a fi folosite un an de zile, iar apoi schimbate, la jumătate din preţ, pentru modelul cel mai recent. Tot farmecul conducerii lor se risipise, o dată cu introducerea schimbătoarelor de viteze automate, a servodirecţiei şi suspensiilor de tip nou. Orice urmă de efort din partea şoferului era ştearsă, şi astfel dispăruse şi contactul nemijlocit cu maşina şi drumul, care, împreună cu îndemnarea, oferă atâta încântare şoferului european. Pentru Bond, toate maşinile americane erau la fel: nişte gândaci uriaşi, construiţi pentru a fi conduşi cu o mână pe volan, cu radioul dat la maximum şi cu geamurile ridicate pentru a-l feri pe şofer de curent.

Leiter avea însă un Cord, una din puţinele maşini americane care posedau o personalitate proprie. Bond fu în culmea extazului atunci când, urcând în monstrul de metal, auzi duduitul motorului şi tonalitatea virilă a eşapamentului larg. Deşi avea cincisprezece ani, maşina aceasta continua să arate asemeni celor mai moderne modele existente pe piaţă, îşi spuse Bond.

Ţâşniră pe şosea, de-a lungul întinderii nesfârşite de apă. Parcurseră cei treizeci şi doi de kilometri, lungimea insulei, şi traversară podul care o unea cu peninsula îngustă la al cărei capăt se aflau St. Petersburg şi suburbiile sale.

Odată intraţi în oraş, de-abia cotiră, pătrunzând pe Bulevardul Central şi îndreptându-se spre portul de agrement şi zona marilor hoteluri, când lui Bond îi fu dat să guste din atmosfera acestui uriaş „Azil de bătrâni al Americii”. Toţi cei ce umpleau trotuarele aveau părul alb, zburlit ori proaspăt coafat. Faimoasele bănci despre care îi vorbise Solitaire erau la fel de pline de bătrâni precum Trafalgar Square de porumbei.

Bond sesiză gurile smochinite ale femeilor şi strălucirea soarelui ce se reflecta în *pince-nez*-urile acestora. Bărbaţii îşi etalau la soare braţele scheletice şi piepturile scofâlcite, fiind mai toţi îmbrăcaţi în cămăşi scurte deschise până la brâu. Podoaba capilară firavă, dar coafată, a bătrânelor doamne scotea la iveală lucirea rozalie a scalpului. Pretutindeni, ţestele pleşuve se ofereau vederii, aproape indecente. Un aer general de familiaritate, un zvon perpetuu de bârfe şi pălăvrăgeli, sute de partide de table ori bridge, mii de scrisori de la copii şi nepoţi, date din mână-n mână, citite şi răscitite, nesfârşite comentarii privind preţurile din prăvălii ori de la moteluri, toate acestea întregeau dezolantul peisaj.

Nu era nevoie să fii în mijlocul lor, pentru a auzi toate acestea. Era de-ajuns să-i vezi dând din capetele lipsite de păr şi gesticulând cu mâinile lor tremurânde.

– Îţi vine să te bagi singur în mormânt şi să tragi capacul sicriului cât mai repede, comentă Leiter, auzind exclamaţiile îngrozite ale lui Bond. Aşteaptă însă până când

vom coborî în mijlocul lor. Umbra ta va fi de-ajuns pentru a-i face să sară repede în lături, de parc-ai fi casierul de la bancă ce-ar vrea să le privească peste umăr în vreme ce-şi completează cecurile. E de-a dreptul greţos. Asta-mi aduce aminte de acel conţopist de la bancă, ce s-a dus acasă la amiază, pe neaşteptate, şi şi-a găsit nevasta în pat cu preşedintele băncii. S-a întors la ghişeul lui şi le-a povestit totul colegilor săi, spunând: „Doamne, era cât pe ce să mă prindă!”.

Bond izbucni într-un râs sănătos.

– Mi se pare că le-aud ceasurile de aur ticăindu-le din buzunare, urmă Leiter. Pe-aici roiesc escrocii şi negustorii de mărunţişuri. Le bagă pe gât de toate bieţilor bătrâni: ceasuri de aur, inele masonice şi peruci. Numai gândindu-mă, mă trec fiori.

Dar asta-i floare la ureche! Aşteaptă până când vom ajunge la localul Mătuşii Milly, şi-ai să-i vezi, ciorchini în jurul meselor, îndopându-se cu cheeseburgeri şi chiftele şi sperând că vor apuca să trăiască până la nouăzeci de ani. Îţi vine să-ţi iei câmpii! Dar nu-s chiar toţi bătrâni, pe-aici. Ia uită-te la panoul ăla!

Îi arătă un panou publicitar înălţat pe un teren viran de pe marginea drumului. Făcea reclamă unui magazin cu haine pentru copii. „STUTZHEIMER & BLOCK. NOU! NOU! NOU! PENTRU NOU-NĂSCUŢI ŞI COPIII MAI MĂRICEI, HAINE PENTRU TOATE GUSTURILE”.

Bond gemu a lehamite.

– Hai să-i dăm drumul mai departe. Nu sunt plătit pentru a mă holba la toate minunile astea.

Ajunseră pe ţărm, iar apoi cotiră la dreapta. Se aflau pe chei, în dreptul cazărmii Pazei de Coastă. Pe străzi nu se mai zărea nici un bătrân. „Azilul de bătrâni” se preschimbase într-un port ca oricare altul: docuri, depozite, bărci întoarse cu chila-n sus, plase de pescuit întinse la uscat, ţipătul pescăruşilor şi mirosul fetid al algelor putrede, adus din larg de briza uşoară. O firmă arsă de soare amintea de o altă lume, veselă şi plină de viaţă: „La irlandezul zâmbăreţ. Pat Grady – Maşini uzate”.

– Ar fi de preferat s-o luăm pe jos, propuse Leiter. Haznaua Hoţului se află la numai un cvartal de-aici.

Parcară maşina pe o stradă lăturalnică. Trecură de un depozit de cherestea şi de o serie de cisterne de petrol. Apoi o cotiră din nou la stânga, cu faţa către larg.

Străduţa se sfârşea pe chei, iar în prelungirea ei se afla un debarcader din scânduri albite de intemperii, ce înainta vreo douăzeci de metri în apele liniştite ale golfului. Alături, în dreapta, se afla un hangar uriaş cu pereţi din tablă ondulată. Deasupra uşilor mari atârna o inscripţie, scrisă cu negru pe fondul alb: „Ouroboros Inc. Momeală vie, corali, scoici şi peşti exotici. Numai vânzări en-gros”. Una din uriaşele uşi culisante avea şi o portiţă mai mică, zăvorâtă cu o broască strălucitoare, de yale. Portiţa avea şi ea o inscripţie, cu litere de tipar: „Proprietate privată. Accesul persoanelor străine interzis”.

Aşezat pe un scaun de bucătărie, cu spatele rezemat de uşa de metal, stătea un bărbat. Îşi curăţa puşca, un Remington 30, din câte-şi putu da seama Bond. Ţinea o scobitoare în colţul gurii, iar pe cap avea o caschetă de baseball murdară. Purta un maiou alb murdar, ce lăsa să i se vadă tufele de păr negru de la subţiori, o pereche de pantaloni şifonaţi din doc, iar în picioare, tenişi de cauciuc. Părea să aibă vreo patruzeci de ani, dar chipul îi era noduros şi ars de soare, asemeni butucilor de amaraj ce jalonau cheiul. Avea o faţă îngustă, iar buzele subţiri îi erau congestionate. Tenul îi era de culoarea prafului de tutun, un fel de cafeniu gălbui. Impresia generală era aceea a unui individ crud şi cinic, în genul răilor din filmele cu partide de pocher şi mine de aur.

Bond şi Leiter trecură pe lângă el şi înaintară pe debarcader. Tipul îşi văzu mai departe de puşca lui, dar Bond îi simţi privirile urmărindu-i.

– Dacă ăsta nu-i Hoţul, e cu siguranţă vreo rudă apropiată de-a lui, îngână Leiter.

Un pelican cenuşiu cu creştetul de un galben palid, moţăia la soare, căţărat pe unul din butucii de amaraj de la capătul debarcaderului. Îi lăsă să se apropie îndeajuns de

mult, apoi, cu o fâlfâire din aripile-i greoaie, decolă, planând razant deasupra apei. Pe neaşteptate, plonjă. Ieşi aproape imediat la suprafaţă, ţinând în cioc un peştişor, pe care se grăbi să-l înghită. Apoi, uriaşa zburătoare îşi văzu mai departe de pescuit, zburând cel mai adesea înspre soare, astfel încât umbra lui masivă să nu alunge prada. Leiter şi Bond se întoarseră şi porniră spre chei, iar pelicanul renunţă la îndeletnicirea aducătoare de hrană şi se întoarse în locul de unde pornise, văzându-şi mai departe de moţăială.

Individul de pe chei se ocupa în continuare de puşcă, frecându-i mecanismul cu o cârpă îmbibată în ulei.

– Bună, i se adresă Leiter. Dumneavoastră sunteţi proprietarul?

– Îhî, mârâi bărbatul, fără să ridice privirea.

– Mă întrebam dacă ne-aţi lăsa să ne amarăm barca la pontonul dumneavoastră. Portul e cam aglomerat.

– Nu.

Leiter îşi scoase portofelul.

– Un pol ajunge?

– Nu.

Tipul îşi drese glasul, emiţând un horcăit dezgustător, apoi scuipă gros, între Leiter şi Bond.

– Hei, ai grijă cum te porţi! îl avertiză Leiter.

Tipul stătu pe gânduri o clipă, apoi ridică privirea. Avea ochii mici şi apropiaţi, în care se putea citi sadismul unui dentist.

– Cum îi zice bărcii voastre?

– *Sybil,* răspunse Leiter.

– Nu-i nici o barcă-n port cu numele ăsta, zise individul.

Închise cu un clinchet răsunător chiulasa armei. Ţeava puştii era îndreptată, neglijent, spre capătul îndepărtat al clădirii din spatele său.

– Mata eşti chior, dom’le? făcu Leiter. Stă în port de-o săptămână încheiată. E un iaht de optsprezece metri, vopsit în alb cu o dungă verde şi echipat pentru pescuit.

Puşca prinse a se mişca încet, descriind un arc de cerc. Mâna stângă a bărbatului se odihnea în dreptul trăgaciului,

în vreme ce dreapta imprima mişcarea de rotaţie lentă a armei.

Rămaseră cu toţii nemişcaţi, păstrând tăcerea. Tipul privea cu lehamite înspre încărcător, cu scaunul rezemat în continuare de uşa depozitului.

Ţeava puştii trecu încet prin dreptul stomacului lui Leiter, apoi prin dreptul lui Bond. Cei doi încremeniseră, ca două statui, neîndrăznind să-şi mişte nici măcar mâinile. Mişcarea armei încetă. Ţeava era acum îndreptată spre capătul debarcaderului. Hoţul ridică o clipă privirea, miji ochii şi apăsă pe trăgaci. Pelicanul ţipă scurt, şi cei doi îi auziră trupul masiv prăbuşindu-se, cu un plescăit sonor, în apa liniştită. Ecoul împuşcăturii bubui îndelung pe deasupra portului.

– De ce dracu’ ai făcut una ca asta? izbucni Bond, furios.

– Antrenament, enunţă celălalt, împingând încă un glonte pe ţeavă.

– Bănuiesc că există o filială a Asociaţiei de Protecţie a Animalelor şi aici în oraş. Ce-ar fi să mergem şi să-l reclamăm pe omul ăsta? sugeră Leiter.

– Vreţi să fiţi arestaţi pentru încălcarea unei proprietăţi private? întrebă Hoţul, ridicându-se alene în picioare, cu arma la subţioară. Asta-i o proprietate particulară! Şi-acu’, căraţi-vă dracu’ de-aici! răcni el, scuipând cuvintele.

Se întoarse şi azvârli scaunul deoparte din faţa uşii, apoi scoase din buzunar o cheie şi o descuie. Cu un picior în prag, se întoarse spre cei doi.

– Aveţi arme, amândoi, rosti el. Le-am mirosit. Dacă îndrăzniţi să mai călcaţi vreodată pe-aici, vă fac sită şi-apoi spun c-am făcut-o în legitimă apărare. M-am săturat de puţulicii de teapa voastră care n-au altă treabă decât să-mi sufle mie-n ceafă! *Sybil...* Căcat!

Trecu pragul cu paşi hotărâţi şi trânti uşa în urma sa, atât de tare încât pereţii de tablă vibrară.

Cei doi schimbară priviri amuzate. Leiter ridică din umeri, rânji şi decretă:

– Runda-ntâi s-a încheiat cu victoria Hoţului.

Porniră înapoi, pe cheiul prăfuit. Soarele apunea,

umplând apele mării de sânge. Ajungând la strada mare, Bond se opri şi privi în urmă. Deasupra intrării în depozit se aprinsese un bec ce dădea o lumină puternică, alungând umbra din împrejurimi.

– N-ar avea nici un rost să încercăm o pătrundere frontală, fu de părere Bond. Pe de altă parte, n-am mai văzut până acum nici un depozit care să aibă doar o singură intrare...

– Aşa m-am gândit şi eu, îl aprobă Leiter. Vom hotărî pe moment ce avem de făcut, la următoarea vizită.

Urcară în maşină şi porniră spre casă, înaintând fără grabă de-a lungul Bulevardului Central.

Pe drum, Leiter îl interogă pe Bond în privinţa lui Solitaire. Într-un târziu, adăugă, într-o doară:

– Apropo, sper că eşti de acord cu repartiţia camerelor.

– E cum nu se poate mai bine! admise Bond, vesel.

– Mă bucur, spuse Leiter. Mi-a trecut prin minte că, poate, voi doi aţi fi preferat să staţi împreună...

– Citeşti prea multe romane de duzină, comentă Bond.

– De fapt, am acţionat delicat, în propriul meu interes, explică Leiter. Nu uita, pereţii sunt subţiri în cabanele astea, iar eu îmi folosesc urechile pentru auzit, iar nu pentru a colecta rujul domnişoarelor.

Bond se apucă să-şi scotocească buzunarele în căutarea unei batiste.

– Ticălosule! scrâşni el.

Leiter îl urmări cu coada ochiului cum îşi freca de zor urechile, apoi se miră, cu falsă inocenţă:

– Ce faci? N-am vrut nici o clipă să insinuez că roşul urechilor tale n-ar fi natural. Mă rog însă, tu ştii mai bine...

Ultimele sale cuvinte se voiau încărcate de semnificaţii.

– Dacă la noapte te vei trezi cumva mort, vei şti cine-a făcut-o! râse Bond.

Continuară să se tachineze, până când ajunseră la Everglades, şi încă mai râdeau, atunci când ursuza doamnă Stuyvesant le ieşi în întâmpinare, pe gazonul din faţa recepţiei.

– Scuzaţi-mă, domnule Leiter, începu ea. Mă tem însă că

nu putem îngădui oaspeţilor noştri să asculte muzică la volum ridicat. N-am vrea să avem plângeri din partea colocatarilor.

O priviră amândoi, uimiţi.

– Iertaţi-mă, doamnă Stuyvesant, dar mi-e teamă că nu înţeleg..., spuse Leiter.

– Mă refer la combina muzicală pe care aţi comandat-o şi care v-a fost livrată adineauri, îl lămuri doamna Stuyvesant. Cărăuşii abia au reuşit să scoată ambalajele pe uşă, la plecare.

Capitolul XIV
„S-A LUAT LA HARŢĂ CU CEVA CARE L-A MÂNCAT”

Fata nu apucase să opună rezistenţă.

Când Leiter şi Bond, lăsând-o pe administratoare cu gura căscată în mijlocul peluzei, năvăliră în cabana de la margine, găsiră camera neatinsă, iar aşternutul de pe patul fetei doar uşor şifonat.

Broasca de la uşa camerei sale fusese forţată cu un obiect ascuţit, apoi doi bărbaţi înarmaţi se arătaseră în prag.

„Dă-i drumul, cucoană! Îmbracă-te, dar nu încerca să faci vreo şmecherie, că-ţi găurim burtica!”

Apoi, fie că o loviseră, făcând-o să-şi piardă cunoştinţa, fie îi puseseră un căluş în gură şi o legaseră. În spatele cabanei, se zăreau urmele pneurilor unui camion. Ocupând o bună parte din holul de intrare, combina muzicală era un model antic. Cumpărată cu siguranţă la mâna a doua, costase cel mult cincizeci de dolari.

Bond îşi închipui expresia de teroare oarbă ce se zugrăvise pe chipul fetei, în clipa răpirii. Blestemă amarnic momentul în care consimţise să o lase singură. Habar nu avea că urma le fusese luată atât de repede. Era încă un exemplu al eficacităţii uriaşului mecanism controlat de Mr. Big.

Leiter vorbea la telefon cu sediul FBI-ului din Tampa.

– Blocaţi aeroporturile, gările şi şoselele, spunea acesta. Veţi primi ordine în acest sens de la cei din Washington, de îndată ce voi reuşi să dau de ei. Vă pot garanta că întreaga operaţiune se va bucura de cel mai înalt nivel de prioritate. Mulţumesc mult. Vă rămân dator. Ştiţi unde mă găsiţi, nu-i aşa? E-n regulă.

Puse receptorul în furcă.

– Slavă Domnului, au fost de acord să coopereze, îi spuse el lui Bond, care rămăsese cu privirea aţintită în gol, spre larg. Au trimis încoace doi oameni şi vor întinde plasa, poate reuşesc să prindă ceva. Cât timp îi voi pune la curent

pe cei din New York şi Washington, încearcă să afli tot ce poţi de la băbătie: momentul exact al plecării răpitorilor, o descriere exactă etc. E de preferat să prezinţi totul ca pe un jaf organizat şi să pretinzi că Solitaire era complicea hoţilor. Baba va înţelege mult mai uşor aşa ceva şi, în felul acesta, întreaga afacere va rămâne la nivelul obişnuitelor infracţiuni ce se petrec prin hoteluri. Spune-i că poliţia se află pe drum, dar că tu nu ai de gând să aduci nici un fel de acuzaţii administraţiei hotelului. Baba va face orice ca să evite un scandal. Spune-i că şi noi suntem dispuşi să facem acelaşi lucru.

Bond încuviinţă.

– Solitaire, complice?...

Nimic nu era imposibil; însă, în sinea lui, Bond nu putea să creadă una ca asta. Se întoarse în camera lui Solitaire şi o cercetă amănunţit. Mirosul ei mai plutea încă în încăpere, aroma aceea de „Vent Vert” care îi amintea de călătoria făcută împreună. Pălăria cu voaletă a fetei era aşezată frumos pe noptieră, iar cele câteva articole de toaletă erau rânduite pe poliţa din baie. Curând îi găsi şi poşeta şi ştiu că avusese dreptate, acordându-i prezumţia de nevinovăţie. Geanta fusese împinsă sub pat. Fusese, probabil, o opţiune conştientă a fetei, în momentul în care răpitorii năvăliseră în încăpere. Goli poşeta pe pat şi-i pipăi căptuşeala. Scoase din buzunar un briceag şi făcu o fantă în ţesătura fină. Luă dinăuntru cei cinci mii de dolari şi şi-i strecură în buzunar, unde aveau să fie în siguranţă. Dacă Mr. Big o va ucide pe fată, avea să îi cheltuiască până la ultimul bănuţ pentru a o răzbuna. Acoperi căptuşeala sfâşiată cum putu mai bine, umplu la loc geanta şi îi făcu vânt înapoi sub pat. Apoi se îndreptă spre biroul administratoarei.

Se făcuse ora opt atunci când terminară cu toate operaţiunile de rutină. Băură împreună un pahar de tărie, apoi se prezentară în sala de mese, unde restul oaspeţilor hotelului tocmai sfârşeau de luat cina. Cu toţii îi priviră curioşi, cu un amestec de teamă şi respect. Ce căutau aici aceşti doi tineri cu o înfăţişare atât de fioroasă? şi unde era

femeia care îi însoţise la sosire? A cui soţie fusese aceasta? Ce însemnaseră oare toate câte se întâmplaseră în cursul după-amiezii? Sărmana doamnă Stuyvesant alergase întruna de colo-colo, vădit preocupată de ceva. Iar oamenii ăştia nu ştiau că masa se servea la ora şapte? Personalul de la bucătărie se pregătea să plece acasă. Cum să-i servească aşa cum se cuvenea, când mâncarea se răcise deja? Tinerii ăştia ar fi trebuit să se gândească şi la cei din jur. Doamna Stuyvesant îşi împărtăşise bănuiala că tinerii ar fi fost, de fapt, oamenii guvernului de la Washington. Care era rostul prezenţei lor aici?

Ceilalţi oaspeţi ajunseră la o opinie unanimă: cei doi nu prevesteau nimic bun, iar venirea lor era o ofensă adusă clientelei selecte de la Everglades!

Bond şi Leiter fură conduşi la cea mai proastă masă, lângă intrarea de serviciu. Meniul anunţat cuprindea un amestec de denumiri pompoase în engleză şi într-o franceză de baltă. Când fură serviţi, constatară că era vorba, de fapt, de un suc de roşii, peşte fiert cu sos alb, o felie de curcan afumat şi o budincă de lămâie cu un moţ de frişcă. Mestecară ursuzi cina frugală, în vreme ce sala de mese se golea de babalâci, iar lămpile de pe mese erau stinse una după alta. În final, meniul le fu încununat de două boluri cu apă pentru clătitul degetelor, în care plutea câte o singură petală de hibiscus.

Bond nu scoase nici un cuvânt în tot acest timp. Când terminară de mâncat, Leiter făcu un efort vizibil pentru a-l înveseli:

– Hai să ne facem criţă, propuse el. E sfârşitul cel mai potrivit pentru o zi dezastruoasă ca aceasta. Ori poate preferi să joci o partidă de bingo cu babalâcii? Am înţeles că în seara asta organizează un turneu de bingo în club...

Bond ridică din umeri. Se întoarseră în camera de zi a cabanei lor şi, o vreme, băură cu îndârjire, tăcuţi, privind absenţi nisipul alb în lumina lunii şi întinderea nesfârşită de întuneric a mării.

Când Bond se convinse că băuse îndeajuns de mult pentru a-şi îneca amarul, se ridică, îi ură noapte bună

prietenului său şi intră în dormitorul lui Solitaire, pe care îl luase în stăpânire, acum, când ea nu mai era aici. Se strecură sub cearşaful în care se tăvălise şi trupul ei cald şi, înainte de a cădea pradă somnului, se hotărî. De cum avea să se lumineze, îi va face o vizită Hoţului şi îl va constrânge să spună adevărul. Mintea îi fusese prea ocupată, în ceasurile din urmă, şi nu mai apucase să stea de vorbă cu Leiter despre acest subiect. Era însă convins că Hoţul era amestecat în răpirea lui Solitaire. Îi veniră în minte ochii mici şi cruzi, buzele subţiri ale acestuia, şi grumazul osos ce se înălţa din maioul soios precum cel al unei broaşte ţestoase. Muşchii i se încordară, reliefându-se sub cearşaf, ca nişte frânghii. Apoi, somnul îl năpădi, iar muşchii i se relaxară în vreme ce adormea.

Dormi până la opt dimineaţa. Văzând cât de mult dormise, înjură zdravăn. Se vârî sub duş, ţinându-şi ochii deschişi în bătaia jetului de apă rece, până când nu-şi mai simţi pleoapele grele de somn. Apoi, înfăşurându-şi un prosop în jurul taliei, intră în camera lui Leiter. Jaluzelele erau coborâte, dar în încăpere pătrundea suficientă lumină, încât observă imediat că nimeni nu dormise în pat, în acea noapte.

Zâmbi, gândindu-se că Leiter dăduse gata sticla de whisky pe care o începuseră împreună şi adormise pe canapeaua din camera de zi. Trecu dincolo, dar şi această încăpere era pustie. Sticla de whisky, încă pe jumătate plină, era acolo unde o lăsase, în mijlocul mesei, lângă scrumiera plină ochi cu mucuri de ţigară.

Se îndreptă spre fereastră, trase jaluzelele şi o deschise. Aruncă o privire spre cerul limpede ce prevestea o dimineaţă superbă şi se întoarse în cameră. Atunci văzu plicul. Se afla pe un scaun, lângă uşă. Îl luă şi îl deschise. Conţinea un bileţel scris de mână, cu stiloul.

M-am tot gândit, şi n-am reuşit să adorm. E ora cinci dimineaţa. Dau o fugă până la depozitul de momeală vie. Am rămas aceeaşi pasăre de noapte. Mi se pare ciudat că şmecherul ăla stătea acolo, de parcă ne-ar fi aşteptat, în vreme ce S. era răpită. Părea că ştie că-l vom căuta şi era

gata să se dea la noi, în cazul în care lovitura nu ar fi reuşit aşa cum plănuise. Dacă nu mă întorc până la zece, cheamă ajutoare, la numărul de telefon Tampa 88.

FELIX

Bond nu aşteptă nici o clipă. În vreme ce se îmbrăca şi se rădea, ceru să-i fie adusă o cafea şi un corn şi chemă un taxi. Zece minute mai târziu, taxiul sosi. Bond apucase să mănânce şi să se întremeze bându-şi cafeaua. Tocmai părăsea cabana, când auzi telefonul zbârnâind în camera de zi. Se întoarse în fugă.

– Domnul Bryce? Sunt doctorul Roberts, de la camera de gardă a spitalului Mound Park. Se află internat la noi un anume domn Leiter, care ar vrea să vă vorbească. Puteţi veni până aici?

– Isuse! exclamă Bond, înspăimântat. Ce-a păţit? E grav?

– Nu cred că e cazul să vă îngrijoraţi, îi răspunse vocea de la celălalt capăt al firului. A fost un accident rutier. Şoferul vinovat a fugit de la locul accidentului. Domnul Leiter a suferit doar o uşoară comoţie şi s-a ales cu câteva vânătăi. Puteţi veni încoace? Domnul Leiter ţine neapărat să vă vorbească.

– Sigur că da, încuviinţă Bond, uşurat. Sosesc îndată.

Ce naiba s-a petrecut, de astă dată? se întrebă în sinea sa, în vreme ce traversa grăbit peluza. Probabil că fusese bătut şi lăsat să zacă în mijlocul drumului. Bine că nu era ceva şi mai rău!

În vreme ce taxiul cotea pe aleea Insulei Comorilor, trecu pe lângă ei o ambulanţă cu sirena urlând.

Necazuri, iar necazuri! gândi Bond. Se pare că ghinionul se ţinea scai de ei.

Traversară St. Petersburg-ul pe Bulevardul Central şi o apucară la dreapta, exact pe strada pe care, în seara precedentă, trecuse împreună cu Leiter. Bănuielile lui Bond părură a se confirma, atunci când acesta descoperi că spitalul se afla la numai câteva cvartale distanţă de „Ourobouros Inc.”

Bond îi plăti taximetristului cursa şi urcă în fugă treptele masivei clădiri. În holul spaţios de la intrare se afla un birou

de recepţie. O asistentă drăguţă stătea pe un scaun dincolo de aceasta şi citea anunţurile publicitare din *St. Petersburg Times.*

– Aş vrea să vorbesc cu doctorul Roberts, ceru Bond.

– Care doctor? se miră fata, privindu-l uimită.

– Doctorul Roberts, medicul de la camera de gardă, repetă Bond, nerăbdător. Aveţi un pacient pe nume Leiter, Felix Leiter. A fost internat azi-dimineaţă.

– Aici nu lucrează nici un doctor Roberts, îi răspunse fata, în vreme ce urmărea cu degetul pe o listă cu numele doctorilor. Nu avem nici un pacient pe nume Leiter. Dacă aşteptaţi o clipă, pot telefona la camera de gardă de la Urgenţe. Cum spuneaţi că vă numiţi?

– Bryce, răspunse Bond. John Bryce.

Deşi în holul imens era răcoare, transpiraţia i se adunase pe frunte în broboane grele. Îşi şterse mâinile umede de pantaloni, încercând să nu se lase cuprins de panică. Fata de la recepţie vorbea aiurea. Nu-şi cunoştea meseria. Era prea drăguţă pentru meseria de infirmieră. Aici, la recepţie, ar fi fost nevoie de cineva mai priceput. Scrâşni din dinţi, în vreme ce fata turuia plină de voie bună la telefon. Într-un târziu, puse receptorul în furcă.

– Îmi pare rău, domnule Bryce, îi spuse ea. Probabil e vorba de o confuzie. Peste noapte nu s-au făcut internări, iar cei de la camera de gardă n-au auzit niciodată nici de doctorul Roberts, nici de domnul Leiter. Sunteţi sigur că e vorba despre spitalul nostru?

Bond îi întoarse spatele, fără să se mai ostenească să-i răspundă. Ştergându-şi sudoarea de pe frunte, se îndreptă spre ieşire.

Fata se strâmbă, intrigată, apoi îşi reluă lectura întreruptă.

Din fericire, un taxi tocmai oprea în faţa spitalului, aducând nişte vizitatori. Bond urcă în maşină şi-i ceru şoferului să-l ducă, cât mai repede, înapoi la Everglades. Acum era sigur că Leiter căzuse în mâinile adversarului, care voia să-l îndepărteze pe Bond de cabană. Nu reuşea să-şi dea seama care fusese scopul acestei diversiuni, dar

devenise conştient de faptul că, dintr-o dată, toate mergeau cum nu se poate mai prost pentru ei şi că iniţiativa îi aparţinea din nou lui Mr. Big şi oamenilor acestuia.

Doamna Stuyvesant se grăbi să-i iasă în întâmpinare, de îndată ce-l văzu coborând din maşină.

– Sărmanul dumneavoastră prieten, spuse ea, plină de compătimire. Ar fi trebuit să fie mai atent...

– Desigur, doamnă Stuyvesant. Ce s-a întâmplat? o întrebă Bond, nerăbdător să se întoarcă în cabană.

– Ambulanţa a sosit imediat după plecarea dumneavoastră, îi spuse bătrâna, cu ochii înlăcrimaţi. Se pare că domnul Leiter a avut un accident de maşină. A fost dus la cabana domniei sale, purtat pe o targă. Brancardierul, un negru foarte drăguţ, mi-a spus că domnul Leiter îşi va reveni, dar acum nu trebuie să fie deranjat de nimeni. Bietul de el! Avea faţa acoperită de bandaje. Brancardierul mi-a spus că îl vor aşeza confortabil în pat, iar mai târziu va veni un doctor, să-l consulte. Dacă pot să vă ajut cu ceva...

Bond nu mai aşteptă să audă ultimele cuvinte amabile ale bătrânei. Traversă în fugă peluza în direcţia cabanei şi năvăli în hol, iar de acolo în camera lui Leiter.

Pe pat era întinsă o siluetă cu formă omenească. Un cearşaf o acoperea. În dreptul feţei, cearşaful nu părea a se mişca.

Scrâşnind din dinţi, Bond se aplecă deasupra patului. I se păruse oare, sau chiar văzuse o uşoară tresărire a cearşafului în dreptul gurii? Smuci deoparte giulgiul, descoperind un soi de cuib de viespi alb, un ghemotoc înfăşurat în bandaje murdare.

Trase încet cearşaful de pe restul corpului. Din nou bandaje, şi mai grosolan înfăşurate şi îmbibate cu sânge. Partea de jos a trupului era acoperită cu un sac. Totul era scăldat în sânge.

Dintr-o deschizătură lăsată în dreptul gurii se iţea o bucată de hârtie. Bond o scoase de acolo şi se aplecă. Simţi pe obraz boarea abia perceptibilă a răsuflării lui Leiter. Se

repezi la telefon, dar avu nevoie de câteva minute pentru a se face înţeles de către cei din Tampa. Într-un târziu, reuşi să îi convingă că era vorba de o urgenţă. Aveau să sosească în cel mult douăzeci de minute.

Aşeză receptorul în furcă şi aruncă o privire asupra biletului. Era o bucată de hârtie albă de împachetat, mototolită. Cu un stilou, cineva mâzgălise următoarele cuvinte, cu litere mari de tipar:

S-A LUAT LA HARŢĂ CU CEVA CARE L-A MÂNCAT.

Dedesubt, autorul mai adăugase:

(PS.: MAI ŞTIM O GRĂMADĂ DE GLUME LA FEL DE HAIOASE CA ŞI ASTA).

Cu gesturile unui somnambul, Bond aşeză bucata de hârtie pe noptieră. Apoi se întoarse la căpătâiul trupului neînsufleţit întins pe pat. Nu îndrăznea să-l atingă, de teamă ca nu cumva răsuflarea abia simţită să înceteze. Dar nu putea sta cu mâinile-n sân. Degetele sale desfăcură, cu delicateţe bandajele din jurul capului. Reuşi să scoată la iveală câteva şuviţe de păr. Părul era umed. Îşi duse degetele la buze şi simţi gustul sărat al apei de mare. Smulse câteva fire de păr şi le privi cu atenţie. Nu încăpea nici o urmă de îndoială.

Revăzu în gând şuviţa rebelă de culoarea paiului ce atârna mereu deasupra ochiului drept, chipul acvilin, mereu surâzător, al texanului alături de care îi fusese dat să trăiască atâtea aventuri. Îl revăzu limpede, aşa cum fusese. Apoi, netezind şuviţa de păr, se aşeză pe marginea patului şi veghe la căpătâiul prietenului său, întrebându-se dacă şi în ce măsură acesta avea să mai poată fi salvat.

La sosirea celor doi detectivi însoţiţi de medicul poliţiei, le povesti totul pe îndelete, cu un glas lipsit de orice intonaţie aparte. Bizuindu-se pe ceea ce Bond apucase să le spună la telefon, trimiseseră deja un echipaj la firma Hoţului. Aşteptară împreună veşti de la acesta, în vreme ce medicul îşi făcea meseria în încăperea de alături.

Medicul îşi termină treaba înainte ca raportul să fi sosit. Intră în camera de zi, cu chipul marcat de îngrijorare. Bond sări în picioare. Medicul se lăsă să cadă într-un fotoliu şi

privi în sus, către Bond.

– Cred că va supravieţui, spuse el. Are o şansă din două să scape. Dar ştiu că l-au lucrat cum se cuvine! Bietul de el! Va rămâne fără o mână şi fără jumătate din piciorul stâng. Faţa îi e harcea-parcea, dar rănile sunt superficiale. Al naibii să fiu dacă-mi dau seama cine şi cum i-a făcut una ca asta! Rănile par a fi fost făcute de un animal sau de un peşte uriaş. A fost efectiv sfâşiat! Voi putea să mă pronunţ mai exact când vom ajunge la spital şi-am să cercetez eventualele urme de dinţi. Ambulanţa trebuie să sosească din clipă-n clipă.

Aşteptară în tăcere. Telefonul sună de câteva ori. New York-ul, Washington-ul... Departamentul Poliţiei din St. Petersburg vru să afle ce naiba se petrecea la debarcader, dar li se spuse să-şi vadă de treabă. Era treaba celor de la FBI. Într-un târziu, de la un telefon public, fură sunaţi de locotenentul care conducea echipajul ce fusese trimis pe chei.

Cercetaseră depozitul Hoţului centimetru cu centimetru. Nu găsiseră decât uriaşele rezervoare cu peşti şi momeală vie şi lăzi pline de corali şi scoici. Hoţul şi cei doi angajaţi ai acestuia ce se ocupau cu menţinerea temperaturii apei din rezervoare şi cu întreţinerea pompelor fuseseră reţinuţi şi interogaţi vreme de o oră. Alibiurile lor se dovediseră a fi tari ca betonul. Hoţul ceruse insistent să-i fie chemat avocatul, iar la sosirea acestuia, cei trei fuseseră eliberaţi. Nu existau probe împotriva lor pentru a-i pune sub acuzare. Nu se descoperise nici o pistă demnă de urmat. Maşina lui Leiter fusese găsită de cealaltă parte a portului de agrement, la un kilometru şi jumătate distanţă de debarcaderul Hoţului. Fuseseră prelevate o mulţime de amprente, dar nici una nu se potrivise cu cele ale suspecţilor. Exista vreo propunere privind procedura de urmat în continuare?

– Fiţi cu ochii pe ei, ordonă cel mai vârstnic dintre detectivi, cel care se recomandase a fi căpitanul Franks. Nu-i slăbiţi nici o clipă. Washingtonul ne-a ordonat să-i încolţim, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care-l vom face. Doi

agenţi de elită vor sosi la noapte, cu avionul. E timpul să cerem sprijinul poliţiei locale. Le voi sugera să-şi pună informatorii la treabă. Afacerea asta nu e o simplă răfuială locală. Hai noroc!

Se făcuse ora trei. Ambulanţa poliţiei sosi şi plecă aproape imediat, luându-l la bord pe medic şi trupul celui ce se zbătea între viaţă şi moarte. Cei doi detectivi plecară şi ei. Promiseră că aveau să îl ţină pe Bond la curent. Voiau să ştie ce anume avea de gând acesta. Bond le răspunse evaziv. Trebuia să ceară instrucţiuni şi informaţii suplimentare de la Washington. Putea să păstreze maşina lui Leiter? Desigur, avea să-i fie adusă de îndată ce poliţiştii de la registratură aveau să sfârşească de prelevat amprentele.

După plecarea detectivilor, Bond îşi îngădui un răgaz de gândire. Cei doi îi pregătiseră câteva sandvişuri, folosindu-se de proviziile aflate în frigider. Bond mâncă şi bău un pahar de tărie.

Telefonul zbârnâi din nou. Era o convorbire interurbană. Bond se trezi vorbind cu şeful secţiei de la CIA în a cărui subordine se afla Leiter. Culmea, acesta îi spuse că, în momentul de faţă, cel mai bine ar fi fost ca Bond să plece imediat spre Jamaica. Era o rugăminte politicoasă, dar nu mai puţin imperativă. Vorbiseră deja cu Londra, care îşi dăduse acordul. Cei de la Londra doreau să afle când anume avea Bond să sosească în Jamaica.

Bond ştia că a doua zi exista o cursă a companiei Transcarib prin Nassau. Îi spuse omului de la CIA că avea să plece cu acea cursă. Existau şi alte noutăţi? Da, desigur, îi spuse omul de la CIA. Domnul din Harlem şi prietena sa plecaseră noaptea trecută cu avionul în Cuba, la Havana. Închiriaseră un avion într-o staţiune de pe Coasta de Est, numită Vero Beach. Toate documentele lor fuseseră în ordine, iar compania care efectuase zborul era atât de mică, încât FBI-ul nu se mai obosise să o treacă pe lista celor aflate sub supraveghere. Sosirea celor doi în Cuba fusese raportată de rezidentul CIA de la faţa locului. Da, era păcat. Da, iahtul *Secatur* se afla încă acolo. Nu, nu îşi

anunţase încă data plecării. Sărmanul Leiter! Era un om valoros, sperau că avea să-şi revină. Aşadar, Bond avea să ajungă în Jamaica mâine? În regulă. Regretau enorm întorsătura pe care o luaseră lucrurile. La revedere!

Bond se gândi puţin, apoi ridică din nou telefonul. Formă numărul Acvariului Eastern Garden şi ceru lămuriri unuia dintre angajaţi: dorea să cumpere un rechin viu, pentru o lagună ornamentală. Cine anume îi putea furniza aşa ceva?

– Singurul loc unde veţi găsi aşa ceva, domnule Bryce, se află la doi paşi de dumneavoastră, îi spuse interlocutorul său, foarte îndatoritor. E o firmă numită „Ourobouros. Viermi şi momeală vie”. Ei au rechini. Chiar şi din cei mari de tot. Fac afaceri cu tot soiul de grădini zoologice. Au rechini albi, rechini-tigru şi chiar rechini-ciocan. Vor fi încântaţi să vă ajute. Să ştiţi însă că nu-i deloc ieftin să hrăneşti un rechin! Mi-a făcut plăcere să vă ajut. Oricând, vă stăm la dispoziţie. La revedere!

Bond îşi scoase pistolul şi îl curăţă pe îndelete, aşteptând venirea nopţii.

Capitolul XV
MIEZ DE NOAPTE PRINTRE VIERMI

În jurul orei şase, Bond îşi făcu bagajele şi achită nota de plată. Doamna Stuyvesant se simţi uşurată aflând că îl vedea pentru ultima oară. Hotelul Everglades nu cunoscuse o asemenea agitaţie de la ultimul uragan încoace.

Maşina lui Leiter era parcată la ieşirea pe bulevard. Urcă şi conduse spre centrul oraşului. Opri la un magazin de scule şi cumpără tot ceea ce consideră necesar. Apoi poposi într-un local întunecos şi foarte plăcut, numit „Pete's", şi comandă cel mai mare grătar pe care-l mâncase vreodată, cu o porţie dublă de cartofi prăjiţi. Bău un pahar de whisky şi două cafele tari, fără zahăr. În cele din urmă, toate acestea reuşiră să-l facă să se simtă întremat.

Zăbovi în restaurant, savurându-şi cina pe îndelete, până la ora nouă. Apoi cercetă atent o hartă a oraşului. Urcă în maşină şi, făcând un ocol larg, parcă la un cvartal distanţă spre sud de depozitul Hoţului.

Luna strălucea puternic pe cerul nopţii, dând o nuanţă indigo umbrelor uriaşe ale halelor. Zona părea pustie. Nu se auzea decât clipocitul valurilor mici ce se loveau de pilonii debarcaderelor goale. Coama digului scund avea o lăţime de aproape un metru. Era cufundată în umbră, de-a lungul celor o sută de metri care îl despărţeau de silueta întunecată a depozitului „Ourobouros".

Bond porni înainte, cu băgare de seamă, străbătând distanţa care îl despărţea de clădire. Pe măsură ce se apropia, un ţiuit strident se auzea din ce în ce mai tare. Când ajunse în parcarea betonată din spatele depozitului, ţiuitul se preschimbase într-un ţipăt înăbuşit. Bond se aşteptase să audă ceva de soiul acesta. Zgomotul provenea de la pompele şi sistemele de încălzire menite să menţină temperatura şi calitatea apei din rezervoare, de-a lungul nopţilor răcoroase. Contase şi pe faptul că acoperişul unui astfel de depozit nu putea fi decât din sticlă, pentru a

permite accesul razelor soarelui, peste zi. Era convins, de asemenea, că depozitul era bine aerisit.

Odată ajuns la faţa locului, nu fu dezamăgit. Toată partea dinspre sud a depozitului, începând cu un nivel situat la înălţimea capului său, era într-adevăr din sticlă şi, prin transparenţa acestui perete, constată că lumina lunii pătrundea prin acoperiş, cale de vreo sută de metri. Sus de tot, aproape de acoperiş, două ferestre largi erau deschise, permiţând o bună circulaţie a aerului. Aşa cum presupuseseră cu o zi mai devreme, împreună cu Leiter, descoperi şi o uşă scundă. Aceasta era însă închisă cu un lacăt greu. În dreptul balamalelor, descoperi firele de contact ale unui sistem antifurt.

Dar uşa nu îl interesa deloc pe Bond. Bizuindu-se pe justeţea intuiţiei sale, venise echipat pentru a pătrunde printr-un perete de sticlă. Căută din priviri ceva ce l-ar fi putut ajuta să se ridice la vreo jumătate de metru deasupra solului. În această ţară, unde gunoiul şi ambalajele aruncate la întâmplare constituiau o parte a peisajului, găsi repede ceea ce căuta. Era o anvelopă uzată de tractor. O rostogoli până lângă perete şi o rezemă de acesta, blocând-o cu nişte cărămizi, ca nu cumva să-i fugă de sub picioare. Apoi se descălţă.

Se căţără pe anvelopă. Vaierul continuu al pompelor avea să acopere zarva pe care avea să o facă, văzându-şi de ale sale. Se apucă pe dată de treabă, folosind un diamant pentru tăiat sticlă, pe care, împreună cu o ventuză, îl cumpărase de la magazinul de scule, în drum spre localul unde cinase. După ce tăie cele două laturi verticale ale panoului de sticlă cu latura de aproape un metru, plasă ventuza în centrul acestuia şi apăsă pe un buton, care o fixă numaidecât pe suprafaţa netedă. Continuă apoi să taie sticla, de astă dată pe laturile orizontale.

În vreme ce trudea, aruncă o privire în interiorul uriaşului depozit, luminat de razele lunii. Şiruri nesfârşite de rezervoare se odihneau pe suporţi de lemn, despărţite fiind doar de culoare înguste. Culoarul central era mai larg. Sub rezervoarele ridicate pe piloni se zărea o altă înşiruire; de

astă dată, era vorba de bazine îngropate pe jumătate în pământ. Chiar sub el se înălţau rafturi lungi, ticsite cu scoici. Cele mai multe bazine şi rezervoare erau cufundate în întuneric; câteva erau iluminate spectral, lumina becurilor reflectându-se, jucăuşă, în gheizerele de bule ce se înălţau de pe fundul bazinelor, din dispozitivele de aerisire camuflate de nisip şi alge. Deasupra fiecărui rezervor, din tavan atârna o pasarelă îngustă. Bond deduse că fiecare rezervor putea fi ridicat şi transferat spre ieşire, pentru livrare sau pentru izolarea peştilor bolnavi. Era o privelişte stranie a unui negoţ la fel de straniu. Miile de viermi, ţipari şi peşti ce se zvârcoleau în întuneric, nenumăraţii crabi, ce-şi fluturau antenele, transmiţând fel de fel de semnale spre centrii nervoşi, toate acestea erau de natură a-i trezi fiori.

După un sfert de oră de trudă meticuloasă, se auzi un pârâit, iar panoul de sticlă se desprinse, rămânând ataşat de ventuza aflată în mâna sa.

Coborî cu grijă de pe anvelopă şi aşeză geamul desprins într-un loc ferit. Apoi, Bond îşi vârî pantofii în sân. Având doar o mână validă, aceştia s-ar fi putut dovedi mai târziu o armă utilă. Ascultă cu atenţie, dar nu auzi decât vaierul constant al pompelor. Ridică privirea, sperând că avea să descopere vreun pâlc de nori gata să asalteze luna. Cerul era însă perfect senin, plin de roiuri de stele. Se căţără din nou pe anvelopă şi, dintr-o mişcare, îşi trecu jumătatea superioară a corpului în interior.

Se întoarse şi se prinse cu mâinile de rama metalică a geamului. Încordându-şi muşchii, se ridică prin forţa braţelor şi îşi lăsă picioarele să atârne la câţiva centimetri de poliţele pline de scoici. Se lăsă puţin în jos, până când vârfurile picioarelor atinseră cochiliile. Cu degetele de la picioare, le împinse deoparte, creând un spaţiu îndeajuns de mare pentru a-i permite coborârea. Se lăsă şi mai jos, apăsând cu toată greutatea corpului asupra poliţei de lemn. Aceasta rezistă şi, o clipă mai târziu, Bond se afla la loc sigur, pe pardoseală, pândind cu toate simţurile vreun zgomot neobişnuit, în afara vuietului acut al maşinăriilor.

Nu auzi nimic şi înaintă încet, cu o lanternă-creion în mână.

Se afla în sectorul rezervat peştilor exotici. Examinând etichetele, zări sclipiri colorate zbătându-se în rezervoarele adânci, cu pereţi de sticlă groasă. Când şi când, câte o bijuterie vie se materializa la suprafaţă, holbându-se la el, înainte de a dispărea în adâncuri.

Erau de toate felurile: Coadă-de-Rândunică, Guppy, Terra, peşti-neon, ciclizi, peşti-labirint şi peşti-paradis, precum şi toate soiurile cunoscute de peştişori aurii exotici. Dedesubtul acestor rezervoare, în cutii acoperite cu plasă subţire de sârmă, se aflau tăvi late, pline de viermi folosiţi drept momeală: viermi albi, micro-viermi, dafnii, viermi necrofori şi alţii, groşi, de bălegar. Din bazinele de sub tăvi, păduri de ochi ai peştişorilor minusculi se ridicau din bezna apei, la apariţia razelor de lumină ale lanternei sale.

Puţea cumplit a putregai, ca într-o mlaştină de mangrove. Era cald şi, foarte curând, începând să asude din abundenţă, Bond tânji după aerul răcoros al nopţii.

Înaintase mult pe aleea centrală, înainte de a găsi rezervoarele cu peşti otrăvitori, care constituiau unul din obiectivele sale prestabilite. Atunci când citise despre ei, în dosarul întocmit de cei de la poliţia din New York, îşi propusese să afle mai multe despre această latură a ciudatului obiect de activitate al firmei „Ourobouros Inc.”.

În acest sector, rezervoarele de sticlă erau mai mici şi conţineau, în general, doar câte un singur exemplar din speciile respective. Aici, privirile curioase îndreptate de peşti spre vizitatorul nepoftit erau mai reci, pline de cruzime, iar lumina lanternei dezvăluia când şi când fie o spinare ţepoasă, fie un colţ ascuţit.

Fiecare acvariu purta însemne cu un cap de mort şi două oase încrucişate şi etichete care avertizau: PERICOL DE MOARTE şi NU ATINGEŢI!

Se aflau aici cel puţin o sută de acvarii de diferite dimensiuni, de la cele uriaşe, rezervate peştilor-torpilă sau siniştrilor peşti-chitară, la cele mai mici, conţinând ţipari ucigaşi, peşti-de-mâl din Pacific sau monstruoşii peşti-scorpion din vestul Oceanului Indian, ale căror ţepuşe

otrăvitoare erau alimentate de săculeţi de venin la fel de puternic precum cel al şarpelui cu clopoţei.

Bond constată cu uimire că, în majoritatea acvariilor periculoase, nisipul sau mâlul de pe fund acoperea aproape jumătate din volumul acvariului.

Se opri în dreptul unui acvariu în care înota un peşte-scorpion lung de un cot. Cunoştea câte ceva despre obiceiurile acestor specii ucigaşe. Ştia că nu ucideau prin muşcătură, ci un simplu contact putea fi fatal.

Muchia rezervorului se afla la nivelul pieptului său. Scoase din buzunar briceagul multifuncţional cumpărat mai devreme şi desfăcu lama cea mai lungă. Apoi se aplecă deasupra rezervorului de sticlă şi, suflecându-şi mâneca, înţepă oglinda apei, cu vârful lamei aţintit spre capul bombat al peştelui, într-un punct situat între ochii bulbucaţi. În clipa în care mâna sa străpungea suprafaţa apei, coama de ţepi albi de pe spinarea peştelui se învârtoşă, ameninţătoare, iar trupul dungat îşi schimbă culoarea într-un maroniu uniform.

Bond îşi mişcă lent mâna, corectându-şi poziţia în funcţie de unghiul de refracţie. Ţintui capul bombat, înfigând cuţitul între ochi. În momentul împunsăturii, peştele începu să se zbată cu sălbăticie, izbind cu coada în dreapta şi în stânga. Îl trase încet, cu băgare de seamă, spre sine, şi cu o mişcare rapidă, îl azvârli peste buza acvariului şi sări într-o parte. Peştele, deşi avea ţeasta sfărâmată, se zbătu îndelung înainte de a-şi da duhul.

Bond se aplecă peste acvariu şi scotoci adânc în amestecul de mâl şi nisip.

Da, erau acolo. Bănuiala sa în privinţa peştilor otrăvitori se adeverise. Degetele sale pipăiau fişicurile de monezi aşezate într-o cutie compartimentată îngropată sub un strat gros de mâl. Scoase o monedă şi o clăti în apa ceva mai limpede de la suprafaţă. Îşi îndreptă lumina lanternei asupra ei. Avea diametrul unei monede de cinci şilingi, dar era mai groasă şi era din aur. Purta stema Spaniei pe o parte şi efigia lui Filip al II-lea pe revers.

Măsură din priviri acvariul. Înăuntru se aflau cel puţin o

mie de monede, pe care nici un ofiţer vamal n-ar fi avut curajul să le descopere. Valorau între zece şi douăzeci de mii de dolari şi erau păzite de un Cerber cu colţi otrăviţi. Aceasta era, se pare, încărcătura adusă de iahtul *Secatur* la ultima sa escală, în urmă cu o săptămână. O sută de acvarii. Între o sută şi o sută cincizeci de mii de dolari în aur, într-un singur transport. Curând, rezervoarele aveau să fie încărcate în camioane şi duse într-un loc ferit. Oameni înarmaţi cu mănuşi groase de cauciuc vor scoate peştii ucigaşi şi-i vor azvârli în ocean sau îi vor ucide. După îndepărtarea apei şi a mâlului, monedele spălate vor fi puse în saci care urmau să fie distribuiţi agenţilor, iar monedele aveau să se scurgă discret pe piaţă, câştigul fiind încasat de organizaţia bine pusă la punct a lui Mr. Big.

Era un plan eficient, potrivit cu filozofia lui Mr. Big şi aproape fără cusur.

Plin de admiraţie, Bond se aplecă şi înfipse din nou lama cuţitului în burta peştelui-scorpion. Îl ridică şi-l azvârli înapoi în rezervor. N-avea nici un rost să divulge inamicului faptul că reuşise să-i descopere secretul.

Tocmai întorsese spatele acvariului, când, deodată, toate luminile din depozit se aprinseră şi un glas tăios rosti pe un ton autoritar:

– Rămâi unde eşti şi ridică mâinile!

În timp ce se rostogolea sub acvariu, Bond îl văzu pe Hoţ care, cu puşca în mână, îşi făcuse apariţia la intrarea principală, aflată la mai puţin de douăzeci de metri distanţă. Aruncându-se lateral, Bond se ruga în sinea sa ca Hoţul să-şi greşească ţinta, dar şi ca bazinul de dedesubt să fie unul dintre cele acoperite. Aşa şi era. Ceva se zbătu în bazinul acoperit cu plasă de sârmă, stropind din abundenţă în jur, atunci când Bond se prăvăli pe deasupra. În aceeaşi clipă, Hoţul trase, şi acvariul peştelui-scorpion se sparse, revărsând torente de apă mâloasă.

Bond o luă la fugă pe aleea paralelă, în direcţia singurei căi de retragere posibilă. De-abia apucă să treacă de colţul primului acvariu, când acesta explodă asemeni unei bombe.

Se afla acum la capătul depozitului, în vreme ce Hoţul rămăsese lângă intrare. Îi despărţeau mai puţin de cincizeci de metri. Nu avea nici o şansă să poată trece prin geamul aflat de cealaltă parte a aleii centrale. Se opri câteva clipe, pentru a-şi trage răsuflarea şi a se gândi. Realiză că, stând la capătul unui şir de rezervoare, era protejat doar de la genunchi în sus. Pe culoarele înguste, ar fi oferit o ţintă perfectă. Nu putea însă să rămână pe loc. Hoţul ţinu să-i reamintească acest lucru: trase din nou, printre picioarele lui Bond, iar glontele se înfipse într-o grămadă de scoici. Schijele ca de porţelan îi vâjâiră pe la urechi. Alergă spre dreapta şi o nouă împuşcătură se făcu auzită, ţinta fiind din nou picioarele sale. Glontele despică un sac, din care se revărsă o maree de stridii. Bond o luă la fugă în sens opus, în salturi largi. Apucase să-şi scoată revolverul Beretta şi, traversând aleea centrală, slobozi două focuri în direcţia inamicului. Hoţul se aruncă într-o parte, în vreme ce, deasupra capului său, un acvariu era făcut ţăndări.

Bond rânji, auzindu-i ţipătul, repede acoperit de zarva apei ce se revărsa şi de contactul cioburilor cu pardoseala.

Se lăsă în genunchi şi trase două focuri, ţintind picioarele Hoţului, dar cincizeci de metri era, totuşi, prea mult pentru calibrul mic al revolverului său. Auzi un alt acvariu sfărâmându-se, dar cel de-al doilea glonte se izbi departe, în uşile de metal de la celălalt capăt al clădirii.

Apoi Hoţul trase din nou, iar lui Bond nu-i rămase decât să se adăpostească încoace şi-ncolo printre lăzi, aşteptându-se în orice clipă ca o lovitură bine ţintită să-i sfărâme genunchii. Din când în când, mai trăgea şi el, pentru a-l determina pe Hoţ să păstreze distanţa, dar îşi dădea seama că bătălia era pierdută. Adversarul său părea că dispune de rezerve nelimitate de muniţie. În ceea ce-l privea, mai avea doar două gloanţe în încărcător, şi doar un încărcător plin în buzunar.

Alergând la întâmplare, aluneca pe trupurile peştilor ce se zbăteau sălbatic pe pardoseala de beton. La un moment dat, se opri şi începu să arunce cu cochilii uriaşe în direcţia adversarului său. În câteva rânduri, nimeri acvariile din

jurul Hoţului, sporind şi mai mult zgomotul infernal, mult amplificat de pereţii de tablă ondulată ai depozitului. Dar aceste aruncări nu erau cine ştie ce, la capitolul eficienţă. La un moment dat, îi trecu prin minte să tragă în becurile ce luminau hala. Erau însă cel puţin douăzeci, dispuse pe două rânduri.

În cele din urmă, Bond se hotărî să abandoneze lupta. Mai avea un atu neştiut în mânecă, iar o schimbare de tactică părea mult mai profitabilă decât ideea de a-şi epuiza forţele într-o confruntare fără sorţi de izbândă.

Trecând prin dreptul unui rând de acvarii, din care cel mai apropiat fusese spart, se opri şi, opintindu-se, îl împinse deoparte, răsturnându-l pe pardoseală. În acvariu mai rămăseseră destui dintre costisitorii peşti-luptători siamezi care îl ocupaseră până nu demult, iar Bond resimţi o satisfacţie perversă văzându-i cum se zvârcoleau, în agonie, printre cioburi. Suportul de lemn eliberat prin înlăturarea acvariului era asemeni unei mese. Îşi luă avânt şi urcă pe aceasta.

Hoţul nemaiavând nici o ţintă disponibilă, tăcerea învălui pentru câteva clipe depozitul. Se auzeau doar ţiuitul pompelor, sarabanda picăturilor ce se scurgeau din acvariile sparte şi plescăiturile umede ale peştilor aflaţi în agonie. Profitând de acest răgaz, Bond îşi încălţă pantofii şi îşi legă strâns şireturile.

– Hei, englezule! îl strigă Hoţul, pe un ton răbdător. Ieşi, sau am să mă văd nevoit să-mi folosesc „ananaşii”. Mă aşteptam la vizita ta, şi mi-am pregătit din timp, aşa cum se cuvine, muniţia.

– Cred c-am să fiu nevoit să mă predau, îi răspunse Bond, ţinând mâinile pâlnie la gură. Dar n-o fac decât fiindcă ai reuşit să-mi faci praf glezna.

– Nu voi trage, promise Hoţul. Aruncă-ţi arma şi ieşi pe culoarul central, cu mâinile sus. Vreau să stăm de vorbă în linişte.

– Bănuiesc că n-am de ales, spuse Bond, strecurând o nuanţă disperată în glas. Îşi aruncă revolverul Beretta pe pardoseala de ciment. Scoase din buzunar moneda de aur

şi o strânse în mâna stângă, protejată de bandaj.

Atingând solul cu piciorul stâng, Bond gemu adânc. Îşi târî piciorul stâng, şchiopătând greoi de-a lungul aleii centrale, cu mâinile ridicate. Se opri când ajunse la jumătatea culoarului.

Hoţul înaintă încet spre el, adus de spate, cu ţeava armei îndreptată spre stomacul lui Bond. Acesta observă cu mulţumire că duşmanul era ud ciuciulete şi avea arcada stângă spartă.

Hoţul înaintă, pe partea stângă a culoarului. Ajungând la vreo nouă metri de Bond, se opri, odihnindu-şi piciorul pe o proeminenţă a pardoselii de beton. Făcu un semn, cu ţeava armei.

– Mâinile sus, am spus! lătră el, aspru.

Bond gemu din nou şi-şi ridică mâinile câţiva centimetri, de parcă ar fi vrut să-ţi apere faţa.

Printre degete, îl văzu pe Hoţ izbind violent cu vârful piciorului în proeminenţa ce se ivea din pardoseală. Se auzi un zgomot metalic, de zăvor tras. Bond clipi des şi-şi încleştă fălcile. Ştia acum ce i se întâmplase lui Leiter.

Hoţul înaintă, mascând cu silueta sa solidă locul în care poposise mai devreme.

– Isuse, gemu Bond. Trebuie să mă aşez, piciorul meu nu mai rezistă.

Hoţul se oprise la un metru de el.

– Va rezista îndeajuns cât să-mi răspunzi la câteva întrebări, englezule, rânji el, dezvelindu-şi dantura îngălbenită de tutun. Curând, vei sta întins pentru vecie.

Hoţul îl măsură din cap până-n picioare. Bond se prefăcu a fi gata să cadă. În spatele chipului ce mima înfrângerea, mintea îi lucra cu repeziciune, măsurând distanţe.

– Ticălos obraznic..., începu Hoţul.

În clipa aceea, Bond aruncă moneda ascunsă în pumnul stâng. Bănuţul izbi betonul cu un clinchet şi porni de-a dura.

În fracţiunea de secundă în care Hoţul îşi plecă privirea, surprins, piciorul încălţat în pantoful cu vârful întărit al lui Bond zvâcni şi aproape că-i zbură arma din mână

adversarului său. În aceeaşi clipă, Hoţul apăsă pe trăgaci, dar glonţul se pierdu, inofensiv, undeva sus, în acoperişul de sticlă. Bond se aruncă înainte, ţintind cu capul burta celuilalt.

Mâinile lui izbiră ceva moale, provocând un urlet agonic. Durerea din mâna stângă a lui Bond deveni insuportabilă, iar acesteia i se adăugă izbitura dată cu patul armei pe care o încasă în şira spinării. Icni, dar ignoră durerea şi lovi din nou, cu pumnii strânşi şi cu capul plecat, dezechilibrându-l pe Hoţ şi determinându-l să dea înapoi. Simţindu-i dezechilibrul, Bond se îndreptă şi lovi iar cu redutabilul vârf al pantofului, în genunchiul Hoţului. Acesta urlă şi scăpă din mână puşca, încercând să se întoarcă şi să o ia la fugă. Pumnul lui Bond îl prinse din zbor, aruncându-l încă un metru mai încolo.

Hoţul se prăbuşi în centrul culoarului, chiar lângă zăvorul pe care îl deschisese ceva mai devreme. Când atinse pământul, o secţiune a podelei pivotă, făcând loc unei trape largi.

Simţind că solul cedează sub greutatea sa, Hoţul scoase un ţipăt ascuţit, dând din mâini şi încercând să se agaţe de ceva. Reuşi să se prindă de muchia trapei, dar trupul îi dispăru dincolo de aceasta. Panoul de beton dislocat, având latura de doi metri, se roti şi rămase suspendat în pivotul central, dezvăluind de ambele părţi, câte un abis dreptunghiular întunecat.

Gâfâind, Bond se apropie de muchia din dreapta a hăului şi privi în jos.

Spânzurat în mâini, cu chipul schimonosit de groază, cu ochii holbaţi şi gura căscată într-un urlet, Hoţul îl privea.

Dedesubt, Bond nu reuşi să distingă nimic în bezna adâncă, dar auzi clipocitul apei ce scălda fundaţiile clădirii şi zări o urmă vagă de luminiscenţă în partea dinspre mare. Deduse că acolo se afla o poartă de comunicare cu marea, închisă cu gratii ori cu plasă de sârmă.

Urletul Hoţului se preschimbă într-un scâncet abia audibil. Trezit de lumină, un monstru marin prinse a se agita sub el. Judecând după reacţiile rapide ale acestuia, Bond deduse

că era vorba de un rechin-ciocan sau un rechin-tigru.

– Scoate-mă de-aici, amice. Te implor, trage-mă! Nu ştiu cât am să mai rezist. Îţi spun tot ce vrei să ştii.

Glasul Hoţului nu mai era decât o şoaptă răguşită.

– Ce s-a întâmplat cu Solitaire? întrebă Bond, privind ţintă în ochii înnebuniţi de spaimă.

– Şeful cel mare mi-a ordonat să organizez răpirea ei. Mi-a cerut să contactez doi indivizi, Măcelarul şi Vieţaşul, într-un bar aflat în spatele complexului „Oasis”. N-a păţit nimic, crede-mă! Te rog, scoate-mă de-aici!

– Dar Leiter, americanul?

Chipul schimonosit se strâmbă şi mai urât, implorându-l.

– A fost vina lui. M-a sunat azi-dimineaţă, devreme. Mi-a spus că depozitul a luat foc. Trecuse cu maşina şi văzuse incendiul. M-a luat ca din oală şi m-a adus aici. Voia să cerceteze locurile. A căzut prin trapa deschisă. A fost un accident. Îţi jur, a fost numai vina lui. Am reuşit să-l scoatem înainte de-a fi ucis. Are să-şi revină, ai să vezi...

Bond privi în jos, la degetele ale căror burice se albiseră, agăţându-se cu disperare de muchia ascuţită de beton. Ştia că Hoţul minţea, că el fusese cel care trăsese zăvorul trapei şi-l împinsese pe Leiter înăuntru. I se păru că aude râsul triumfător al ticălosului răsunând în vasta încăpere cu pereţi de metal, atunci când trapa se deschisese. Văzu cu ochii minţii rânjetul ce se zugrăvise pe chipul Hoţului, în vreme ce scria biletul şi-l îndesa în gura prietenului său, printre bandaje, după ce îi pescuiseră trupul sfâşiat din gura rechinului.

Un acces de furie oarbă îl năpădi pe Bond. Izbi cu sete, de două ori.

Din adânc răsună un ţipăt scurt. Se auzi un plescăit, apoi apele de dedesubt începură să fiarbă.

Bond făcu un pas lateral şi apăsă pe marginea panoului de beton. Acesta pivotă uşor, în lăcaşurile bine unse. Chiar înainte ca muchia trapei să se închidă asupra beznei din adânc, Bond auzi un muget surd, scos parcă de un porc uriaş ce scormoneşte în noroi. Era sunetul ce-l vestea că rechinul uriaş îşi deschisese fălcile, pufnind pe nările ieşite

la suprafaţa apei, închizându-le apoi asupra cadavrului care plutea. Se înfioră şi izbi cu piciorul în zăvor, închizându-l.

Bond se aplecă şi culese de pe podea moneda de aur şi revolverul. Se îndreptă apoi spre intrarea principală. Ajuns în prag, se întoarse, studiind sfărâmăturile ce acopereau câmpul de bătălie.

Ajunse la concluzia că nimic nu putea să dea de înţeles că secretul comorii fusese descoperit. Acvariul peştelui-scorpion ucis de Bond fusese făcut ţăndări de o împuşcătură. Atunci când, în zori, acoliţii Hoţului urmau să descopere dezastrul, nu aveau să se mire găsind peştele mort din acvariu. Vor culege rămăşiţele Hoţului din bazinul rechinului şi îi vor raporta lui Mr. Big că şeful lor fusese ucis, după un schimb de focuri care pricinuise pagube în valoare de atâtea şi atâtea mii de dolari. Stricăciunile vor fi reparate înainte de sosirea iahtului *Secatur* cu un nou transport. Aveau să descopere gloanţele trase de Bond şi, nu peste mult timp vor deduce identitatea celui care provocase dezastrul.

Bond îşi alungă gândurile negre provocate de oroarea de sub pardoseala depozitului. Stinse luminile şi părăsi clădirea, pe uşa din faţă.

Plătise o parte din ceea ce datora, în numele lui Solitaire şi al lui Leiter.

Capitolul XVI
VERSIUNEA JAMAICA

Era ora două noaptea. Bond demară din locul ferit de pe chei unde îşi parcase maşina şi înaintă spre centrul oraşului pe Strada 4, cea care ducea spre Tampa.

Hoinări de-a lungul şoselei de beton cu patru benzi, prin labirintul nesfârşit de moteluri, parcări pentru rulote şi magazine ce ofereau mobilier pentru plajă, scoici sau pitici de ipsos.

Opri în dreptul unui bar numit „Vânturile Golfului" şi comandă un whisky dublu cu gheaţă. Până să fie servit, se duse la toaletă ca să se spele. Bandajul de pe mâna stângă îi era murdar de noroi, iar durerea acută pulsa chinuitoare, trimiţându-i săgeţi de foc până în creier. Atela se frânsese atunci când îl lovise pe Hoţ în stomac. Nu era însă nimic de făcut, în această privinţă. Se privi în oglindă. Ochii îi erau injectaţi, din cauza tensiunii nervoase şi a nesomnului. Se întoarse la bar, sorbi whisky-ul şi mai comandă încă unul. Barmanul părea a fi un student care alesese să-şi petreacă vacanţa câştigând nişte bani. Avea chef de vorbă, dar Bond nu se simţea în stare să susţină o conversaţie. Zăbovi îndelung, contemplându-şi paharul, cu gândul la Leiter şi la Hoţ, având impresia că auzea mereu mugetul înfiorător al rechinului flămând şi plescăitul fălcilor închizându-se asupra prăzii.

Plăti şi ieşi. Traversă podul Gandy, iar briza răcoroasă a Golfului îi biciui faţa. La capătul podului, coti la stânga, spre aeroport şi parcă în dreptul celui dintâi motel la a cărui recepţie văzu lumină.

Proprietarii, un cuplu între două vârste, ascultau muzică la un post de radio cubanez, delectându-se cu o sticlă de secărică. Bond născoci o poveste despre o explozie a unui pneu, pe drumul dintre Sarasota şi Silver Springs. Cei doi nu păreau însă interesaţi de explicaţiile lui. Se bucurau, pur şi simplu, să-l uşureze de zece dolari. Proprietarul îl conduse în dreptul cabanei cu numărul 5, îi deschise uşa şi

aprinse lumina. Camera conţinea un pat dublu, două scaune şi un scrin, precum şi o cabină de duş. Culorile dominante erau albul şi albastrul. Părea a fi curăţenie, aşa încât Bond îşi aşează bagajul pe podea, mulţumi proprietarului şi-i ură noapte bună. După plecarea acestuia, se dezbrăcă, aruncându-şi hainele pe un scaun. Făcu un duş, se spălă pe dinţi şi îşi clăti gura cu o soluţie dezinfectantă.

Urcă în pat şi căzu pe dată într-un somn adânc, fără vise. Era pentru întâia oară, de la sosirea sa în America, când nu-şi făcea griji în privinţa a ceea ce urma să se întâmple a doua zi.

Se trezi pe la amiază, se îmbrăcă şi traversă şoseaua spre cafeneaua de vizavi, unde un bucătar priceput îi pregăti un sandviş triplu şi o cafea tare. Se întoarse apoi în camera sa şi aşternu pe hârtie un raport detaliat către agenţia FBI din Tampa. Omise însă orice referire la aurul din acvariile cu peşti otrăvitori, de teamă ca nu cumva Mr. Big să prindă de veste şi să-şi sisteze operaţiunile din Jamaica. Natura acestora se cerea a fi descoperită. Bond era conştient că stricăciunile pe care reuşise să le provoace în mecanismul bine pus la punct al laturii americane a activităţii lui Mr. Big nu uşura cu nimic povara misiunii sale: descoperirea sursei de aur, confiscarea acestuia şi, dacă era posibil, distrugerea lui Mr. Big.

Conduse spre aeroport şi sosi aici cu numai câteva minute înainte de decolarea uriaşei păsări de argint cu patru motoare. Lăsă maşina lui Leiter în parcare, aşa cum, în scrisoarea adresată FBI-ului, anunţase că avea de gând să facă. Realiză că n-ar fi fost nevoie să menţioneze acest amănunt, zărind un individ îmbrăcat într-un impermeabil inutil ce se învârtea în jurul magazinului de suveniruri, fără să cumpere nimic. Impermeabilele purtate pe orice vreme păreau a fi însemnul distinctiv al agenţilor FBI. Doreau să se convingă că Bond avea să plece într-adevăr cu acel avion. Cu siguranţă, se simţeau teribil de uşuraţi văzându-l la aeroport. Pretutindeni pe unde trecuse în America, în urma lui rămăseseră cadavre. Înainte de a urca în avion, telefonă

la spitalul din St. Petersburg. Mai bine n-ar fi făcut-o: Leiter nu îşi recăpătase cunoştinţa şi nu se ştia dacă avea să-şi mai revină vreodată. Cei de la spital îi promiseră că-l anunţă în momentul în care aveau să ştie ceva concret.

Era cinci după-amiaza, atunci când avionul parcurse o buclă largă pe deasupra oraşului Tampa şi purcese spre Est. Soarele cobora spre linia orizontului. Un avion cu reacţie venind dinspre Pensacola cobora spre aeroport, lăsând în urmă patru dâre de vapori ce rămaseră atârnate în atmosfera calmă. Curând, din el aveau să coboare turmele de moşnegi purtând cămăşi cu mâneci scurte. Bond se simţi reconfortat la gândul că lasă în urmă cumplitul tărâm Eldollarado, îndreptându-se spre plajele năpădite de verdeaţă ale Jamaicăi.

Avionul trecu în zbor peste mlaştinile şi junglele Floridei, lipsite de orice semn al activităţii umane. Luminile verzi şi roşii ale avionului clipeau des, în întunericul ce cobora cu repeziciune. Curând, ajunseră deasupra oraşului Miami. Contemplă uriaşele dane ale companiei Eastern Seaboard şi arterele scăldate în lumina de neon. Autostrada Numărul 1 se zărea ca o panglică de lumină aurie, având de-o parte şi de cealaltă nenumărate moteluri, benzinării şi prăvălii cu mărunţişuri, prelungindu-se, cale de vreo cinci sute de kilometri, spre Palm Beach, Daytona şi Jacksonville. Bond îşi aminti de micul dejun luat în Jacksonville, cu mai puţin de trei zile în urmă, şi de toate câte se întâmplaseră de atunci. Curând, după o scurtă escală la Nassau, aveau să survoleze Cuba, trecând poate şi pe deasupra ascunzătorii în care Mr. Big o târâse pe Solitaire. Poate că ea va auzi zgomotul motoarelor avionului, iar instinctele ei extraordinare o vor face să ridice privirea, simţindu-l, pentru câteva clipe, mai aproape.

Bond se întrebă dacă aveau să se mai întâlnească vreodată, pentru a duce la bun sfârşit ceea ce începuseră. Orice s-ar fi întâmplat, întâlnirea lor avea să fie însă mai târziu, după îndeplinirea misiunii, ca o răsplată la capătul periculoasei călătorii ce începuse în urmă cu trei săptămâni, în ceţurile Londrei.

După ce bău un cocktail şi cină, aterizară la Nassau şi petrecură o jumătate de oră pe cea mai bogată insulă din lume, acel petic de pământ nisipos unde o mie de milioane de lire sterline sunt puse în joc în partidele de canastă, iar bungalow-urile înconjurate de crânguleţe de pini şi casoari îşi schimbă proprietarii contra a câte cincizeci de mii de lire.

Lăsară în urmă insula de platină şi, curând, trecură pe deasupra clipirilor de lumină perlată ale Havanei, a căror modestie pastelată contrastează atât de mult cu strălucirea stridentă şi pestriţă a oraşelor americane, noaptea.

Abia părăsiseră coastele Cubei când, în vreme ce zburau la cinci mii de metri înălţime, întâlniră una dintre acele furtuni tropicale violente ce preschimbă o călătorie confortabilă într-un coşmar petrecut pe un montagne-russe. Aeronava se cutremură şi se cufundă ca într-un abis într-un gol de aer. Carcasa de aluminiu era azvârlită de colo-colo, scrâşnind din nituri, prăbuşindu-se în vid sau străpungând ziduri de aer ce păreau a căpăta consistenţa granitului. Dinspre oficiu se auzi zornăit de veselă şi stropi grei de ploaie izbiră hublourile.

Bond îşi încleştă mâinile pe braţele fotoliului, strângând atât de tare, încât reuşi să trezească din nou durerea din braţul stâng. Înjură în gând.

Aruncă o privire spre standul cu reviste oferite spre lectură pasagerilor şi gândi: acestea nu-mi vor fi de nici un folos atunci când avionul se va desface în bucăţi, la cinci mii de metri înălţime, aşa cum nici lama de bărbierit gratuită, apa de colonie de la toaletă sau porţiile dichisite servite de stewardesele drăguţe nu vor izbuti să mă ajute. Cu atât mai puţin centura de siguranţă, vestele de salvare, ţignalul de semnalizare sau lanternele roşii...

Nu, atunci când tensiunile la care este supus metalul sunt prea mari, atunci când mecanicul de la sol însărcinat cu întreţinerea echipamentelor, fie el din Londra, Idlewild, Gander ori Montreal, e cu gândurile aiurea căci îl înşală nevasta, atunci când se întâmplă un asemenea lucru, aparent banal, încăperea elegantă dotată cu elice se preschimbă într-un sicriu ce se prăvale din ceruri, în mare

ori peste stânci, mai greu decât aerul, supus greşelii, pradă deşertăciunii. Iar cei patruzeci de pasageri, ei înşişi cu puţin mai grei decât aerul, supuşi greşelii, asemeni avionului, pradă deşertăciunii, cad o dată cu pasărea de metal, cufundându-se în mare, plescăind, ori strivindu-se de stânci, cu o bufnitură sinistră. Dar moartea îi pândeşte oricum, în orice clipă, aşa că, la ce bun să-ţi faci atâtea griji? Destinul îţi este pecetluit de degetele neatente ale mecanicului de la sol din Nassau, aşa cum, conducându-ţi liniştit maşina spre casă, eşti legat întru destin de omuleţul neghiob ce confundă roşul semaforului cu verdele şi se repede în tine, spre a te întâlni pentru prima şi ultima oară. Nu e vina ta şi nu te poţi împotrivi. Începi să mori încă din clipa în care te naşti. Viaţa îţi este dăruită o dată cu certitudinea morţii. Aşadar, nu-ţi pierde cumpătul! Aprinde-ţi o ţigară şi, trăgând cu sete fumul în plămâni, fii recunoscător că încă mai eşti în viaţă. Stelele destinului tău ţi-au îngăduit deja să parcurgi o cale îndeajuns de lungă, din momentul în care, părăsind căldura pântecelui mamei tale, ai tras pentru întâia oară în piept aerul rece al lumii acesteia. Poate că se vor îndura de tine şi-ţi vor permite să ajungi cu bine în Jamaica, în seara asta. Nu auzi glasurile pline de voie bună din turnul de control, ce-au repetat toată ziua îndemnuri precum: „Aterizare permisă, BOAC!”, „Culoar liber, PanAm!”, „Liber la aterizare, KLM!”? Nu auzi cum te cheamă şi pe tine la sol: „Aterizare permisă, Transcarib! Aterizare permisă, Transcarib!”? Nu-ţi pierde încrederea în stelele sorţii tale! Aminteşte-ţi de clipele fierbinţi ale nopţii trecute, când ai înfruntat moartea scuipată de ţeava puştii Hoţului! Eşti viu şi-acum, nu-i aşa? Ei vezi, am şi ajuns! Aminteşte-ţi mereu că dacă ştii să mânuieşti o puşcă nu înseamnă neapărat că eşti cu adevărat puternic. Şi nu uita! Această aterizare reuşită pe Aeroportul Pallisadoes ţi-a fost dăruită de stelele tale norocoase. Lor să le mulţumeşti!

Bond îşi desprinse centura de siguranţă şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

La naiba cu toate astea! gândi el, coborând scara

avionului.

Strangways, agentul-şef al Serviciului Secret responsabil cu activităţile din zona Caraibilor, îl aştepta la intrarea în clădirea aeroportului şi îi facilită trecerea de controalele serviciilor vamale, al Imigraţiei şi de controlul financiar obligatoriu.

Era aproape unsprezece seara, o seară liniştită şi fierbinte. Din crângurile de cactuşi cu siluete falice de pe ambele părţi ale şoselei răsuna ţârâitul greierilor. Bond se lăsă invadat de sunetul şi aromele tropicelor, în vreme ce jeep-ul militar străbătea Kingston-ul, luând-o la deal, printre colinele luminate de lună ce preced pantele mai abrupte ale Munţilor Albaştri.

Abia dacă schimbară vreo câteva cuvinte, până în momentul în care ajunseră la vila elegantă şi albă a lui Strangways, situată pe Junction Road, dincolo de colina Stony Hill.

Se instalară pe verandă, iar gazda îi oferi lui Bond un whisky cu gheaţă, în vreme ce îl punea în temă în privinţa detaliilor laturii jamaicane a cazului.

Strangways era un bărbat înalt şi slab, la vreo treizeci şi cinci de ani, plin de umor, fost locotenent-comandor în Secţia Specială a Marinei Regale. Un ochi îi era acoperit de o banderolă neagră, iar chipul acvilin şi expresia voluntară te duceau cu gândul la prova unui distrugător. Era bronzat şi trăsăturile îi erau puternic conturate, iar Bond simţi din gesturile sale şi din felul său de-a vorbi că era din soiul celor iuţi la mânie. Era, în mod cert, eficient în acţiunile sale, poseda un simţ al umorului deosebit de fin şi nu părea deloc deranjat de faptul că un om trimis de la centru îi invada teritoriul. În mod sigur, conlucrarea cu el avea să fie fructuoasă.

Iată ce îi povesti Strangways:

Dintotdeauna, se zvonise că pe Insula Surprizei era ascunsă o comoară, iar ceea ce se cunoştea despre Morgan cel Sângeros părea a confirma acele zvonuri.

Micuţa insulă era situată în centrul Golfului Rechinului, un mic port aflat la capătul lui Junction Road, şoseaua ce

străbate Jamaica de-a curmezişul, de la Kingston şi până pe coasta nordică.

Marele corsar îşi stabilise cartierul general acolo, pe Insula Surprizei. Locul îi convenea de minune, deoarece astfel întreaga Jamaică îl despărţea de Port Royal, reşedinţa guvernatorului, lăsându-i posibilitatea de a veni şi a pleca în voie, fără ştirea nimănui. Guvernatorul însuşi era mulţumit de această alegere. Coroana era dispusă să închidă ochii la pirateria pe care o practica Morgan, până în momentul când spaniolii urmau să fie izgoniţi definitiv din Caraibe şi Morgan avea să fie recompensat cu titlul de cavaler şi cu funcţia de guvernator al Jamaicăi. Până atunci însă, acţiunile sale trebuiau să fie dezaprobate, de ochii lumii, pentru a evita un război cu Spania în Europa.

Aşadar, atâta timp cât norocul fusese de partea sa, Morgan utiliza Golful Rechinului drept port de bază. Construi trei conace pe o proprietate învecinată, pe care o botezase Llanrumney, după numele satului său natal din Ţara Galilor. Cele trei conace erau numite, simplu „Casa lui Morgan”, „Casa Doctorului” şi „Casa Doamnei”. Chiar şi în prezent, printre ruinele lor erau descoperite monede sau bijuterii din aur.

Corăbiile lui Morgan aruncau întotdeauna ancora lângă Insula Surprizei, un pinten de coral şi calcar ce răsare din apele Golfului Rechinului, în vârful său aflându-se un platou împădurit cu o suprafaţă de aproximativ un hectar.

Morgan a părăsit Jamaica pentru ultima oară în 1683, fiind arestat şi judecat de consiliul Coroanei, pentru păgubirea acesteia. Comoara sa a rămas ascunsă undeva în Jamaica. Vestitul corsar a murit în mizerie, fără a fi dezvăluit secretul ascunzătorii. Prada tăinuită fusese, cu siguranţă, bogată, rod al nenumăratelor raiduri asupra insulei Hispaniola, al capturii unor nave-tezaur venind din La Plata, al jefuirii oraşelor Panama şi Maracaibo. Şi totul dispăruse fără urmă.

Toată lumea presupunea că secretul zace undeva pe Insula Surprizei. Vreme de două sute de ani însă, toate scufundările şi săpăturile căutătorilor de comori nu

duseseră la nici un rezultat. Apoi, spuse Strangways, cu şase luni în urmă, două evenimente, aparent fără legătură, se produseseră într-un interval de numai câteva săptămâni. Un tânăr pescar din satul situat în Golful Rechinului dispăruse, şi nu fusese găsit nici până în prezent. În al doilea rând, o organizaţie anonimă din New York cumpărase insula, în schimbul sumei de o mie de dolari, plătită actualului proprietar al domeniului Llanrumney, devenit între timp o fermă prosperă ce adăpostea o crescătorie de vite şi o plantaţie de bananieri.

La câteva săptămâni de la încheierea tranzacţiei, un iaht numit *Secatur* ancoră în Golful Rechinului, chiar pe locul în care, cu aproape trei secole în urmă, obişnuia să ancoreze şi flota lui Morgan. Echipajul iahtului era format numai din negri. Aceştia se apucară imediat de treabă şi săpară în faţada stâncoasă a insulei o scară de acces. Pe platoul ce domina golful, ei înălţară o serie de barăci în stilul celor din partea locului.

Echipajul iahtului părea a fi aprovizionat cu toate cele necesare, deoarece singurele cumpărături pe care le făceau de la pescarii din golf erau apa şi fructele proaspete.

Alcătuiau un grup tăcut şi disciplinat, care nu se implica niciodată în scandaluri. Oficialităţilor vamale, pe care le contactară în Port Maria, le explicară că se aflau aici cu scopul de a prinde diverse specii de peşti tropicali, îndeosebi din soiurile veninoase, şi pentru a aduna scoici rare, în beneficiul companiei „Ourobouros Inc.” din St. Petersburg. Declaraţiile lor fură confirmate la scurtă vreme după aceea, când, după ce lucrările de pe insulă fură încheiate, oamenii de pe *Secatur* începură să achiziţioneze mărfurile respective de la pescarii din Port Maria, Golful Rechinului şi Oracabesa.

Timp de o săptămână, pe insulă avură loc o serie de explozii, provocate, chipurile, pentru excavarea unui bazin adânc destinat depozitării peştilor prinşi sau cumpăraţi, în aşteptarea livrării.

Secatur începu să facă naveta între Jamaica şi Golful Mexic, iar cei ce observaseră cu binoclul operaţiunile de

încărcare raportaseră că, într-adevăr, înaintea plecării, pe iaht erau aduse numeroase rezervoare portabile pentru transportul peştelui. De fiecare dată, după plecarea iahtului, pe insulă rămâneau vreo şase oameni. Bărcile care se apropiau prea mult de insulă erau trimise la plimbare de un individ care stătea de pază, la baza treptelor săpate în stânca falezei înalte. Omul îşi petrecea timpul pescuind, aşezat la capătul unui mic debarcader. Iahtul ancora de fiecare dată în dreptul acestuia, la adăpost de vânturile dominante dinspre nord-est.

Nimeni nu reuşi să capete permisiunea de a debarca pe insulă în timpul zilei. După două încercări soldate cu urmări tragice, tentativele nocturne fură, la rândul lor, abandonate.

Cea dintâi astfel de încercare fusese făcută de un pescar din partea locului, stârnit de zvonurile referitoare la comoara îngropată, pe care alibiul cu peştii exotici nu reuşise să le risipească. Acesta pornise înot spre insulă într-o noapte fără lună. A doua zi, cadavrul său fusese aruncat de valuri pe ţărm. Rechinii şi baracudele nu mai lăsaseră mare lucru din el: doar trunchiul şi resturile unui şold.

Cam la vremea când pescarul ar fi trebuit să ajungă pe insulă, somnul locuitorilor satului din golf fusese întrerupt de un zgomot asurzitor, un oribil bubuit de tobe. Părea a veni dinlăuntrul Insulei Surprizei. Cu toţii identificară ritmurile drept cele care însoţeau ceremoniile adepţilor cultului voodoo. Bubuitul tobelor începu cu un ritm lent, urmat de un crescendo tunător, care se stinse după vreo cinci minute.

Din clipa aceea, insula deveni tabu, sau *obeah,* cum spun băştinaşii din Jamaica, şi chiar pe timp de zi, bărcile începură să o ocolească, păstrând o anume distanţă respectuoasă.

Tot de atunci, aceste evenimente atraseră atenţia lui Strangways, care întocmi un raport şi îl trimise la Londra. Începând din 1950, Jamaica devenise o ţintă strategică importantă, o dată cu înfiinţarea de către Trustul Metalurgic Reynolds şi Corporaţia Kaiser a unui combinat de extracţie

şi prelucrare primară a zăcămintelor de bauxită recent descoperite. Ipoteza avansată de Strangways în raportul său iniţial se referea la posibilitatea ca activităţile de pe Insula Surprizei să fie de fapt camuflajul necesar edificării unei baze pentru micro-submarine în cazul unui război, cu atât mai mult cu cât Golful Rechinului se afla în drumul urmat de navele Trustului Reynolds către noul port destinat încărcării bauxitei, ce fusese construit la Ocho Rios, la câţiva kilometri distanţă, pe coastă.

Londra confruntă raportul primit cu datele furnizate de omologii de la Washington. Astfel, ieşi la iveală faptul că organizaţia new-yorkeză care cumpărase insula era, în realitate, controlată integral de către Mr. Big.

Toate acestea se întâmplaseră în urmă cu trei luni. Lui Strangways i se ordonase să pătrundă pe insulă, cu orice preţ, şi să afle ce se petrecea, de fapt, acolo. Agentul-şef puse la cale o operaţiune aşa cum scrie la carte. Închiriase o proprietate numită Beau Desert, pe ţărmul stâng al Golfului Rechinului. Se aflau aici ruinele conacului uneia dintre marile familii care stăpâniseră Jamaica la începutul veacului nouăsprezece, dar şi o vilă modernă, amplasată chiar în dreptul locului de ancorare al iahtului *Secatur,* lângă Insula Surprizei.

Angajase doi scafandri iscusiţi de la baza Marinei din Bermude şi organizase supravegherea permanentă, prin binoclu, a insulei. Supraveghetorii nu reuşiră să depisteze nimic dubios, astfel încât, într-o noapte calmă, fără lună, îi trimise pe cei doi scafandri, cu misiunea de a cerceta împrejurimile subacvatice ale insulei.

Strangways descrise groaza care îl cuprinsese atunci când, la o oră după ce scafandrii porniseră în traversarea celor o sută de metri care îi despărţeau de insulă, teribilul bubuit de tobe răsună din nou, de dincolo de faleză.

Cei doi nu se întoarseră în noaptea aceea.

A doua zi, cadavrele lor fură aruncate de valuri în diferite locuri ale golfului. Sau, mai exact, ceea ce rechinii şi baracudele mai lăsaseră din ele...

În acest punct al istorisirii lui Strangways, Bond îl

întrerupse:

– Stai puţin! Ce-i povestea asta cu rechinii şi baracudele? Din câte ştiu, în aceasta regiune, aceştia n-au dat niciodată semnele unei agresivităţi deosebite. De altfel, nici nu se prea găsesc în apele Jamaicăi şi, oricum, nu obişnuiesc să se hrănească noaptea. Şi apoi, credeam că nu atacă omul decât atunci când acesta sângerează în apă. Eventual, se reped la câte un picior de alb, din curiozitate. S-a mai întâmplat aşa ceva, prin părţile acestea?

– N-au mai existat cazuri, din 1942, când o fată a fost atacată în rada portului Kingston, răspunse Strangways. Stătea pe marginea unei bărci cu motor, jucându-se cu picioarele în apă. Picioarele ei albe li s-au părut, se pare, foarte apetisante. Viteza bărcii nu era prea mare, aşa că... Nu eşti singurul care mi-a atras atenţia în această privinţă. Oamenii mei erau înarmaţi cu harpoane şi pumnale. Credeam că am făcut tot ce se putea pentru a-i proteja. Oribilă treabă! Cred că-ţi dai seama cum m-am simţit... De-atunci, n-am mai întreprins nimic concret, cu excepţia demersurilor legale pentru a căpăta acces pe insulă, prin mijlocirea Biroului Colonial şi a celor de la Washington. Vezi tu, insula aparţine de-acum unui cetăţean american. Dar aprobările sunt greu de obţinut, întreaga afacere se mişcă într-un ritm incredibil de lent, cu atât mai mult cu cât împotriva acestor oameni nu există nici o dovadă a comiterii vreunei ilegalităţi. Se pare că au prieteni sus-puşi pe la Washington, şi nişte avocaţi foarte buni, experţi în legislaţia internaţională. Practic, ne-am împotmolit. Cei de la Londra mi-au ordonat să las totul baltă, până la sosirea ta.

Strangways sorbi o înghiţitură de whisky, apoi îl privi pe Bond, aşteptând reacţia acestuia.

– Ce se mai ştie despre *Secatur?* întrebă Bond.

– E tot în Cuba. Conform celor de la CIA, ar urma să ridice ancora peste aproximativ o săptămână.

– Câte călătorii a întreprins până acum?

– Vreo douăzeci.

Bond înmulţi o sută cincizeci de mii de dolari cu douăzeci.

Dacă estimările sale erau corecte, se pare că Mr. Big transportase până în prezent de pe insulă aur în valoare de un milion de lire sterline.

– Mi-am permis să fac câteva aranjamente preliminare în ceea ce te priveşte, urmă Strangways. Vei avea la dispoziţie vila de la Beau Desert. Ţi-am făcut rost şi de o maşină, un coupé Talbot Sunbeam, cu pneuri nou-nouţe, o maşină rapidă, tocmai potrivită pentru drumurile de pe aici. Un tip de treabă, originar din Insulele Cayman, pe nume Quarrel, îţi va servi drept factotum. E grozav de simpatic şi plin de haz. În sfârşit, am închiriat pentru tine vila companiei West Indian Citrus de la Manatee Bay, la celălalt capăt al insulei. Acolo vei putea să te odihneşti şi să te antrenezi în următoarea săptămână, până la sosirea iahtului *Secatur.* Va trebui să fii în formă atunci când vei încerca să pătrunzi pe Insula Surprizei. Cred sincer că aceasta e singura soluţie. Mai ai nevoie de altceva? Bineînţeles, voi fi şi eu pe-aici, aşa că vom mai avea prilejul să discutăm. Sunt însă nevoit să rămân la Kingston, pentru a-i ţine la curent pe cei de la Londra şi Washington. Vor vrea să afle imediat tot ce întreprindem. Aşadar, de ce anume crezi că vei mai avea nevoie?

Bond apucase să reflecteze.

– Mda... Am să te rog să transmiţi celor de la Londra să împrumute de la Amiralitate un costum de scafandru autonom, cu rezervele de aer comprimat aferente, cât mai multe, dacă va fi posibil! O pereche de puşti subacvatice cu harpoane. Cele franţuzeşti, marca „Champion”, sunt cele mai bune. O lanternă care să funcţioneze şi sub apă, un pumnal de comando. Aş vrea să-mi faci rost, de la Muzeul de Istorie Naturală, de tot ce au ei mai eficient în materie de otrăvuri pentru baracude şi rechini. N-ar strica nişte substanţe de tipul celor folosite de americani, în Pacific, pentru a ţine la distanţă rechinii. Comandă toate astea, şi spune-le celor de la Londra să le trimită cu un zbor direct al BOAC.

Bond făcu o pauză, apoi adăugă:

– Ah, era să uit! Vreau şi o chestie din cele folosite de

sabotorii noştri împotriva navelor inamice, în timpul războiului. O mină magnetică, prevăzută cu încărcătura explozivă adecvată.

Capitolul XVII
VÂNTUL CIOCLULUI

Papaya cu o felie de lămâie verde, o farfurie plină cu banane roşii, mere purpurii şi mandarine, o omletă cu şuncă, cafea Blue Mountain – cea mai bună din lume, marmeladă jamaicană, aproape neagră, şi jeleu de guave.

Îmbrăcat numai în şort şi în sandale, Bond îşi lua micul dejun, aşezat pe verandă şi privind panorama scăldată în soare a Kingstonului. Se gândea că avusese un noroc fantastic şi mulţumea providenţei pentru acest moment superb ce compensa din plin întunericul şi primejdiile caracteristice profesiunii sale.

Bond cunoştea bine Jamaica. Petrecuse aici o bună bucată de vreme, imediat după război, atunci când comuniştii ce-şi aveau cartierul general în Cuba încercaseră să se infiltreze în sindicatele muncitorilor jamaicani. Fusese o misiune confuză şi deloc uşoară. În decursul timpului petrecut aici, se îndrăgostise de uriaşa insulă plină de verdeaţă şi de localnicii prietenoşi şi plini de voie bună. Se bucura că i se oferise prilejul să se întoarcă, dar era încântat în mod deosebit de faptul că avea la dispoziţie o săptămână întreagă pentru a-şi mai trage răsuflarea, înainte de a se înhăma din nou la treabă.

După micul dejun, Strangways îşi făcu apariţia pe verandă, însoţit de un bărbat înalt cu pielea măslinie, îmbrăcat într-o cămaşă de un albastru spălăcit şi o pereche de pantaloni uzaţi, închişi la culoare.

Era Quarrel, caymanezul, iar lui Bond, omul îi plăcu imediat. În vinele lui curgea sângele soldaţilor lui Cromwell şi al corsarilor, chipul lui avea trăsături puternice, iar gura îi trăda severitatea. Avea ochi cenuşii. Doar nasul teşit şi culoarea mai deschisă a podului palmelor îi trădau originea negroidă.

Bond îi strânse mâna.

– Bună dimineaţa, căpitane, îl salută Quarrel.

Venit din partea unui om aparţinând rasei celor mai

iscusiţi navigatori din lumea întreagă, acest apelativ echivala cu cel mai înalt titlu cunoscut. Glasul său nu conţinea însă nici umilinţă, nici dorinţa de a plăcea cu orice preţ. Vorbea pe şleau, fără să se ascundă, aşa cum un membru al echipajului se adresează căpitanului său.

Acele prime schimburi de replici aveau să definească relaţia lor ulterioară. O relaţie asemănătoare celei dintre un nobil scoţian şi căpetenia călăuzelor sale, în care autoritatea nu era nevoie să fie rostită şi nu încăpea loc pentru linguşeli.

După o trecere în revistă a planurilor, Bond urcă la volanul maşinuţei pe care Quarrel o adusese de la Kingston. Porniră înainte pe Juncţion Road, lăsându-l pe Strangways ocupat cu rezolvarea cererilor lui Bond.

Plecaseră în jurul orei nouă, iar aerul era încă destul de rece atunci când traversară munţii ce străbat insula precum spinarea unui crocodil. Şoseaua şerpuia în jos, spre câmpia centrală, în mijlocul unuia dintre cele mai frumoase peisaje din lume, acela al vegetaţiei tropicale ce se transformă o dată cu altitudinea. Flancurile înverzite ale colinelor, acoperite cu penajul crud al bambusului, erau presărate cu pete de un verde mai închis, coroanele arborilor de pâine. Din loc în loc Flăcările Pădurii explodau în extraordinare focuri bengale. Peisajul se modifica, pe măsură ce coborau, pădurile fiind acum alcătuite din esenţe precum mahonul, abanosul şi balsa. În sfârşit, odată ajunşi în câmpia Vale Agualta, se treziră înconjuraţi de valurile verzi ale trestiei de zahăr şi de plantaţii nesfârşite de bananieri. În depărtare, spre coasta nordică, frunzele palmierilor reflectau razele soarelui, precum tot atâtea explozii de şrapnele.

Quarrel era un tovarăş de drum nemaipomenit şi un ghid experimentat. În vreme ce traversau faimoasa grădină de palmieri de la Castleton, îi vorbi lui Bond despre păianjenii tropicali, îi istorisi povestea unei lupte dintre un centiped şi un scorpion, la care îi fusese dat să fie martor, îi explică diferenţele dintre masculii şi femelele diferitelor specii de păsări. Îi descrise apoi efectele plantelor otrăvitoare din

pădurea tropicală şi lăudă virtuţile curative ale unor ierburi de leac, preciză lungimea limbii păsărilor colibri şi îl uimi, informându-l despre felul în care crocodilii îşi poartă puii în gură, întinşi unii peste alţii, precum sardelele într-o cutie de conserve.

Descrierile sale erau precise, dar fără a se folosi de un limbaj savant. Utiliza argoul jamaican, în care plantele „se târăsc" ori „scheaună" în vânt, moliile sunt numite „lilieci" iar „a iubi" se foloseşte în loc de „a plăcea". Din când în când, îşi întrerupea expunerile pentru a face semne cu mâna trecătorilor, care îi răspundeau cu gesturi largi şi îl strigau pe nume.

Depăşiră un autobuz ticsit, pe al cărui parbriz scria cu litere mari „ROMANŢA", iar şoferul îi salută, claxonându-i vesel.

– Cunoşti o grămadă de oameni pe-aici, remarcă Bond.

– Am supravegheat „Surpriza" vreme de trei luni, timp în care am străbătut drumul ăsta de două ori pe săptămână, căpitane. Cu timpul, jamaicanii ajung să te cunoască. Au ochi buni, asta e!

Pe la zece şi jumătate, trecuseră deja de Port Maria şi apucară pe micul drum de ţară ce ducea în Golful Rechinului. De după o cotitură, golful li se arătă în toată splendoarea sa. Bond opri şi amândoi coborâră din maşină.

Golful avea forma unei semiluni, cu un diametru de mai puţin de un kilometru şi jumătate. Suprafaţa sa de un albastru-intens era încreţită de o briză uşoară ce bătea dinspre nord-est, o răbufnire târzie a Vânturilor Negoţului ce se nasc la opt sute de mile distanţă, în Golful Mexic, începându-şi lunga călătorie în jurul lumii.

La un kilometru şi jumătate de locul în care se aflau, linia albă a brizanţilor marca localizarea recifului care închidea golful, lăsând doar o portiţă îngustă de ape liniştite ce îngăduia trecerea vaselor. În centrul semilunii, Insula Surprizei se înălţa falnic la treizeci de metri deasupra apei. Un guler de spumă albă îi lingea latura estică, în vreme ce, la adăpostul ei, apele erau liniştite.

Era aproape rotundă, asemeni unui tort cenuşiu cu cremă

verde, aşezat pe o farfurie de porţelan albastru. Poposiseră la vreo treizeci de metri deasupra micuţei aglomerări de colibe ale pescarilor, adăpostite îndărătul unei liziere de palmieri. Se aflau cam la nivelul platoului acoperit de verdeaţă al insulei aflate la vreo opt sute de metri distanţă. Quarrel îi arătă acoperişurile plate ale barăcilor pitite într-un crâng, către centrul insulei. Bond cercetă panorama prin binoclul oferit de Quarrel, dar nu zări nici un semn al vreunei activităţi, cu excepţia unui firicel de fum dus de briză.

Jos, apa golfului căpăta o nuanţă verzuie în contact cu nisipul alb al plajei. Pe măsură ce se adâncea, devenea tot mai albastră. Un semicerc brun-roşcat vadea amplasarea recifului din interiorul golfului. Dincolo de acesta, apa era din nou albastru-închis, având ici şi colo pete azurii ori ultramarine. Quarrel îi spuse că, la locul de ancorare al iahtului, adâncimea apei atingea zece metri.

În partea stângă a golfului, pe la jumătatea distanţei ce îi despărţea de îngemănarea acestuia cu marea, într-un pâlc de arbori ce străjuiau o plajă îngustă, cu nisip alb, se afla viitoarea bază a operaţiunilor, Beau Desert. Quarrel îi descrise în amănunt împrejurimile domeniului, iar Bond petrecu zece minute studiind atent fâşia de mare lată de trei sute de metri care despărţea domeniul de locul obişnuit de ancorare al iahtului, la poalele insulei.

În total, Bond îşi petrecu o oră studiind terenul. Apoi, fără să mai coboare în sat ori la vila de la Beau Desert, făcură cale întoarsă către şoseaua principală care ducea pe coastă.

Străbătură micul port rezervat comerţului cu banane de la Oracabessa şi ocoliră Ocho Rios şi uriaşa uzină de prelucrare a bauxitei ce fusese recent dată în exploatare. Îşi văzură de drum către ţărmul nordic, spre Montego Bay, cale de două ore. Era luna februarie şi sezonul era în toi. Satul şi salba de hoteluri erau scăldate în ploaia de aur a celor patru luni în care localnicii şi întreprinzătorii veniţi de pretutindeni câştigau cât să-şi ducă viaţa tot restul anului. Opriră la un restaurant situat de cealaltă parte a vastului

golf şi luară prânzul. Apoi îşi continuară drumul în toropeala fierbinte a după-amiezii, către extremitatea vestică a insulei, aflată la o distanţă de alte două ore.

Aici, din pricina mlaştinilor de pe coastă, nimic nu se schimbase din ziua în care Columb alesese Manatee Bay drept loc de vremelnic popas. Pescarii jamaicani luaseră locul indienilor Arawak însă, în rest, timpul părea a se fi oprit.

Bond îşi spuse că avea, probabil, în faţă cea mai frumoasă plajă din câte îi fusese dat să vadă vreodată: cale de opt kilometri, nisipul alb se cufunda în spuma brizanţilor, iar palmierii se întindeau, într-o graţioasă dezordine, până la orizont. Dedesubtul acestora, bărcile pescarilor se odihneau printre cochiliile rozalii ale scoicilor uriaşe. Colibele acoperite cu frunze de palmier fuseseră construite la umbră, în spaţiul dintre plajă şi marginea ţinuturilor mlăştinoase.

Într-un colţ al plajei, îndeajuns de departe de restul colibelor, în mijlocul unei peluze aspre cu iarbă de Bahamas, se afla casa ridicată pe stâlpi în care angajaţii companiei „West Indian Citrus” îşi petreceau sfârşitul de săptămână. Fusese construită pe stâlpi pentru a fi ferită de termite şi era blindată cu plasă de sârmă, împotriva ţânţarilor şi a muştelor de nisip. Bond părăsi drumul neasfaltat şi parcă maşina sub casă. În vreme ce Quarrel pregătea cele două camere pe care le alesese, Bond îşi luă un prosop şi se îndreptă spre mare, aflată la douăzeci de metri distanţă, dincolo de liziera de palmieri.

Înotă vreme de o oră şi se bălăci în apa călduţă, gândindu-se la Insula Surprizei şi la secretul acesteia, revăzând în memorie imaginea celor trei sute de metri ce o despărţeau de ţărm, punându-şi întrebări în privinţa rechinilor, baracudelor şi a celorlalte pericole neştiute pe care marea, precum o bibliotecă plină de cărţi într-o limbă necunoscută, le pregăteşte celor ce cutează să o înfrunte.

Întorcându-se la vilişoara de lemn, Bond fu înţepat, pentru întâia oară, de muştele de nisip. Văzând micile umflături ce-i apăruseră pe spinare, Quarrel chicoti. În

curând, avea să aibă mâncărimi insuportabile.

– Nu poţi face nimic pentru a le ţine la distanţă, căpitane, îi spuse Quarrel. În schimb, te pot scăpa de mâncărimi. Mai întâi însă, fă un duş, să dai jos sarea. Blestematele astea de muşte înţeapă doar vreme de o oră, seara, dar le place să mănânce sărat.

Când Bond ieşi de sub duş, Quarrel scoase la iveală o sticluţă veche de tinctură şi îi unse înţepăturile umflate cu un lichid maroniu ce mirosea a pucioasă.

– În Cayman, avem mai multe muşte de nisip şi mai mulţi ţânţari decât sunt oriunde altundeva în lume, dar nu ne pasă de ele, atâta vreme cât avem la noi alifia asta!

Cele zece minute ale amurgului tropical se scurseră cu rapida lor melancolie, apoi stelele şi luna aflată în al treilea pătrar se aprinseră pe boltă, iar valurile se liniştiră, devenind o şoaptă. Era scurtul răgaz care însoţeşte schimbarea direcţiei vântului în Jamaica. Curând, foşnetul palmierilor se făcu din nou auzit. Quarrel făcu un semn din cap, spre fereastră.

– E Vântul Cioclului.

– Cum i-ai zis? se miră Bond.

– Briza din şi înspre larg, aşa-i spun marinarii, răspunse Quarrel. Vântul Cioclului suflă aerul împuţit adunat pe insulă peste zi. Bate toată noaptea, de la şase la şase. Apoi, în fiecare dimineaţă, Vântul Doctorului începe să bată dinspre mare, aducând aer proaspăt. Aşa le spunem noi, în Jamaica.

Bond ridică privirea amuzată spre Bond.

– Se pare că matale şi Vântul Cioclului aveţi sarcini asemănătoare, căpitane, spuse el, mai în glumă, mai în serios.

Bond izbucni în râs.

– Noroc că mie nu mi se cere să respect un asemenea orar strict!

Afară, greierii şi broaştele arboricole îşi începuseră concertele, iar fluturii de noapte prinseră a se izbi de plasa de sârmă, atraşi de lumina celor două lămpi cu petrol ce atârnau de bârnele tavanului.

Din când în când, câte o pereche de pescari ori vreun grup de fete ce chicoteau întruna treceau prin dreptul ferestrei, îndreptându-se spre cârciumioara aflată la capătul golfului. Nici un localnic nu îndrăznea să se plimbe singur la vreme de noapte, de teama pricolicilor ce s-ar fi putut ascunde printre copaci, ori a balaurului rostogolitor, greţoasa bestie ce îşi atacă victimele rostogolindu-se, cu picioarele legate în lanţuri şi scuipând foc pe nări. Aici, superstiţiile erau la ele acasă.

În vreme ce Quarrel pregătea cina suculentă alcătuită din peşte, ouă şi legume care avea să devină meniul lor obişnuit, Bond se aşeză într-un balansoar şi începu să răsfoiască volumele împrumutate de Strangways de la Institutul Jamaican. Erau cărţi despre mările tropicale şi fauna lor, semnate de Beebe, Allyn şi alţii şi interesantul volum al lui Cousteau şi Hass despre vânătoarea submarină. Avea să parcurgă cei trei sute de metri care îl despărţeau de Insula Surprizei pe sub apă şi era hotărât să facă totul ca la carte, fără a lăsa nimic la voia întâmplării. Ajunsese să cunoască stilul de lucru al lui Mr. Big, şi era convins că Insula Surprizei avea să fie strălucit protejată. Precis nu cu arme de rând, puşti sau explozibili. Mr. Big nu voia să aibă de-a face cu poliţia. Trebuia să se ferească de braţul lung al legii. Bănuia că Mr. Big reuşise, într-un fel sau altul, să aducă în slujba sa forţele mării. Iată de ce îşi concentra eforturile de documentare într-o direcţie precisă: cazurile în care rechinii şi baracudele, caracatiţele sau pisicile de mare atacă omul.

Faptele expuse de naturalişti erau de natură a trezi fiori reci oricărui profan. Experienţele trăite de Cousteau în Mediterană şi de Hass în Marea Roşie şi în Caraibe erau însă oarecum mai încurajatoare.

În noaptea aceea, visele lui Bond fură pline de întâlniri terifiante cu pisici de mare şi caracatiţe uriaşe, rechini-ciocan şi baracude cu dinţi de ferăstrău. Se zvârcoli şi gemu în somn, toată noaptea.

A doua zi dimineaţa, îşi începu antrenamentele, sub privirea critică şi încurajatoare totodată a lui Quarrel. În

fiecare dimineaţă, înota câte un kilometru şi jumătate de-a lungul plajei şi se întorcea la vilă alergând pe nisipul întărit, tocmai la timp pentru a lua micul dejun. În jur de ora nouă, urcau în barcă, şi ridicau vela unică, triunghiulară. Vântul prielnic îi purta cu repeziciune peste ape, în lungul coastei, către Bloody Bay sau Orange Bay, unde nisipul plajei e întrerupt de faleze abrupte, iar reciful e foarte aproape de ţărm.

Aici acostau, iar Quarrel scotea la iveală echipamentul: două măşti de scafandru, câte o pereche de labe şi o puşcă veche subacvatică, aruncătoare de harpoane. Porneau apoi în expediţii de vânătoare ce ar fi lăsat pe oricine cu răsuflarea tăiată, simulând astfel condiţiile pe care avea să le întâlnească în Golful Rechinului.

Vânau în tăcere, la o distanţă de câţiva metri unul de altul. Quarrel se mişca fără efort în acest element, în care se simţea aproape ca la el acasă.

Curând, Bond învăţă şi el să nu mai lupte cu marea, ci să se lase purtat de curenţi şi de vârtejuri, fără a li se opune, adaptând tacticile din judo la vânătoarea subacvatică.

În prima zi, se întoarse acasă plin de tăieturi, otrăvit de corali, şi cu o duzină de ţepi de la un arici de mare înfipţi în spinare. Quarrel rânji şi îi tratã rănile cu tinctură de iod şi alcool. Apoi, ca în fiecare seară, îi făcu lui Bond un masaj cu ulei de palmier, vreme de o jumătate de oră, vorbindu-i fără grabă despre peştii pe care îi întâlniseră în expediţia din acea zi, explicându-i obiceiurile feluritelor specii de peşti de pradă, descriindu-i modalităţile folosite de vieţuitoarele acvatice pentru a se ascunde în faţa duşmanilor, camuflându-se ori schimbându-şi culoarea prin felurite modificări ale fluxului sanguin.

Quarrel îl lămuri că nu auzise niciodată ca vreun peşte să fi atacat omul, decât atunci când era disperat, ori respectivul înotător sângera. Peştii din apele tropicale sunt rareori flămânzi şi îşi folosesc „armele” pentru apărare, nu pentru atac. Singurele excepţii, recunoscu el, erau baracudele. „Sunt peşti răi”, spuse el. Nu cunoşteau alt inamic decât boala, puteau atinge viteze de până la optzeci

de kilometri pe oră, pe distanţe scurte şi aveau dinţii cei mai ascuţiţi dintre toate vieţuitoarele marine.

Într-o zi, reuşiră să ucidă o baracudă de vreo cinci kilograme, care se tot învârtise în jurul lor, dispărând în răstimpuri în negura apelor şi reapărând apoi, nemişcată, tăcută, deasupra lor, holbându-se cu ochii ei de tigru, de la o distanţă atât de mică, încât îi vedeau branhiile pulsând şi dinţii strălucind feroce dintre fălcile deschise.

În cele din urmă, Quarrel luă puşca de la Bond şi trimise spre ea un harpon, străpungându-i pântecele. Baracuda se repezi direct spre ei, cu fălcile căscate precum cele ale unui şarpe cu clopoţei. Bond se feri şi îşi azvârli cangea spre baracudă, în vreme ce aceasta se avânta spre tovarăşul lui. Cangea îşi ratã ţinta, dar nimeri între fălcile peştelui. Fălcile apucară vârful oţelit al cangei, smulgând-o din mâinile lui Bond. Quarrel profită de scurtul răgaz pentru a spinteca peştele cu pumnalul, iar acesta parcă înnebuni, zvârcolindu-se prin apă cu harponul înfipt în burtă, într-un vârtej de măruntaie şi sânge, strângând în dinţi cangea. Quarrel fu pe punctul de a scăpa din mână firul, căci peştele încerca să fugă, cu pântecele sfâşiat de vârful harponului, dar în cele din urmă reuşi să se caţere pe un pinten al recifului şi, ajutat de Bond, îl traseră la mal.

Când Quarrel îi tăie gâtul şi îi desfăcu maxilarele încleştate, smulgând afară cangea, descoperiră urmele adânci, strălucitoare, lăsate de dinţii fiarei în oţelul vârfului.

Tăiară capul peştelui şi îi desfăcură fălcile, folosindu-se de o bucată de lemn ca de o pârghie. Maxilarele se desfăcură aproape în unghi drept, dezvăluind un hău fără fund mărginit de o garnitură uimitoare de dinţi ascuţiţi, atât de mulţi încât se încălecau precum ţiglele pe un acoperiş. Chiar şi pe limbă existau câteva şiruri de dinţişori încovoiaţi şi ascuţiţi, iar în faţă, înspăimântătoarea gură mai era înarmată cu doi colţi enormi, asemănători cu cei de şarpe.

Deşi cântărea doar cu puţin mai mult de cinci kilograme, avea o lungime de mai bine de un metru şi forma unui glonte de muşchi şi carne tare ca piatra.

– De-acu’, nu mai tragem în baracude, spuse Quarrel.

Dacă n-ai fi fost matale, la ora asta eram în drum spre spital, unde mă păştea o şedere de cel puţin o lună. Probabil m-ar fi desfigurat. A fost o prostie din partea mea că am atacat-o. Dacă am fi înotat spre ea, ar fi plecat. Aşa fac, de obicei. Baracudele, ca toţi peştii, de altfel, suferă de laşitate. Să nu-ţi faci însă griji, căpitane, adăugă Quarrel, arătând spre fălcile căscate. N-o să mai ai ocazia să întâlneşti aşa ceva.

– Sper să ai dreptate, spuse Bond. Nu de alta, dar n-am o faţă de rezervă.

Până la sfârşitul săptămânii, Bond era ars de soare, iar muşchii i se întăriseră. Îşi redusese porţia de ţigări la cel mult zece pe zi, şi lăsase deoparte orice fel de băutură. Putea să înoate până la trei kilometri fără să obosească defel, mâna i se vindecase pe de-a-ntregul şi toate urmele vieţii de orăşean dispăruseră.

Quarrel era încântat.

– Eşti gata de plecare spre Insula Surprizei, căpitane, îi spuse acesta. Şi zău că nu mi-ar place să fiu în pielea peştelui ce-ar încerca să te atace!

În seara celei de-a opta zi, întorcându-se acasă, îl găsiră pe Strangways aşteptându-i.

– Am câteva veşti bune pentru tine: prietenul tău Felix Leiter îşi va reveni. Mă rog... va supravieţui. Au fost nevoiţi să-i amputeze ceea ce mai rămăsese din braţul şi piciorul sfâşiat. Chirurgii plasticieni s-au apucat să-i reconstruiască figura. Ieri, m-au sunat cei de la St. Petersburg. Se pare că, de cum şi-a venit în fire, prietenul tău a insistat să îţi transmită un mesaj. Spune că îi pare rău că nu poate fi alături de tine şi te sfătuieşte să nu faci greşelile pe care le-a făcut el.

Copleşit, Bond îşi întoarse privirea spre fereastră.

– Transmite-i urările mele de însănătoşire grabnică, spuse el, cu tulburare în glas. Şi spune-i că-i simt lipsa.

Se întoarse din nou spre Strangways.

– Ce se-aude cu echipamentul? S-a rezolvat totul?

– Avem tot ce ne trebuie, îl linişti Strangways. *Secatur* porneşte mâine spre Insula Surprizei. Vor face o escală în

Port Maria, pentru a rezolva formalităţile vamale şi ne aşteptăm să ancoreze la locul ştiut, mâine, înainte de căderea nopţii. Mr. Big se află şi el la bord. E a doua oară când vine personal aici. Era să uit, potrivit celor de la CIA, la bord se află şi o fată pe nume Solitaire. Ştii ceva despre ea?

– Nu mare lucru, răspunse Bond. În schimb, mi-ar plăcea să o ştiu scăpată din mâinile ticălosului aceluia. Nu face parte din tabăra lui.

– O prinţesă în ghearele balaurului, comentă Strangways, cuprins de o inspiraţie romantică. E bună! Cei de la CIA sunt de părere că dama fentează.

Bond însă nu-l mai asculta. Ieşise pe verandă şi se uita la stele. Niciodată în viaţă, nu mai jucase un joc cu o miză atât de mare: secretul comorii, înfrângerea unui mare criminal, anihilarea unei reţele de spioni comunişti şi distrugerea unui tentacul al SMERŞ-ului, cumplita organizaţie împotriva căreia jurase să lupte până la capăt. Şi, mai presus de toate, Solitaire, cea care avea să fie răsplata sa, dacă avea să învingă.

Stelele clipeau enigmatic, iar el nu avea puterea de a le descifra mesajul.

Capitolul XVIII
BEAU DESERT

După cină, Strangways se întoarse la Kingston, căzând de acord cu Bond ca el şi Quarrel să i se alăture a doua zi, dis-de-dimineaţă. Strangways îi adusese un teanc gros de cărţi şi rapoarte despre rechini şi baracude, iar Bond le parcurse cu atenţie.

Din câte citea, cărţile nu aveau mare lucru de adăugat învăţăturilor practice ale lui Quarrel. Autorii erau oameni de ştiinţă, iar majoritatea datelor utilizate proveneau de pe plajele Pacificului, un loc unde trupul în mişcare al unui înotător atrage imediat atenţia peştilor de pradă.

Părerea generală părea a fi aceeaşi cu a lui Quarrel: înotătorii de la suprafaţă riscau mai mult decât scafandrii autonomi. Atacurile puteau să provină, practic, din partea oricărui peşte din familia rechinilor, îndeosebi în condiţiile în care rechinul respectiv era stimulat şi excitat de prezenţa sângelui în apă, de mirosul înotătorului ori de vibraţiile senzoriale ce se propagau dinspre o persoană rănită aflată în apă. În multe cazuri însă, citi el, rechinii puteau fi alungaţi uşor de zgomotele puternice, ori chiar înotând în direcţia lor.

Cea mai eficientă substanţă pentru izgonirea rechinilor, potrivit Laboratorului de Cercetări al Marinei Americane, era un amestec de acetat de cupru şi negru de fum. Se părea că, în ultima vreme, toate navele de război americane fuseseră înzestrate cu provizii din această substanţă.

Bond îl chemă pe Quarrel, dornic să-i împărtăşească din cele aflate. Caymanezul pufni neîncrezător, până în momentul în care Bond se apucă să îi citească din raportul asupra cercetărilor întreprinse la sfârşitul războiului de către departamentul specializat al Marinei, „în condiţii extreme, asupra unui grup masiv de rechini”: „...Rechinii au fost atraşi în siajul unei nave de pescuit, cu ajutorul momelii formate din deşeuri de peşte. Rechinii au sosit

imediat, în grup compact. Am pregătit un recipient conţinând peşti netrataţi, şi un alt recipient conţinând deşeuri de peşte tratate cu substanţa de respingere. Cameramanul a început să înregistreze comportamentul haitei de rechini. Vreme de treizeci de secunde, în apă a fost turnat conţinutul recipientului cu peşte proaspăt. În mare învălmăşeală, împroşcând totul în jur, rechinii s-au repezit la hrană. Apoi am vărsat în mare conţinutul recipientului tratat cu substanţa de respingere, tot într-un interval de treizeci de secunde. Dacă la prima încercare, rechinii se bătuseră pe peştele aruncat, chiar lângă carena navei, de această dată, după mai puţin de cinci secunde de la aruncarea substanţei de respingere în apă, în jurul navei nu se mai afla nici un rechin. Am repetat experienţa în aceeaşi succesiune, după treizeci de minute. Grupul feroce de rechini s-a hrănit cu peştele proaspăt, pe parcursul celor treizeci de secunde, dar s-a făcut nevăzut imediat ce am aruncat în apă peştele tratat. La o a treia încercare, rechinii n-au îndrăznit să se apropie la mai puţin de douăzeci de metri de navă”.

– Ei, ce părere ai? întrebă Bond.

– Nu ţi-ar strica nici dumitale puţin din substanţa asta, îi răspunse Quarrel, impresionat fără să vrea.

Bond înclina să-i dea dreptate. Washingtonul îl anunţase pe Strangways că substanţa de respingere, turnată în calupuri, se afla pe drum, şi urma să sosească în cel mult patruzeci şi opt de ore. Dar chiar dacă transportul nu avea să sosească la timp, Bond nu-şi făcea prea multe griji. Nu-i prea venea să creadă că va avea de înfruntat condiţii chiar atât de neprielnice, în apele liniştite din preajma insulei.

Înainte de culcare, Bond ajunsese la concluzia că nu putea să fie atacat decât în cazul în care apa va fi poluată cu sânge, ori dacă îi va da de înţeles peştelui de pradă care l-ar fi ameninţat că îi era frică. Cât despre caracatiţe, peşti-scorpion ori pisici de mare, nu trebuia decât să fie atent pe unde călca. În opinia sa, ţepii de şapte-opt centimetri lungime ai aricilor de mare constituiau cea mai gravă ameninţare, în condiţii normale, la adresa celui ce se

avânta în înotul subacvatic la tropice. Dar durerea unei astfel de înţepături, deşi deloc plăcută, nu avea cum să-l împiedice să-şi ducă la bun sfârşit misiunea.

Plecară înainte de şase dimineaţa şi sosiră la Beau Desert la zece şi jumătate.

Domeniul fusese cândva o plantaţie superbă cu o suprafaţă de aproximativ o mie de acri. Ruinele conacului dominau priveliştea golfului. Acum, plantaţia devenise o livadă de citrice, împrejmuită cu o lizieră de palmieri şi copaci cu lemn de esenţă tare. Istoria acestor locuri urca în timp până în vremea lui Cromwell. Numele romantic al proprietăţii vădea moda secolului optsprezece, când domeniile jamaicane purtau nume precum Bellair, Bellevue, Boscobel, Harmony sau Nymphenburg, ori se chemau Speranţa, Mulţumirea sau Odihna.

O cărare ce nu putea fi văzută de pe insula din centrul golfului ducea, printre copaci, la vilişoara de pe ţărm. După o şedere de o săptămână în decorul frust de la Manatee Bay, băile cu apă curentă şi mobilierul din răchită îi păreau lui Bond de-a dreptul luxoase, iar carpetele viu colorate la fel de fine precum catifeaua, după opt zile de umblet pe pietrişul amestecat cu scoici.

Printre lamelele jaluzelelor coborâte, Bond admiră grădina plină de flăcările vii ale florilor de trandafir, hibiscus şi bougainvillea. Grădina se sfârşea la marginea plajei înguste de nisip alb, pe care palmierii o ascundeau parţial vederii. Bond se aşeză pe braţul fotoliului de lângă fereastră şi parcurse din priviri, centimetru cu centimetru, întinderea albastră a apei, vârstată cu brunul recifelor, până când întâlni temelia insulei. Jumătatea superioară a falezei se ghicea dincolo de frunzele palmierilor. Ceea ce vedea însă din stânca cenuşie, abruptă, era de-ajuns pentru a-i inspira respect.

Quarrel găti prânzul folosindu-se de un primus, ca nu cumva fumul să le trădeze prezenţa. După-amiază, după un ceas de somn odihnitor, Bond trecu în revistă echipamentul expediat de la Londra, şi pe care Strangways avusese grijă să-l trimită aici. Încercă mai întâi costumul de scafandru din

cauciuc negru, care îl acoperea din cap până în picioare. Totul, de la casca ajustată după forma capului, la masca de plexiglas şi la labele lungi, i se potrivea de minune. Bond binecuvântă eficienţa secţiei „Q” din subordinea lui M.

Ajutat de Quarrel, testară cele două butelii cilindrice. Fiecare dintre ele conţinea câte o mie de litri de aer proaspăt, comprimat la o presiune de două sute de atmosfere. Mecanismul de trecere pe sistemul de rezervă şi comanda valvei de admisie erau simple, şi chiar şi un puşti de trei ani le-ar fi înţeles de îndată modul de funcţionare. La adâncimea la care avea să lucreze, proviziile de aer durau două ore, timp mai mult decât suficient.

Puşca aruncătoare de harpoane marca „Champion” era nouă şi fiabilă, iar pumnalul era exact ceea ce îşi dorise: o baionetă de tipul celor fabricate de Wilkinson în timpul războiului. În sfârşit, într-o cutie acoperită de etichete purtând inscripţii de atenţionare, se afla mina magnetică pe care o ceruse. Avea formă conică; explozibilul era aşezat la baza conului, iar de-aici porneau firele de cupru destinate armării. Era puternic magnetizată, făcută să adere imediat la orice suprafaţă metalică. Cei de la Londra trimiseseră şi o duzină de detonatoare având forma unor stilouri din sticlă şi metal. Erau programate să explodeze în intervale cuprinse între zece minute şi opt ore, iar instrucţiunile erau limpede redactate. Îi trimiseseră chiar şi un flacon cu tablete de benzedrină, menite să îi sporească acuitatea percepţiei în timpul acţiunii, şi un bogat sortiment de lanterne subacvatice, inclusiv una al cărei fascicul nu era mai gros decât un creion.

Bond şi Quarrel cercetară cu atenţie fiecare piesă a echipamentului, testând valve şi contacte, până când se declarară, de comun acord, mulţumiţi de treaba făcută. Apoi, Bond coborî printre copaci până la marginea plajei unde, pitit lângă trunchiul unui arbore, cercetă îndelung apele golfului, evaluând adâncimi, trasând itinerarii prin relieful accidentat al recifelor şi estimând traiectoria lunii, care avea să fie unicul său punct de reper în dificila traversare.

La ora cinci, Strangways reveni, aducând veşti proaspete despre *Secatur.*

– Au plecat din Port Maria, le spuse acesta. Vor ajunge în cel mult zece minute la intrarea în golf. Mr. Big a prezentat vameşilor un paşaport pe numele de Gallia, iar fata se numea, cică, Latrelle, Simone Latrelle. Ea n-a ieşit din cabină, fiind pasămite doborâtă la pat de răul de mare, potrivit negrului ce s-a prezentat drept căpitan al iahtului. La bord se aflau o grămadă de acvarii-rezervor, toate goale. Erau mai bine de o sută. În rest, nimic suspect, aşa că vameşii le-au permis intrarea în port. Iniţial, m-am gândit să urc şi eu la bord, îmbrăcat în ofiţer vamal, apoi mi-am zis că nu e cazul să trezim suspiciuni inutile tocmai acum. Mr. Big n-a urcat pe punte. Când au coborât să-i verifice actele, citea. Ce zici de echipament?

– E perfect, răspunse Bond. Cred că vom acţiona mâine noapte. Sper să avem parte şi de puţin vânt; dacă cumva bulele de aer pe care le voi lăsa în urmă vor fi zărite, ne-am ars.

Quarrel intră în încăpere.

– Iahtul tocmai traversează bariera de corali, căpitane, anunţă acesta.

Coborâră pe ţărm, ferindu-se să iasă de la adăpostul copacilor şi-şi aţintiră binoclurile spre larg.

Secatur era o navă arătoasă, cu carena vopsită în negru şi suprastructurile de un gri metalic. Avea o lungime de douăzeci de metri şi se vedea limpede că era o navă rapidă – cel puţin douăzeci de noduri, estimă Bond. Cunoştea istoria vasului. Fusese construit în 1947 pentru un milionar şi echipat cu două motoare Diesel construite la General Motors. Carena era de metal, iar echipamentul includea aparatură de ultimă oră, inclusiv un radar pentru navigaţie şi un radio-telefon pentru a păstra legătura cu ţărmul. Nava arbora pe catarg un drapel roşu de semnalizare, iar la pupa pavilionul Statelor Unite. Traversa acum bariera de corali, prin deschiderea de şapte metri lăţime, cu o viteză de cel mult trei noduri.

De îndată ce ajunseră dincolo de pasajul strâmt,

timonierul cârmi strâns, aducând nava în paralel cu latura dinspre mare a insulei. Iahtul ocoli insula într-o voltă graţioasă, apoi cârmi iar, ajungând la adăpost, între insulă şi ţărm. Între timp, trei negri îmbrăcaţi în costume albe, marinăreşti, coborâră treptele săpate în piatră şi se aliniară de-a lungul debarcaderului, pregătiţi să prindă parâmele de amaraj. Nu fu nevoie decât de câteva manevre mărunte pentru a aşeza iahtul la capătul debarcaderului şi pasarela fu imediat coborâtă. Un huruit metalic însoţi cufundarea celor două ancore grele, care striviră formaţiunile de corali, împrăştiind fragmente brune pe nisipul alb de pe fund. Vasul se afla acum la adăpost, chiar şi în cazul iscării unui vânt dinspre nord. Din estimările lui Bond, reieşea că distanţa de la fundul apei şi până la chila navei era de cel mult şapte metri.

Văzură silueta masivă a lui Mr. Big, care tocmai îşi făcuse apariţia pe punte. Uriaşul coborî pasarela, parcurse lungimea debarcaderului şi se apucă să urce treptele abrupte săpate în stâncă. Se oprea des, şi Bond avu impresia că aude bubuiturile inimii lui bolnave, muncind din greu pentru a pompa sângele necesar în arterele trupului gigantic.

Era urmat de doi negri din echipaj, care cărau o targă pe care un trup aparent lipsit de viaţă era legat cu curele. Prin binoclu, Bond distinse părul negru al lui Solitaire. Simţind-o aproape, Bond avu o strângere de inimă. Se rugă în gând ca targa să fie doar o măsură de precauţie, pentru a evita recunoaşterea fetei de către un eventual observator aflat pe ţărm.

De-a lungul treptelor se formă apoi un lanţ de doisprezece oameni, care îşi trecură din mână în mână acvariile-rezervor, unul câte unul. Bond numără, în total, o sută douăzeci de acvarii. Câteva lăzi ajunseră pe platoul insulei, urmând aceeaşi cale.

– N-au adus mare lucru, de astă dată, comentă Strangways, de îndată ce operaţiunile de descărcare încetară. N-au adus decât o jumătate de duzină de lăzi. De obicei, sunt vreo cincizeci. Se pare că nu au de gând să

zăbovească prea mult.

De-abia sfârşise de vorbit, când un acvariu care, în mod vizibil, era pe jumătate plin cu apă şi nisip, fu trecut din mână în mână de-a lungul ascensorului uman, în sens invers, cu mare băgare de seamă. Urmă un altul, apoi încă unul, la intervale de aproximativ cinci minute.

– Isuse! exclamă Strangways. S-au pus deja pe încărcat. Se pare că au de gând să iasă în larg mâine dimineaţă. Să însemne oare asta că au de gând să golească tot? Aşadar, acesta o fi ultimul transport?

Bond urmări o vreme operaţiunile ce se desfăşurau pe insulă, apoi se întoarse şi o luă încet spre vilă, printre copaci. Quarrel râmase pe ţărm, urmând să-i anunţe în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva deosebit.

Se aşezară în camera de zi şi, în vreme ce Strangways îşi pregătea un whisky cu gheaţă, Bond se apropie de fereastră, încercând să-şi adune gândurile.

Se făcuse ora şase şi licuricii începuseră să strălucească în umbra livezii. Luna palidă se ridicase deja pe cer, iar la celălalt capăt al orizontului, ultimele gene de lumină se stingeau încet. O briză uşoară vălurea golful, iar brizanţii mărunţi lingeau nisipul alb al plajei. Câţiva norişori răzleţi, coloraţi în roz şi portocaliu de ultimele raze ce răzbăteau de dincolo de orizont, se mişcau alene, camuflând ici şi colo primele stele. Palmierii foşneau surd, în bătaia răcoroasă a Vântului Cioclului.

„Vântul Cioclului” repetă în gând Bond şi zâmbi trist. Aşadar, în noaptea asta avea să se întâmple totul. Era singură şansă, iar condiţiile erau aproape perfecte. Lipsea doar substanţa de respingere a rechinilor, care nu apucase să sosească. Dar acesta era un simplu amănunt, util desigur, dar nu absolut necesar. Nu era o scuză. Călătorise peste trei mii de kilometri şi lăsase în urmă cinci cadavre, pentru a ajunge aici. Şi totuşi, perspectiva iminenţei întunecatei aventuri subacvatice, pe care mintea sa o amânase deja pentru a doua zi, îl înfiora. Pe neaşteptate, se trezi urând marea şi tot ceea ce ascundea aceasta. Milioanele de antene minuscule ce-şi vor începe tremurul în

clipa în care el avea să intre în apă, ochii ce se vor deschide pentru a-l observa, pulsul vietăţilor, ce-avea să şovăie o secundă, revenind apoi la ritmul normal, tentaculele gelatinoase ale meduzelor oarbe, fie zi, fie noapte, care aveau să se întindă spre el, încercând să-l reţină.

Urma să străbată un parcurs înţesat de miliarde de taine. Cei trei sute de metri pe care trebuia să îi parcurgă singur în întunericul rece al apelor golfului aveau să fie asemeni traversării unui codru adânc, dincolo de care se afla citadela ai cărei paznici uciseseră deja trei oameni. El, Bond, după ce se zbenguise vreme de o săptămână, vegheat de „doica” sa, avea să plece la drum, peste numai câteva ore, chiar în noaptea aceea şi să se scufunde sub vălul de nepătruns al apelor întunecate. Era o nebunie, era de negândit! Muşchii i se încordară şi unghiile i se înfipseră în palmele asudate.

Se auzi o bătaie în uşă şi Quarrel îşi făcu apariţia. Bond se desprinse cu bucurie de fereastră şi se apropie de colţul în care, la lumina camuflată a unei lămpi, Strangways îşi savura băutura.

– Au aprins luminile şi îşi văd de lucru, căpitane, anunţă Quarrel, rânjind. Îşi menţin ritmul de un acvariu la fiecare cinci minute. Vor lucra încă vreo zece ore. Vor termina de încărcat pe la vreo patru dimineaţa, dar nu vor porni în larg mai devreme de ora şase. Chiar şi ziua, nu-i uşor să treci de bariera recifului, darmite noaptea...

Chipul măsliniu al lui Quarrel îşi îndreptă privirea caldă, cenuşie, spre Bond, aşteptându-i ordinele.

– Voi porni la zece fix, se trezi Bond glăsuind. Voi pleca de pe stâncile din stânga plajei. Ce-ar fi să ne pregăteşti ceva de mâncare, iar apoi să cari tot echipamentul afară, pe peluză? Condiţiile sunt perfecte. Voi ajunge acolo în cel mult o jumătate de oră. Pregăteşte-mi detonatoare programate pentru cinci până la opt ore, adăugă el, socotind pe degete. Şi, pentru cazul în care s-ar întâmpla ceva neprevăzut, pregăteşte-mi-l şi pe cel programat pentru cincisprezece minute.

– ’ţeles, căpitane! răspunse Quarrel. Lasă totul în seama

mea.

Ieşi.

Bond se uită lung la sticla de whisky, apoi se hotărî şi umplu pe jumătate un pahar, adăugând trei cuburi de gheaţă. Scoase din buzunar flaconul cu benzedrină şi îşi strecură pe limbă o tabletă.

– Hai noroc! făcu el, ridicând paharul către Strangways, apoi sorbi o înghiţitură zdravănă.

Se aşeză într-un fotoliu, savurând tăria primelor picături de alcool pe care le punea în gură, după mai mult de o săptămână.

– Şi-acum, urmă el, spune-mi exact care este procedura pe care o urmează atunci când pleacă de aici. De cât timp au nevoie pentru a se desprinde de lângă insulă şi a ajunge la recif. Şi, dacă într-adevăr e ultimul transport, nu uita că vor lua la bord şase oameni şi niscaiva lăzi în plus. Să încercăm să plănuim fiecare mişcare, până în cele mai mici amănunte.

O clipă mai târziu, Strangways revărsa asupră-i un torent de detalii practice, iar tentaculele spaimei se retraseră acolo de unde veniseră, în bezna de dincolo de palmieri.

La zece fix, fără vreun alt sentiment în afară de nerăbdare şi dorinţa de a acţiona, silueta neagră, de liliac, a lui Bond se furişă printre stâncile de pe ţărm şi se făcu nevăzută în apa care, în acel loc, atingea o adâncime de trei metri şi jumătate.

– Mergi în pace! şopti Quarrel, privind locul în care dispăruse Bond.

Îşi făcu cruce. Apoi, însoţit de Strangways, se pierdu în beznă, îndreptându-se spre casă. În ceasurile următoare, aveau să doarmă cu schimbul, pândind cu sufletul la gură.

Capitolul XIX
VALEA UMBRELOR

Bond fu tras imediat la fundul apei, de greutatea minei pe care şi-o legase în jurul pieptului cu o coardă. La cingătoare purta o curea lestată, menită să compenseze flotabilitatea rezervoarelor de aer.

Nu se opri nici măcar pentru o clipă, ci străbătu cât putu de repede cei cincizeci de metri unde fundul apei era lipsit de asperităţi, înaintând într-un crawl frenetic, cu faţa în jos. În mod normal, labele lungi i-ar fi dublat viteza, dacă n-ar fi fost împiedicat de greutăţile suplimentare şi de puşca aruncătoare de harpoane pe care o ţinea în mâna stângă. Cu toate acestea, în mai puţin de un minut, reuşi să ajungă la adăpostul umbrei unui trunchi masiv de coral.

Ajuns aici, se opri şi îşi analiză senzaţiile.

Era cald în costumul de cauciuc, mai cald decât i-ar fi fost dacă ar fi înotat la suprafaţă, într-o zi cu soare puternic. Descoperi că se putea mişca uşor în orice direcţie, iar respiraţia nu îi crea probleme, câtă vreme răsuflarea îi era egală şi relaxată. Privi cortegiul de bule ce se înălţau de-a lungul trunchiului de coral într-o arteziană de mărgeluşe argintii şi se rugă ca vălurelele de la suprafaţă să fie îndeajuns de puternice pentru a le camufla prezenţa.

În zona lipsită de obstacole, văzuse perfect, în orice direcţie. Lumina lunii era blândă şi lăptoasă, dar nu îndeajuns de puternică pentru ca un observator aflat la suprafaţă să poată distinge ce se întâmpla sub vălul tremurat al apei. Acum însă, în umbra coralului, fundul nu mai reflecta lumina, iar stâncile din jur erau înconjurate de perdele de umbră neagră, de nepătruns.

Riscă să-şi aprindă lanterna-creion pentru o clipă şi numaidecât, masivul întunecat de coral prinse viaţă. Anemone de mare purpurii îşi fluturară spre el tentaculele catifelate, un grup de arici de mare îşi zbârli acele ca nişte săbii, iar un centiped păros îşi întrerupse veşnica ondulare ridicând întrebător spre el un cap lipsit de ochi. În nisipul de

la baza trunchiului, un peşte cu ochi bulbucaţi îşi retrase capul enorm ascunzându-se în mâl, iar pâlcurile de viermi-de-mare, ca nişte flori, ţâşniră din calea razei de lumină şi un peşte viu colorat îşi ondulă înotătoarele asemeni unui curcubeu, ascunzându-se apoi dincolo de cochilia ţepoasă a unei scoici-stea.

Bond stinse lanterna şi o vârî înapoi la centură.

Deasupra lui, suprafaţa era asemeni unui baldachin de argint viu. Sfârâia, vălurindu-se, precum grăsimea în tigaie. Drept înainte, razele lunii străluceau, arătându-i calea întortocheată pe care o avea de străbătut, în adâncuri. Părăsi adăpostul masivului de coral, înaintând cu prudenţă; de-acum, n-avea să mai fie la fel de uşor. Lumina era înşelătoare şi mai slabă, iar pădurea împietrită a recifului era plină de cărări care se înfundau şi de altele pe care, dacă le-ar fi urmat, ar fi ajuns să se rătăcească.

Câteodată, era nevoit să înoate până aproape de suprafaţă pentru a trece dincolo de un masiv contorsionat. Când se întâmpla una ca asta, profita de ocazie pentru a-şi verifica poziţia în raport cu cea a lunii, care strălucea precum coada unei comete, văzută prin filtrul mieriu al apei. Din când în când, câte un vârf de stâncă străpungea suprafaţa. La adăpostul acestora, se odihnea o clipă, ştiind că aici, bulele ce-i scăpau prin valvă nu puteau să fie văzute. Apoi îşi aţintea din nou privirea spre sclipirile fosforescente ale vieţii subacvatice nocturne, percepând populaţii întregi de vietăţi, ce-şi vedeau de treburile lor microscopice.

Nu erau peşti mari prin preajmă. În schimb, armate de homari ieşiseră din vizuini. Păreau uriaşi, ca nişte fiinţe preistorice, priviţi prin lupa straturilor de apă. Ochii le sclipeau roşii la vederea lui Bond şi îşi îndreptau spre el antenele lungi de treizeci de centimetri, somându-l parcă să rostească o parolă numai de ei ştiută. Când şi când, se retrăgeau nervoşi în vizuini, izbind cu cozile articulate nisipul fundului, şi, încordându-şi cele opt picioare păroase, aşteptau trecerea periculosului intrus. La un moment dat, tentaculele unei meduze uriaşe fură gata să-i atingă capul,

deşi ciudata făptură plutea aproape de suprafaţa aflată la cinci metri deasupra. Bond se înfioră, amintindu-şi de arsura pe care o simţise vreme de trei zile atunci când, la Manatee Bay, atinsese din greşeală tentaculul unei fiinţe asemănătoare. Citise că, în cazul în care contactul se producea în zona inimii, el putea să-l ucidă pe imprudentul care riscase să se apropie. Văzu mai mulţi ţipari, din cei verzi, dar şi din cei vărgaţi. Cei din urmă îşi unduiau trupurile vârstate cu galben şi negru, înotând asemeni şerpilor. Cei verzi se mulţumeau să-l urmărească din crăpăturile stâncilor, arătându-şi dinţii. Un calcan trecu la mai puţin de un metru distanţă, privindu-l cu ochii lui de bufniţă acvatică. În joacă, se prefăcu a-l ameninţa cu harponul şi peştele se umflă ca o minge plină de ţepi. Alge late fluturau, mânate de curenţi. În văile cenuşii dintre formaţiunile de corali, acestea captau razele lunii şi se unduiau spectral, precum fantomele unor înecaţi. Adesea, în ungherele întunecate, Bond zărea cu coada ochiului câte o mişcare amplă, zvâcnirea neaşteptată a unui monstru marin ce nu cuteza ori nu voia să se lase văzut. Sclipirea unor ochi mari îi atrăgea pentru o clipă atenţia, dispărând îndată, înghiţită de umbră. Atunci, Bond întorcea capul, deblocând piedica puştii aruncătoare de harpoane, şi privea în urmă scrutând bezna.

Nu fu însă nevoit să tragă niciodată, şi nimic nu îl atacă în vreme ce înainta lent de-a curmezişul recifului.

Avu nevoie de un sfert de oră pentru a străbate cei o sută de metri ai pădurii de corali. Ajungând de cealaltă parte a recifului, zăbovi pentru a se odihni un minut. Se aşeză pe ramura unui trunchi de coral, la adăpostul unei formaţiuni ce străpungea suprafaţa apei, bucurându-se că numai o sută de metri îl mai despărţeau de ţinta călătoriei sale. Se simţea perfect treaz, iar limpezimea gândurilor şi calmul care îl stăpânea, datorită benzedrinei, nu se schimbaseră deloc. Cu toate acestea, simţea o teribilă uşurare, după această traversare reuşită a labirintului plin de pericole necunoscute, unde muchiile de brici ale formaţiunilor coraliere i-ar fi putut, în fiece clipă, sfâşia costumul de

cauciuc negru. De-acum, pădurea cu tăişuri ascuţite rămăsese în urmă, iar baracudele, rechinii ori un baton de dinamită aruncat fără avertisment în centrul cercului de bule pe care nu le putea împiedica să ajungă la suprafaţă aveau să ia locul spaimelor trecute.

În vreme ce cântărea riscurile acestei ultime traversări, caracatiţa îşi încolăci tentaculele în jurul gleznelor sale.

Picioarele i se odihneau, înfipte în nisip; deodată, se trezi că acestea îi erau trase cu putere înapoi, spre baza „scaunului" de coral pe care se aşezase. De-abia apucă să-şi dea seama ce se întâmpla, când un alt tentacul prinse a-i şerpui în sus, pe pulpa dreaptă, iar un altul, purpuriu în lumina filtrată a lunii, îi imobiliză piciorul stâng.

Tresări, scârbit şi înspăimântat, şi într-o clipă se ridică, zbătându-se şi încercând să scape. Dar strânsoarea nu-i îngăduia nici o mişcare, iar zbaterile sale dezordonate fură doar un prilej excelent pentru caracatiţă, de a-i strânge laolaltă gleznele, gata să-l răstoarne. Forţa monstrului era de-a dreptul uimitoare şi Bond constată că, peste câteva clipe, avea să-şi piardă echilibrul fragil, prăbuşindu-se cu faţa în nisip. Mina legată pe piept şi rezervoarele din spinare aveau să-i facă aproape imposibila întoarcerea.

Îşi scoase pumnalul de la cingătoare şi lovi, printre picioare. Vârful armei ricoşă într-o surplombă a formaţiunii coraliere şi, de teamă să nu-şi taie costumul, Bond şovăi. În clipa următoare, zăcea pe spate. Caracatiţa se apucă să-l tragă înspre crevasa largă în care stătea ascunsă. Dând din mâini, Bond încercă să o ajungă cu vârful baionetei, dar dădu greş, din pricina minei atârnate pe piept, care îl împiedica să se aplece prea mult. La un pas de a se lăsa cuprins de panică, îşi aminti de puşca aruncătoare de harpoane. O aruncase chiar în primele clipe ale atacului, considerând-o ineficientă într-o luptă corp la corp. Acum însă, era singura sa şansă. Zăcea pe nisip, acolo unde o aruncase. Întinse mâna, o apucă şi deblocă trăgaciul. Îşi strecură vârful armei printre picioare, având grijă să nu-şi lovească propriile labe şi, aproape imediat, un tentacul se încolăci în jurul vârfului harponului.

Trase fără să ţintească înspre deschizătură. Pe dată, un nor de cerneală vâscoasă fu scuipat prin deschizătura crevasei, în direcţia feţei sale. Îşi simţi un picior eliberat, apoi celălalt. Şi le trase sub corp şi apucă firul care lega harponul de armă. Smuci cu putere, până când vârful ascuţit de oţel se ivi din ceaţa vâscoasă care plutea deasupra crăpăturii. Clătinându-se, se ridică în picioare şi se îndepărtă de recif, în vreme ce sudoarea îi umezea chipul, pe sub mască. Deasupra lui, vârtejul trădător al bulelor se îndrepta nestingherit spre suprafaţă. Blestemă fiara din vizuină care, fără să ştie, risca să îl dea în vileag.

Acum însă n-avea timp să-şi facă griji. Îşi reîncărcă arma şi porni în direcţia indicată de strălucirea tulbure a lunii.

De astă dată, înaintarea prin apa cenuşiu-lăptoasă era mult mai uşoară, astfel încât se putea concentra doar asupra necesităţii de a înota paralel cu fundul nisipos, cu faţa în jos, la câteva palme de acesta. Cu coada ochiului, zări la un moment dat o pisică de mare cu o anvergură cât suprafaţa unei mese de ping-pong. Fugise din calea lui, bătând din aripi precum o pasăre, cu coada şerpuind în urmă-i. Nu-i acordă atenţie, amintindu-şi de spusele lui Quarrel: pisicile de mare nu atacă decât în legitimă apărare. Se gândi că aceasta pătrunsese în golf pentru a-şi depune ouăle în nisipul fin, acele ouă numite de marinari „bocceluţa sirenelor”, datorită formei lor aparte.

Umbrele a numeroşi peşti mari unduiau pe nisip, unele dintre ele mai mari chiar decât propria sa umbră. Atunci când una dintre aceste umbre îl urmări vreme de mai bine de un minut, ridică privirea pentru a vedea despre ce fel de peşte era vorba. Descoperi burta albă a unui rechin, ce plutea la trei metri deasupra sa, precum o sinistră aeronavă. Botul turtit îi dispărea în vârtejul bulelor de aer eliberate de Bond. Gura largă, deschisă, părea o cicatrice căscată. Fiara se înclină, privindu-l cu un ochi uriaş, rozaliu, apoi se făcu nevăzută în tenebrele lichide, unduindu-şi înotătoarea caudală în formă de seceră.

Apariţia sa băgă în sperieţi o familie de sepii, având între trei kilograme şi câteva sute de grame. Cea mai mică dintre

ele, un pui, atârna vertical deasupra sa, şi era aproape transparentă. Dispărură şi sepiile, fugind din calea intrusului ce le tulburase somnul.

La jumătatea drumului, se odihni câteva clipe, apoi porni mai departe. Acum, în jurul său se învârteau baracude mari, de peste zece kilograme. Erau la fel de înspăimântătoare precum şi le amintea. Înotau pe deasupra sa, asemeni unei mulţimi de submarine argintii, privindu-l în răstimpuri cu ochii lor de tigru plini de furie. Prezenţa sa şi permanenţa vârtejului de bule le stârnise curiozitatea. Îl urmară, aşadar, forfotind deasupra şi împrejurul său, că o haită de lupi flămânzi. În momentul în care Bond întâlni din nou o formaţiune de corali, ceea ce însemna că se apropia de baza insulei, se adunaseră vreo douăzeci, mişcându-se în tăcere, mereu la pândă, apărând şi dispărând în opacitatea apelor tulburi.

Îşi simţi pielea făcându-se precum cea de găină, sub învelişul de cauciuc. N-avea însă nimic de făcut în privinţa lor, aşa încât hotărî să se concentreze asupra obiectivului său.

Deodată, deasupra sa îşi făcu apariţia o formă metalică uriaşă. Dincolo de ea, un perete de stâncă urca abrupt spre suprafaţă.

Era chila iahtului *Secatur.* Bond simţi cum ritmul bătăilor inimii sale se înteţeşte.

Privi ceasul Rolex antiacvatic de pe încheietura mâinii stângi. Era unsprezece şi trei minute. Din buzunarul lateral al cingătorii, scoase pumnul de detonatoare şi îl alese pe cel programat să explodeze la şapte ore de la armare. Îl inseră în fanta special prevăzută a minei care-i atârna pe piept. Restul detonatoarelor le îngropă adânc în nisip, astfel încât, chiar dacă avea să fie prins, prezenţa minei să nu fie descoperită.

În vreme ce înota spre suprafaţă, o undă de şoc transmisă prin apă, datorată unei mişcări bruşte, îi atrase atenţia. O baracudă ţâşni pe lângă el, aproape atingându-l, cu ochii aţintiţi spre ceva aflat dincolo de el. Dar Bond îşi concentrase atenţia asupra centrului carenei de oţel, aflat

acum la numai un metru de el.

Această ultimă distanţă o parcurse, practic, târât de forţele magnetice extrem de puternice ale minei ce tânjea după sărutul metalic al carenei. Fu nevoit să depună un efort considerabil pentru a o frâna, împiedicând-o să se lipească cu un zgomot răsunător. În sfârşit, reuşi să o facă să adere fără zgomot şi, eliberat de greutatea ei, trebui să lupte din răsputeri împotriva flotabilităţii astfel recâştigate, înotând spre fund, departe de suprafaţă.

Înota în direcţia elicelor gemene, cu gând să se retragă pentru a se odihni, la poalele insulei, când zări, în sfârşit, faptele înspăimântătoare ce se desfăşuraseră înapoia sa.

Haita de baracude părea a fi înnebunit. Se zvârcoleau şi se înghesuiau unele într-altele, ca nişte câini în călduri. Trei rechini li se alăturaseră şi se învârteau frenetic prin apă, cu mişcări bruşte. Apa începuse parcă să fiarbă din pricina agitaţiei peştilor de pradă care îi dădeau târcoale şi lui Bond, lovindu-l în treacăt cu înotătoarele. Se aştepta ca, din clipă în clipă, cauciucul costumului să fie sfâşiat, o dată cu pielea sa, şi haita să se repeadă asupră-i.

„Condiţiile extreme ale unui comportament de grup”, îşi aminti el formularea din raportul cercetătorilor de la Marină. În aceste clipe, substanţa de respingere creată de laboratoarele lor l-ar fi putut salva. Neavând aşa ceva la dispoziţie, mai avea poate de trăit doar câteva minute.

În disperare de cauză, vâsli din mâini înapoi spre pupa vasului, cu mâna pe trăgaciul aruncătorului de harpoane. Acesta nu valora însă cu nimic mai mult decât un pistol de jucărie, în faţa hoardei înnebunite de peşti canibali. Ajunse lângă elicele gemene şi se agăţă de una dintre ele. Gâfâia, cu dinţii dezgoliţi de o grimasă înspăimântată, holbându-şi ochii la agitaţia mării ce fierbea împrejuru-i. Văzu cum gurile peştilor ce se zvârcoleau se deschiseră toate odată, căutând să apuce ceva dintr-un nor brun-roşcat ce se răspândea dinspre suprafaţă. Lângă el, o baracudă se opri o clipă. Ceva îi spânzura dintre dinţi, ceva de un brun-strălucitor. Gura plină de dinţi se deschise şi se închise, înghiţind. Apoi baracuda îi întoarse spatele şi se repezi

înapoi în mulţime.

Tot atunci, realiză că în apă bezna devenise mai adâncă. Privi în sus şi constată îngrozit că suprafaţa de argint viu a apei se colorase în roşu, o nuanţă oribilă, purpurie. Frânturi din materia aruncată în apă ajunseră în dreptul său. Agăţă una cu vârful harponului şi o trase mai aproape de vizorul măştii.

Nu mai încăpea îndoială. De sus, de pe navă, cineva arunca în apă sânge amestecat cu măruntaie.

Capitolul XX
PEŞTERA LUI MORGAN CEL SÂNGEROS

Bond înţelese imediat motivul pentru care rechinii şi baracudele roiau în jurul insulei, modul în care festinul sângeros din seara aceasta şi cele dinainte le aţâţa instinctele ucigaşe şi de ce, în ciuda oricărui raţionament logic, cei trei îndrăzneţi care îl precedaseră sfârşiseră prin a fi aruncaţi pe mal, sfâşiaţi de colţii peştilor de pradă.

Mr. Big se mulţumise să strunească forţele mării, îndreptându-le într-o direcţie care îi servea interesele, păzindu-i insula. Era o găselniţă tipică pentru acest geniu al crimei: ingenioasă, fără cusur din punct de vedere al tehnicii utilizate şi foarte uşor de pus în aplicare.

Tocmai când Bond îşi sucea minţile să găsească o soluţie pentru a ieşi din impas, simţi o lovitură năpraznică în umăr. O baracudă de zece kilograme zvâcni de lângă el, ţinând în dinţi o fâşie de cauciuc şi o bucată de carne. Fără să simtă durerea, Bond dădu drumul elicei şi începu să înoate cu viteza celui disperat spre stâncile ce alcătuiau temelia insulei. Singura senzaţie era aceea a unui gol înfiorător în stomac, la gândul că o bucată din el însuşi rămăsese în gura cea cu o mie de dinţi ascuţiţi precum lamele de ras. Prin spărtura costumului, apa începu să se infiltreze sub învelişul subţire de cauciuc. Curând, apa avea să penetreze şi în mască.

Era gata să abandoneze şi să ţâşnească spre suprafaţă când, în stâncile din faţa sa, descoperi o fisură largă. Alături, un bolovan uriaş zăcea într-o rână. Cu mare greutate, reuşi să treacă de acesta; se afla de-acum, întrucâtva la adăpost. Se întoarse din nou spre iaht, tocmai la timp pentru a vedea aceeaşi baracudă repezindu-se din nou spre el, cu maxilarele depărtate, formând un unghi drept, pregătindu-se să îi dea lovitura de graţie.

Bond apăsă pe trăgaciul puştii aruncătoare de harpoane, fără să ochească. Vârful ascuţit al harponului lovi peştele în centrul maxilarului superior, îl străpunse şi se înţepeni

acolo.

Baracuda se opri din goană, la nici un metru de stomacul lui Bond. Încercă să-şi apropie maxilarele şi, nereuşind, îşi smuci vârtos capul prelung ca de reptilă. Apoi se îndepărtă într-un zigzag înnebunit, smulgând arma din mâna lui Bond. Arma, legată de coarda harponului, îi urmă mişcările dezordonate, ca o coadă stranie. Bond ştia că fiara nu putea să parcurgă mai mult de o sută de metri. Ceilalţi peşti aveau să o intercepteze şi să o sfâşie în bucăţi.

Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru răgazul astfel câştigat. Umărul îi era înconjurat acum de un norişor de sânge. Peste câteva secunde, ceilalţi peşti îl vor simţi şi vor porni în căutarea lui. Ocoli bolovanul, cu gând să urce panta stâncii până la suprafaţă şi să se ascundă în umbra debarcaderului, până când reuşea să pună la cale un nou plan.

Abia atunci zări grota mascată de bolovan.

De fapt, părea a fi o poartă deschisă spre măruntaiele insulei. Dacă nu s-ar fi aflat în primejdie de moarte, ar fi stat poate pe gânduri înainte de a intra. De astă dată însă, se avântă înainte prin deschizătură şi se opri doar când socoti că o distanţă îndeajuns de mare îl desparte de intrarea prin care pătrundea lumina.

Se ridică în picioare pe nisipul fin şi aprinse lanterna. În spaţiul strâmt al peşterii, un rechin l-ar fi putut, poate, urmări, dar n-ar fi fost în stare să îl înfrunte. Cu siguranţă, n-ar fi cutezat să se repeadă pe urmele sale cu viteză, cum ar fi făcut-o într-un spaţiu deschis, deoarece chiar şi rechinii se tem să nu-şi zgârie pielea groasă de colţii de stâncă. Un atac mai lent i-ar fi permis să îşi împlânte pumnalul în ochii peştelui.

Lumină cu lanterna pereţii şi tavanul peşterii. Aceasta fusese fie săpată, fie lărgită de mâna omului. Bond presupuse că excavaţiile se făcuseră începând de undeva dinlăuntrul insulei, pornind de la suprafaţă.

„Mai aveţi de săpat cel puţin douăzeci de metri”, le spusese, probabil, Morgan cel Sângeros vătafilor care supravegheau munca sclavilor. Apoi, dintr-o dată,

târnăcoapele străpunseseră peretele de stâncă şi marea năvălise în tunel, ducând, de-a valma, mâini, picioare şi guri schimonosite în strigăt, astupându-le pe veci, pentru ca nimeni să nu poată depune mărturie despre faraonica lucrare.

Bolovanul de la intrare fusese menit să ascundă ieşirea la mare. Pescarul din Golful Rechinului care dispăruse în urmă cu şase luni descoperise întâmplător intrarea dezvăluită de bolovanul răsturnat de vreo furtună ori de vreun val seismic. Găsise comoara şi îşi dăduse seama că, de unul singur, nu ar fi putut s-o scoată din peşteră. Un partener alb l-ar fi înşelat, aşa încât preferase să se adreseze celui mai temut gangster din Harlem, sperând să obţină o parte cât mai consistentă. Aurul aparţinea negrilor care muriseră pentru ca ascunzătoarea să nu fie descoperită, aşadar, trebuia să le fie înapoiat cât mai degrabă.

Clătinat de curentul slab ce se făcea simţit în tunel, Bond îşi închipui ce se întâmplase cu sărmanul idealist: cadavrul lui, turnat într-un butoi de ciment, se alăturase altora asemenea lui şi zăcea acum pe fundul mâlos al râului Harlem.

În vreme ce reflecta, auzi tobele.

Afară, în învălmăşeala creată de peştii ucigaşi, i se păruse că aude un tunet continuu, a cărui intensitate sporise, atunci când intrase în tunel. Crezuse însă că era doar zgomotul produs de valurile ce se ciocneau de temeliile insulei şi, oricum, avusese alte lucruri, mai importante, în minte, şi nu-i acordase prea mare atenţie.

Acum însă, descoperi un ritm bine definit, ce reverbera pe pereţii grotei. Se simţea de parcă ar fi fost prizonierul unui tam-tam uriaş. Apa părea că vibrează în ritmul acela monoton. Bond ghici imediat care era scopul acestei demonstraţii de forţă sonoră. Era o chemare adresată peştilor, un semn că un intrus se afla prin preajmă şi un motiv suplimentar pentru a-i atrage şi excita şi mai mult pe ucigaşii mărilor. Quarrel îi povestise că pescarii ce ieşeau în larg noaptea obişnuiau să lovească în carena bărcilor cu vâslele, pentru a trezi şi atrage peştii. Mr. Big preluase

ideea, adaptând-o scopurilor sale. În acelaşi timp, bătaia tobelor avea să fie un sinistru avertisment adresat celor de pe ţărm, în tradiţia voodoo, iar eficienţa acestuia avea să sporească şi mai mult a doua zi, când trupul ciopârţit al nesăbuitului invadator avea să fie aruncat de valuri pe plajă.

O altă găselniţă a lui Mr. Big, gândi Bond. O altă scânteiere de geniu a acelei minţi extraordinare.

Cel puţin, acum ştia la ce să se aştepte. Bubuitul tobelor însemna că îi descoperiseră prezenţa. Ce-aveau să gândească Quarrel şi Strangways, auzind vacarmul? Nu le rămânea decât să aştepte, perpelindu-se. Bond presupusese că tobele ascundeau o anume şmecherie şi le smulsese promisiunea că nu vor încerca să intervină, decât dacă *Secatur* avea să iasă în larg nevătămat. Plecarea iahtului ar fi însemnat că planul lui Bond dăduse greş. Îi spusese lui Strangways unde anume era ascuns aurul, iar acesta urma să anunţe Paza de coastă, pentru ca aceasta să acosteze iahtul în larg.

Acum, inamicul fusese prevenit, dar n-avea de unde să ştie că el se afla încă în viaţă. Trebuia să meargă mai departe, chiar de-ar fi făcut-o numai pentru a o împiedica pe Solitaire să plece cu iahtul condamnat.

Bond îşi privi ceasul. Miezul nopţii trecuse de o jumătate de oră, dar lui i se părea că trecuse o săptămână de când pornise în expediţia sa solitară printre pericolele mării. Îşi pipăi revolverul Beretta sub învelişul de cauciuc şi se întrebă dacă apa care pătrunsese prin gaura lăsată de dinţii baracudei îl afectase. Porni înainte prin tunel, iar bubuitul tobelor devenea, cu fiecare metru parcurs, tot mai puternic. Lanterna minusculă arunca o gămălie de lumină, arătându-i calea.

Parcursese vreo zece metri, când o lucire tulbure se ivi în tenebrele acvatice. Stinse lanterna şi înaintă într-acolo. Cu fiecare pas, tunelul urca, iar strălucirea de la capătul acestuia devenea mai puternică. O mulţime de peşti mărunţi, atraşi de lumină, se vânzoleau încoace şi-ncolo în faţa sa. Din crăpăturile pereţilor de stâncă se iveau crabi,

iar un pui de caracatiţă se refugie din calea sa, lipindu-se de tavan, ca o stea fosforescentă.

Apoi zări capătul tunelului, ce se deschidea într-un bazin larg, pe fundul căruia nisipul fin strălucea ca ziua. Bubuitul tobelor era acum mai puternic ca niciodată. Se opri în umbra intrării în peşteră şi văzu că suprafaţa scăldată în lumină a bazinului era la numai câţiva centimetri deasupra.

Se oprise tocmai la timp. Un singur pas în afară l-ar fi expus privirilor oricărui observator aflat pe marginea bazinului. În vreme ce reflecta, căutând o soluţie, descoperi cu groază că un norişor de sânge se formase în jurul umărului său şi urca încet spre suprafaţă, ocolind pragul de sus al intrării în tunel. Uitase de rană; acum însă simţi pulsul durerii şi, când îşi mişcă braţul, un fulger chinuitor îl străbătu până-n măduva oaselor. O altă problemă se ivise, cea a şiragului de bule ce scăpau din valva rezervoarelor din spinare. Se rugă în sinea sa ca acestea să treacă neobservate, spărgându-se lângă peretele peşterii.

Chiar în clipa în care se retrăgea câţiva paşi spre adânc, soarta îi fu pecetluită.

Auzi un plescăit răsunător şi doi negri, goi cu excepţia măştilor de scafandru ce le acopereau faţa, se prăvăliră asupra sa, înarmaţi cu pumnale lungi, asemeni unor lănci.

Înainte de a apuca să-şi ducă mâna la cingătoare, pentru a scoate cuţitul, braţele îi fură imobilizate şi se simţi tras spre suprafaţă.

Neajutorat şi disperat, fu ridicat şi aruncat pe marginea plină de nisip a bazinului. Fu ridicat în picioare şi dezbrăcat de costumul de cauciuc negru. Casca îi fu smulsă de pe cap, urmată imediat de teaca pistolului şi se trezi stând în picioare, cu picioarele încurcate în ceea ce mai rămăsese din învelişul de cauciuc, precum un şarpe jupuit, despuiat, cu excepţia costumului de baie sumar. Din gaura zdrenţuită de pe umărul stâng, sângele i se prelingea pe pieptul umed.

Când casca îi fusese trasă de pe cap, Bond fusese la un pas de a asurzi din cauza ritmului infernal al tobelor. Vacarmul era pretutindeni, împrejur şi înlăuntru-i. Ritmul

sincopat, din ce în ce mai rapid, îi pulsa în sânge, iuţindu-i pulsul. Nivelul zgomotului era atât de ridicat, încât ar fi fost de-ajuns pentru a trezi întreaga Jamaica. Bond se strâmbă şi îşi încordă simţurile, încercând să ignore teribila furtună sonoră. Apoi, paznicii săi îl întoarseră cu o sută optzeci de grade şi îi fu dat să vadă o scenă atât de neobişnuită, încât simţurile reuşiră să-i mute atenţia de la bubuitul tobelor, concentrându-se asupra celor văzute.

În prim-plan, aşezat pe un scaun pliant în faţa unei mese acoperite cu postav verde, stătea Mr. Big, cu un stilou în mână, privindu-l calm. Purta un costum de vară bine croit, o cămaşă albă şi o cravată neagră de mătase. Bărbia lată i se odihnea în palma stângă. Îl privea pe Bond de parcă acesta ar fi fost un salariat mărunt, venit să-l deranjeze în biroul său pentru a-i cere o mărire de salariu. O atitudine politicoasă, în care răzbătea totuşi plictiseala.

La câţiva paşi în spatele său, sinistră şi nelalocul ei în acest peisaj, efigia de sperietoare de ciori a lui Baron Samedi, înălţată pe un soclu de stâncă, se holba la Bond de sub jobenu-i desfundat.

Mr. Big îşi desprinse bărbia din palmă, iar ochii săi aurii îl măsurară pe Bond din cap până-n picioare.

– Bună dimineaţa, domnule James Bond, rosti el într-un târziu, ridicând glasul pentru a acoperi ritmul muribund al tobelor. Musca a avut într-adevăr nevoie de o bună bucată de vreme, pentru a cădea în plasa păianjenului. Ori poate c-ar trebui să spun „peştişorul în burta balenei”? Aţi lăsat să vă scape o mulţime de bule, când vă aflaţi în preajma recifului.

Se rezemă de spătarul scaunului, continuând să-l privească în tăcere. Tobele bubuiau înfundat.

Aşadar, lupta împotriva caracatiţei fusese cea care îl trădase. Bond înregistră automat acest amănunt, în vreme ce-şi înălţa privirea dincolo de bărbatul aşezat pe scaun.

Se afla într-o încăpere imensă de piatră, de dimensiunile unei biserici. Jumătate din suprafaţa acesteia era ocupată de bazinul cu apă limpede prin care pătrunsese aici. Nisipul alb al fundului căpăta, văzut de sus, o nuanţă albăstrie,

care se întuneca în preajma găurii negre a intrării subacvatice. Bazinul era mărginit de suprafaţa nisipoasă pe care stătea. În rest, uriaşa grotă era pardosită cu stâncă, al cărei relief plat era întrerupt ici şi colo de stalagmite de un alb cenuşiu.

Dincolo de Mr. Big, o scară abruptă urca spre tavanul boltit din care atârnau stalactite scurte de calcar. Din vârfurile lor, la scurte intervale de timp, picături de apă se prelingeau, căzând în bazin ori spărgându-se în vârful tinerelor stalagmite ce se înălţau din pardoseala de stâncă.

O duzină de lămpi cu neon fuseseră fixate în tavanul înalt, reflectându-şi lumina pe piepturile goale ale unui grup de negri aflaţi în stânga sa. Aceştia aveau privirile aţintite asupra lui Bond, arătându-şi dinţii albi în rânjete încântate, pline de cruzime.

Printre resturi de scândură putredă şi oţel ruginit, rămăşiţe ale unor săculeţi de pânză ori din piele mâncată de umezeală, picioarele lor negre se cufundau într-o mare de monede strălucitoare din aur – mormane întregi de monede de aur, ce dădeau impresia că negrii se opriseră din străbaterea unei bălţi de foc.

Dincolo de ei, una peste alta, fusese înălţat un zid din tăvi de lemn. Câteva erau aşezate pe podea, pe jumătate pline cu monede de aur. La baza treptelor, un negru se oprise din drum, ţinând în mâini o astfel de tavă, plină cu monede, aşezate în patru fişicuri cilindrice. O ţinea de parcă ar fi fost un vânzător de ţigări în tribunele unui stadion.

Tot în stânga sa, într-un colţ al sălii, doi negri păzeau un cazan de oţel cu fundul încălzit până la roşu de flacăra a trei arzătoare cu gaz. Ţineau în mâini vătraie de oţel mânjite cu aur până aproape de mânerele lungi de lemn. Lângă ei se înălţa o grămadă în care fuseseră aruncate de-a valma o mulţime de obiecte din aur: tăvi, obiecte de cult, cupe, cruci şi lingouri de diferite dimensiuni. De-a lungul peretelui de piatră erau aliniate mai multe recipiente de răcire, ale căror suprafeţe segmentate străluceau într-un galben intens. Un recipient pe jumătate plin era aşezat pe jos, lângă cazan, iar alături se odihnea un polonic uriaş,

placat cu aur până aproape de mânerul înfăşurat în cârpe.

Ghemuit nu departe de Mr. Big, se afla un negru ce ţinea un briceag într-o mână şi un vas încrustat cu pietre preţioase în cealaltă. Alături, o tavă din tablă era plină cu nestemate ce sclipeau roşu, verde şi albastru, în lumina lămpilor cu neon.

În încăperea uriaşă cu pereţi de piatră domnea o căldură sufocantă. Bond fu străbătut de un fior, cuprinzând din priviri incredibila scenă: luminile orbitoare, alb-violacee, bronzul accentuat al trupurilor asudate, strălucirea luminoasă a aurului, curcubeul giuvaerurilor şi albăstriul-lăptos al bazinului. Frumuseţea stranie a acestui spectacol de balet, încremenit în decorul tezaurului lui Morgan cel Sângeros, îl umplea de uimire.

Îşi întoarse privirea spre masa acoperită cu postav verde, spre chipul lătăreţ de mort viu, şi îl privi pe Mr. Big în ochii săi aurii, aproape cu admiraţie.

– Opriţi tobele, porunci Mr. Big, fără să se adreseze cuiva anume.

Bubuitul se preschimbase într-o şoaptă, ce amintea de bătăile unei inimi. Unul dintre negri făcu doi paşi, printre monedele ce zornăiră ciocnindu-se unele de altele, şi se aplecă. Pe pardoseala de stâncă era aşezat un fonograf portabil legat la un amplificator de mare putere, sprijinit de perete. Se auzi un ticăit şi bubuitul tobelor încetă. Negrul închise capacul aparatului şi se întoarse la locul său.

– Vedeţi-vă de lucru! porunci Mr. Big.

Imediat, toţi negrii începură să se mişte, asemeni unor jucării mecanice trase cu cheia. Vătraiele amestecară în cazan, monedele de aur zornăiră pe tăvi, negrul ghemuit dezghioca mai departe pietrele preţioase din lăcaşurile vasului, iar cel ce ţinea în mână tava urcă scările.

Doar Bond rămase locului, plin de sânge şi de sudoare.

Uriaşul se aplecă asupra listei şi notă câteva cifre într-un tabel.

Bond îşi încordă muşchii şi simţi înţepătura vârfului unui pumnal în şale.

Mr. Big îşi puse deoparte stiloul, se ridică anevoie în

picioare şi se îndepărtă de masă.

– Continuă tu! îi porunci el unuia dintre paznicii lui Bond, iar negrul despuiat ocoli masa, se aşeză pe scaunul lui Mr. Big şi luă în mână stiloul.

– Aduceţi-l sus!

Mr. Big se apropie de scara săpată în stâncă şi porni în sus, fără grabă.

Împunsătura din şale se accentuă, iar Bond se descotorosi de rămăşiţele costumului de scafandru şi o luă pe urmele siluetei masive care urca scările.

Nici unul dintre negri nu-şi întrerupse lucrul şi nici nu ridică privirea. Nici unul dintre ei nu-şi va lăsa treaba deoparte după plecarea lui Mr. Big. Nici unul dintre ei n-avea să ascundă în gură o monedă ori vreo piatră preţioasă.

Căci Baron Samedi veghea.

Doar zombiul său părăsise grota.

Capitolul XXI
„NOAPTE BUNĂ, AMÂNDURORA!”

Urcară încet treptele, trecură printr-o uşă aflată aproape de tavanul boltit al peşterii şi urcară alte trepte, cale de vreo cincisprezece metri, până într-o săliţă mai mică, o variantă în miniatură a încăperii de jos. O lampă cu acetilenă lumina tăvile cu aur suprapuse, pe care un negru le lua cu băgare de seamă, aşezându-le în lăcaşurile din centrul acvariilor-rezervor înşiruite pe lângă perete.

Câtă vreme aşteptară, doi negri coborâră treptele dinspre suprafaţă, luară un acvariu şi se întoarseră pe unde veniseră.

Bond deduse că rezervoarele aveau să fie umplute cu nisip, apă, alge şi peşte undeva la suprafaţă, iar apoi înmânate lanţului uman care se întindea de-a lungul treptelor săpate în faleză. Observă că unele dintre acvariile deja pregătite erau pardosite cu lingouri, iar altele cu un strat gros de pietre preţioase. Revizui mental estimările sale asupra valorii comorii, înmulţind aprecierea sa iniţială cu patru: cel puţin patru milioane de lire sterline!

Mr. Big zăbovi o vreme, cu privirea aţintită spre podea, răsuflând greu. Apoi îşi continuară ascensiunea.

Douăzeci de trepte mai sus, se opriră din nou, pe o altă platformă mai mică. O uşă al cărei zăvor era nou se deschidea în peretele de stâncă. Tăblia uşii, acoperită cu fâşii de oţel, era acoperită cu un strat gros de rugină brună.

Mr. Big îşi trase din nou răsuflarea. Stăteau alături pe platforma de piatră, la nici un metru distanţă.

Vreme de o clipă, Bond se gândi la o posibilă evadare. De parcă i-ar fi citit gândurile, paznicul negru îl înghesui în perete, departe de uriaşul său stăpân. Bond ştia că prima sa îndatorire era aceea de a rămâne în viaţă şi de a face tot ce-i stătea în putinţă pentru a o împiedica pe Solitaire să urce pe vasul condamnat, pe a cărui carenă, acidul eroda încet cuprul detonatorului preprogramat.

Din sus, un curent de aer rece cobora de-a lungul

treptelor, iar Bond simţi cum sudoarea care îl năpădise se usca. Îşi duse mâna dreaptă la rana de la umăr, ignorând înţepătura pumnalului pe care paznicul i-l împingea în coastă. Sângele se coagulase, formând o crustă, iar braţul stâng, deşi pe jumătate amorţit, îl durea cumplit.

Mr. Big făcu un semn în susul scărilor şi spuse:

– Simţiţi vântul, domnule Bond? În Jamaica, i se spune „Vântul Cioclului”.

Bond ridică din umărul drept şi nu catadicsi să-i răspundă.

Mr. Big se întoarse spre uşa de fier, scoase din buzunar o cheie şi o deschise. Intră, iar Bond şi paznicul său îl urmară.

Un coridor lung şi îngust se deschidea într-o încăpere în ai cărei pereţi erau fixate inele ruginite, la intervale mai mici de un metru.

La capătul opus, sub un felinar ce atârna din tavan, un cearşaf de in acoperea o siluetă nemişcată întinsă pe podea. Un alt felinar atârna din tavan, deasupra lor, în apropierea uşii. În rest, încăperea era goală. Mirosea puternic a piatră umedă, a tortură şi a moarte.

– Solitaire, rosti Mr. Big, cu blândeţe.

Bond tresări şi dădu să se repeadă înainte. Mâna puternică a paznicului său îl apucă de antebraţ.

– Stai cuminte, albule! îl avertiză negrul şi îi suci mâna la spate, ridicând-o atât de sus încât Bond, nemaisuportând durerea, izbi orbeşte înapoi, cu călcâiul stâng.

Lovitura îl atinse pe paznic în fluierul piciorului, dar durerea lui Bond fu mai puternică decât a acestuia.

Mr. Big se întoarse. Îşi îndreptă spre el pistolul, atât de mic, încât palma sa uriaşă îl acoperea aproape cu totul.

– Dă-i drumul, porunci uriaşul, calm. Dacă ţii neapărat să fii rănit, domnule Bond, anunţă-mă. Am şase gloanţe în încărcător.

Bond trecu în goană pe lângă Mr. Big. Solitaire se ridicase şi ea şi pornise spre uşă. Văzându-i chipul, porni în fugă, cu braţele deschise.

– James! suspină ea. James!

I se prăbuşi în braţe şi se prelinse de-a lungu-i, căzând în

genunchi. Mâinile li se încleştară.

– Adu nişte frânghie! porunci Mr. Big, din dreptul uşii.

– Totul va fi bine, Solitaire! spuse Bond, ştiind că minţea. E-n regulă, de-acum sunt aici.

O ridică şi o susţinu, deşi mâna stângă îl durea amarnic. Ea era palidă şi nepieptănată. Avea o vânătaie pe frunte şi cearcăne grele. Faţa îi era trasă şi avea dâre de lacrimi pe obrajii plini de praf. Purta sandale şi o rochie de in albă, pătată cu noroi. Părea fragilă şi neajutorată.

– Ce ţi-a făcut ticălosul? rosti Bond, strângând-o la piept. Ea se agăţă de gâtul lui, îngropându-şi faţa la pieptul lui.

Apoi făcu un pas înapoi şi îl privi speriată.

– Sângerezi! exclamă ea. Ce s-a întâmplat?

Îl întoarse şi descoperi rana acoperită de sânge uscat şi dârele de sânge prelinse de-a lungul braţului.

– Oh, iubitule, ce-ai păţit?

Începu să plângă din nou, disperată, înţelegând deodată că nu mai aveau nici o şansă.

– Leagă-i, ordonă Mr. Big, din pragul uşii. Aici, la lumină. Vreau să le vorbesc.

Negrul se apropie de ei, iar Bond se întoarse, gata să-l înfrunte. Avea oare vreun rost să i se opună? Negrul nu era înarmat, avea în mâini o simplă bucată de frânghie. Dar Mr. Big făcuse un pas lateral şi îl ţinea sub observaţie, ţinând în mână pistolul, a cărui ţeavă era îndreptată spre podea.

– N-are rost, domnule Bond, rosti el simplu, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

Bond îl măsură din priviri pe negrul solid ce se apropia şi se gândi la Solitaire şi la singurul său braţ sănătos.

Când negrul ajunse lângă el, îl lăsă să-i lege mâinile la spate. Paznicul se pricepea să facă noduri. Legăturile erau strânse, iar frânghia aspră îi intra în carne.

Bond îi zâmbi fetei şi îi făcu discret cu ochiul. Nu era decât un act de bravadă, dar reuşi să aducă o lucire de speranţă în privirile înlăcrimate ale lui Solitaire.

Negrul îl împinse spre intrare.

– Aici, spuse Mr. Big, indicând unul dintre inelele ruginite.

Pe neaşteptate, negrul îi puse piedică lui Bond, iar acesta

se prăbuşi, izbindu-se de pardoseală cu umărul stâng, cel rănit. Negrul trase de frânghie şi o trecu prin inel, legând-o apoi de gleznele lui Bond. Îşi înfipsese cuţitul într-o fisură a stâncii. Îl luă, tăie frânghia şi se apropie de Solitaire.

Bond rămase aşezat pe jos, cu picioarele întinse în faţă şi cu braţele ridicate deasupra capului. Sângele începuse să i se prelingă din rana redeschisă, umezindu-i pieptul. Doar rămăşiţele efectului pastilei cu benzedrină îl împiedicaseră să leşine.

Fu rândul lui Solitaire să fie legată în aceeaşi poziţie, de inelul aflat pe peretele opus, chiar în faţa lui Bond. O distanţă de cel mult un metru le despărţea picioarele.

Într-un târziu, Mr. Big se uită la ceas, apoi se adresă pazniculuí:

– Poţi pleca.

Acesta se înclină şi ieşi, iar uriaşul închise uşa de fier şi se rezemă de ea.

Privirea lui Bond o întâlni pe cea a fetei, în timp ce Mr. Big îi privea pe amândoi, de sus.

După un nou răgaz de tăcere, i se adresă lui Bond. Acesta ridică ochii şi-l privi. Chipul lui masiv, luminat de felinarul chior, părea cel al unui strigoi, al unui spectru al răului, venit din străfundurile pământului. Ochii galben-aurii străluceau ireal deasupra trupului cufundat în penumbră. Bond fu nevoit să facă un efort pentru a-şi aminti că îi auzise inima bătând, îl auzise răsuflând greu, văzuse sudoarea scurgându-se pe fruntea lui cenuşie. Nu era decât un om, aparţinând aceleiaşi specii precum el însuşi. Era un uriaş, cu o minte strălucită, dar era totodată un om ca toţi ceilalţi, cu necesităţi fiziologice, un muritor cu inima bolnavă.

Buzele ca de cauciuc se despărţiră, dezvăluind dinţii laţi, de un alb imaculat.

– Eşti cel mai bun din câţi au fost trimişi să mă ucidă, rosti Mr. Big, cu o voce liniştită ce păstra aceeaşi intonaţie plină de măsură. Ai reuşit să ucizi patru din oamenii mei. Cei ce-mi sunt credincioşi sunt de părere că un asemenea lucru este cu neputinţă. Este timpul să îndrept lucrurile.

Ceea ce i s-a întâmplat americanului n-a fost de-ajuns. Trădarea acestei fete, pe care am cules-o din noroi şi mă pregăteam să o iau de soţie, a pus şi mai mult sub semnul întrebării infailibilitatea mea. Încercam să-i găsesc o moarte pe măsura faptelor ei, când providenţa, sau Baron Samedi, după credinţa slujitorilor mei, te-a adus şi pe tine aici, la altar, cu capul plecat, gata să primeşti lovitura securii.

Tăcu, trăgându-şi parcă răsuflarea. Apoi buzele se mişcară din nou, formând următorul cuvânt.

– Aşadar, veţi muri împreună. Acest lucru se va întâmpla, aşa cum se cuvine, peste două ore şi jumătate, urmă uriaşul, privindu-şi ceasul. La ora şase, plus sau minus câteva minute.

– Prefer câteva minute în plus, interveni Bond. Mi-e dragă viaţa.

Mr. Big îi ignoră remarca sarcastică şi continuă, pe acelaşi ton potrivit mai degrabă unei conversaţii simandicoase:

– În istoria emancipării negrilor, s-au ivit deja mari sportivi, mari muzicieni, mari scriitori, medici geniali şi savanţi de excepţie. La momentul potrivit, aşa cum s-a întâmplat de-a lungul istoriei cu fiecare dintre rasele omeneşti, vor apărea negri faimoşi şi geniali în fiecare dintre domeniile vieţii cotidiene. Din nefericire pentru dumneata, domnule Bond, şi pentru această fată, aţi avut ghinionul de a-l întâlni pe primul dintre marii criminali negri. Folosesc acest cuvânt vulgar, domnule Bond, deoarece acesta e cel pe care dumneata, în calitatea dumitale de om apropiat legii, l-ai folosi spre a mă denumi. Prefer însă să mă consider drept unul dintre cei ce au capacitatea intelectuală şi mijloacele necesare pentru a institui propriile legi, în loc să accept legile cărora oamenii de rând trebuie să li se supună. Nu mă îndoiesc că aţi avut ocazia de a citi studiul lui Trotter, *Instinctul de turmă în vreme de pace şi de război.* Ei bine, natura m-a înzestrat să fiu lup, şi trăiesc în conformitate cu legile lupilor. Desigur, oile de rând ar descrie comportamentul meu, nefiresc pentru ele, drept „criminal”.

După o scurtă pauză, Mr. Big continuă:

– Faptul că supravieţuiesc şi mă bucur de succes în tot ceea ce întreprind, deşi sunt singur împotriva unei turme alcătuite din milioane de oi, se cuvine a fi pus pe seama tehnicilor moderne pe care am avut prilejul să ţi le descriu la ultima noastră întâlnire, dar şi a infinitelor mele posibilităţi de a provoca durere. Nu dureri fatale, brutale, ci dureri artistice, subtile. Aşadar, domnule Bond, găsesc că nu este deloc greu să stăpâneşti turma de oi, oricât ar fi ea de numeroasă, dacă te dedici pe deplin acestui scop şi dacă eşti înzestrat de natură spre a fi un lup adevărat. Dă-mi voie să îţi arăt, prin intermediul unui exemplu, modul în care funcţionează mintea mea. Să luăm, de pildă, modul în care am hotărât ca voi doi să vă găsiţi moartea. Este o variantă modernă, pornind de la o metodă folosită odinioară de patronul meu spiritual, Sir Henry Morgan. Pe-atunci, i se spunea „supliciul chilei”.

– Te rog, continuă, spuse Bond, fără să se uite la Solitaire.

– Avem la bordul iahtului un flotor, urmă Mr. Big, de parcă ar fi fost un chirurg ce descria studenţilor săi o operaţie delicată. Îl folosim pentru a atrage rechinii şi alţi peşti de mari dimensiuni. Acest flotor, precum probabil ştii, este un obiect lunguieţ, de forma unei torpile, cu o flotabilitate mare. El este legat la capătul unui cablu de laterala navei şi poate fi folosit pentru remorcarea unui năvod, atunci când vasul se află în mişcare, ori, în caz de război, dacă este echipat corespunzător cu unelte ascuţite, poate servi la tăierea cablurilor minelor plutitoare.

Tonul vocii lui Mr. Big devenise cel al unui orator priceput, în faţa unui auditoriu competent:

– Intenţionez să vă leg împreună cu o coardă ataşată de acest flotor şi să vă târăsc în urma iahtului până când veţi fi mâncaţi de rechini.

Se opri şi îi privi pe rând. Solitaire se uita cu ochii ei mari plini de spaimă la Bond. Acesta privea în gol, dar mintea îi lucra cu repeziciune. Socoti necesar să spună ceva:

– Eşti un om mare, spuse el. Într-o bună zi, vei avea parte de o moarte oribilă, pe măsura ta. Dar dacă ne ucizi,

moartea ta nu va întârzia să se arate. Am avut grijă de asta. Cred că nebunia te împiedică să-ţi dai seama ce îţi va aduce uciderea noastră.

În vreme ce vorbea, Bond socotea în minte orele şi minutele, ştiind că moartea lui Mr. Big se apropia încet, o dată cu acidul ce rodea cuprul detonatorului, fiind programată a avea loc în jurul orei pe care Mr. Big o hotărâse a fi cea a propriei sale întâlniri finale. Avea oare să moară, o dată cu Solitaire, înaintea adversarului său? Era o chestiune de minute, poate chiar secunde. Sudoarea i se prelingea pe frunte, picurându-i pe piept. Îi zâmbi încurajator lui Solitaire. Fata ridică şi ea ochii, dar nu păru să îl vadă.

Deodată, Solitaire lăsă să-i scape un strigăt agonic, care îl făcu pe Bond să tresară.

– Nu ştiu, scânci ea. Nu pot vedea... E prea aproape, timpul e prea scurt... E prea multă moarte. Dar...

– Solitaire! strigă Bond, îngrozit de faptul că revelaţiile ei stranii privind viitorul l-ar fi putut avertiza pe Mr. Big. Vino-ţi în fire!

În glasul lui răzbătu o nuanţă de furie.

Ochii fetei se limpeziră. Îl privi buimacă, neînţelegând nimic.

Mr. Big glăsui din nou:

– N-am înnebunit, domnule Bond, rosti el calm. Nimic din ce ai pus la cale nu mă poate afecta. Vei muri dincolo de recif, în larg, şi nu va exista nici o dovadă care să mă acuze. Voi târî cadavrele voastre în urma iahtului până când nu va mai rămâne nimic din ele. Această intenţie face parte din ingeniosul meu plan. Ştii, poate, că rechinii şi baracudele joacă un rol în tradiţiile cultului voodoo. Peştii vor căpăta hrană, iar Baron Samedi îşi va primi sacrificiul cerut. Asta îi va mulţumi şi pe slujitorii mei. De asemenea, voi căpăta răspuns la una dintre întrebările pe care mi le-am pus de când am început să fac experienţe asupra peştilor carnivori. Eu cred că aceştia nu atacă decât atunci când simt în apă gustul sângelui. Spuneam, aşadar, că trupurile voastre vor fi trase spre larg. Flotorul le va târî pe

deasupra recifului. Nu cred că veţi fi atacaţi înainte de a fi depăşit reciful. Sângele şi măruntaiele ce sunt aruncate în apă în fiecare noapte se vor risipi ori vor fi consumate până în acel moment. Mă tem însă că, fiind târâte peste recif, trupurile voastre vor începe să sângereze, devenind carne vie. Atunci, voi afla în sfârşit dacă ipotezele mele se vor dovedi a fi corecte.

Mr. Big îşi duse mâna la spate şi apăsă pe clanţa uşii, deschizând-o.

– Acum am să vă las să reflectaţi asupra ingeniozităţii metodei inventate de mine pentru a vă ucide pe amândoi odată. Două morţi necesare vor fi duse la bun sfârşit. Nu va rămâne nici o dovadă. Slujitorii mei vor fi mulţumiţi. Cadavrele voastre vor sluji într-un scop ştiinţific. La aceste lucruri m-am referit, domnule Bond, atunci când am vorbit despre infinitele mele posibilităţi de a produce în mod artistic durerea.

Se opri în prag, aruncându-le o ultimă privire.

– Şi-acum, noapte bună, amândurora! O noapte scurtă, dar bună...

Capitolul XXII
TEROARE PE MARE

Încă nu se luminase, atunci când paznicii veniră să îi ia. Frânghiile ce le imobilizau picioarele fură tăiate şi, cu mâinile legate la spate, fură împinşi în sus pe trepte, spre suprafaţă.

Îi lăsară printre copacii răzleţi, iar Bond trase în piept aerul rece al dimineţii. Privi printre coroanele arborilor şi văzu că stelele începuseră să pălească iar orizontul era mai luminos către răsărit. Zumzetul nocturn al greierilor încetase şi, undeva pe insulă, o ciocârlie îşi intonă primele note.

Estimă că era aproximativ cinci şi jumătate.

Rămaseră acolo câteva minute bune. Mai mulţi negri trecură pe lângă ei, cărând tot soiul de bagaje şi flecărind între ei în şoaptă. Uşile barăcilor construite printre copaci fuseseră lăsate deschise. Negrii se îndreptară, în şir, spre muchia falezei, la dreapta locului unde se aflau Bond şi Solitaire, şi se făcură nevăzuţi dincolo de aceasta. Nu se mai întoarseră. Asistau la evacuarea insulei. Detaşamentul de paznici ai insulei îşi părăsea tabăra, urmând să se îmbarce pe *Secatur.*

Bond îşi frecă şoldul dezgolit de Solitaire, iar fata se lipi de el. Era răcoare, după aerul închis care domnise în temniţă, şi Bond se scuturã, înfrigurat. Era, oricum, mai bine că, în sfârşit, se întâmpla ceva, şi nu mai era nevoit să aştepte, făcându-şi griji.

Amândoi ştiau ce soartă le fusese rezervată.

După ce Mr. Big îi lăsase singuri, Bond nu pierduse nici o clipă. În şoaptă, îi spusese fetei despre mina magnetică, programată să explodeze la câteva minute după ora şase şi îi explicase ce factori aveau să decidă cine va muri în acea dimineaţă.

Bond miza, în primul rând, pe obsesia lui Mr. Big pentru punctualitate şi eficienţă. *Secatur* avea să ridice ancora la ora şase fix. Spera din suflet ca norii să nu întunece cerul,

până atunci. În caz contrar, Mr. Big va fi constrâns să amâne plecarea, din cauza vizibilităţii insuficiente pentru ca iahtul să treacă cu bine prin pasajul îngust, dincolo de recif. Dacă, în momentul exploziei, Bond şi Solitaire aveau să se afle pe debarcader, lângă iahtul ancorat, urmau să piară o dată cu Mr. Big.

Presupunând însă că iahtul avea să pornească la timp, la ce distanţă de laterala navei le vor fi remorcate trupurile? Cu siguranţă, flotorul urma să fie legat în partea dinspre larg, pentru a nu se ciocni de insulă. Bond estima că lungimea cablului cu care va fi legat flotorul era de vreo cincizeci de metri, urmând ca ei să fie remorcaţi la vreo douăzeci sau treizeci de metri în urma acestuia.

Dacă avea dreptate, ei vor atinge reciful atunci când *Secatur* va fi parcurs cel mult cincizeci de metri dincolo de bariera de corali. Viteza cu care nava va intra în trecătoare va fi de cel mult trei noduri, urmând ca, imediat după ieşirea în larg, aceasta să crească până la zece noduri, poate chiar douăzeci. Într-o primă etapă, trupurile lor aveau să fie smulse de pe insulă, parcurgând apoi un arc de cerc, rotindu-se şi fiind aruncate de colo-colo la capătul corzii. Apoi, flotorul se va stabiliza şi, în momentul în care nava va trece de bariera de corali, ei aveau să se afle încă de cealaltă parte a acesteia. După ce iahtul va parcurge vreo patruzeci de metri în marea liberă, flotorul va atinge limita recifului, urmat, la scurtă vreme, de trupurile lor.

Bond simţi un fior rece prin şira spinării, gândindu-se la rănile pe care le va produce parcurgerea, cu indiferent ce viteză, a celor zece metri de vârfuri ascuţite de stânci şi de corali. Pielea de pe picioare şi de pe spate le va fi, practic, jupuită.

Odată ajunşi de partea cealaltă a recifului vor deveni o uriaşă momeală sângerândă, şi în câteva minute cel dintâi rechin ori prima baracudă avea să le ia urma.

Între timp, Mr. Big se va instala confortabil în hamacul său de la pupa, pentru a urmări spectacolul sângeros, folosindu-se poate de un binoclu şi cronometrând secundele şi minutele, până când momeala vie va fi

consumată, iar de flotor nu va mai atârna decât o bucată de frânghie însângerată.

Din ei doi n-avea să mai rămână nimic.

Apoi, flotorul urma să fie ridicat la bord, iar iahtul avea să-şi îndrepte silueta graţioasă spre Florida Keys, Cape Sable, iar de-acolo, spre cheiul scăldat în soare din portul St. Petersburg.

Dar dacă mina va exploda cât timp ei se aflau încă în apă, la numai cincizeci de metri de navă? Care va fi efectul valurilor produse de explozie asupra trupurilor lor? Poate că nu vor fi ucişi. Chila vasului avea să absoarbă cea mai mare parte a şocului exploziei, iar bariera de corali ar putea să îi protejeze.

Lui Bond nu-i rămânea decât să facă presupuneri şi să spere.

Mai presus de orice, important era să rămână în viaţă până în ultima clipă. Trebuiau să continue să respire, chiar şi atunci când vor fi remorcaţi prin apă, ca un lest viu. Acest lucru depindea, în primul rând, de felul în care îi vor lega laolaltă. Mr. Big avea tot interesul ca ei să nu moară înecaţi; avea nevoie de o momeală vie. Dacă rămâneau, însă, vii, în momentul în care înotătoarea dorsală a celui dintâi rechin avea să înceapă a le da târcoale, Bond era hotărât să o înece pe Solitaire. Se va răsuci şi îi va menţine trupul sub apă, sub greutatea sa. Apoi va încerca să se răsucească din nou, în aşa fel încât greutatea cadavrului fetei să-l împingă la fund, înecându-l.

Coşmaruri înfiorătoare îl pândeau la fiecare cotitură a cotloanelor gândurilor sale, grozăvii bolnăvicioase i se revelau în fiecare aspect al monstruoasei torturi pe care omul acesta o născocise spre a-i ucide. Dar Bond ştia că era imperios necesar să îşi păstreze sângele rece şi hotărârea de a lupta până la capăt. Singura consolare venea din conştiinţa faptului că atât Mr. Big cât şi majoritatea oamenilor săi aveau să moară. Exista o lucire de speranţă pentru el şi Solitaire. Duşmanul nu avea însă nici o scăpare, decât în cazul în care mina ar fi fost defectă.

Toate acestea şi o sută de alte planuri şi detalii trecură

prin mintea lui Bond în ultimul ceas, înainte ca el şi Solitaire să fie aduşi la suprafaţă. Îi împărtăşi fetei toate speranţele sale. Despre spaime, nu suflă, însă, o vorbă. Ea îl asculta cu atenţie, cu ochii albaştri în care se citea oboseala aţintiţi asupră-i, încrezătoare, sorbindu-i fiece cuvânt cu o nemărginită dragoste.

– Nu-ţi face griji în privinţa mea, iubitule! îi spuse ea, atunci când oamenii lui Mr. Big veniră să-i ia. Mă bucur că suntem din nou împreună, inima mi-e plină de tine. Nu ştiu de ce, dar nu mi-e deloc frică, deşi e-atâta moarte în jurul nostru. Mă iubeşti, măcar un pic?

– Da, şi vom ajunge să ne bucurăm de dragostea noastră! îi răspunse Bond.

– Ridicaţi-vă! le porunci unul dintre negri.

Începuse să se lumineze şi, de dincolo de creasta falezei, Bond auzea motoarele Diesel ale iahtului duduind. Aici, la înălţime, se simţea o briză uşoară însă, la nivelul apei, lângă debarcader, apa golfului era asemeni unei oglinzi de metal cenuşiu.

Mr. Big îşi făcu apariţia, urcând scările, cu o geantă diplomat în mână. Se opri o clipă, trăgându-şi răsuflarea şi uitându-se în jur. Nu le acordă atenţie celor doi prizonieri, şi nici celor doi negri ce îi păzeau, cu revolvere în mâini.

Privi spre cer şi, deodată, cu glas limpede, strigă spre răsărit:

– Îţi mulţumim, Sir Henry Morgan! Comoara ta va fi cheltuită aşa cum se cuvine! Dăruieşte-ne un vânt bun!

Negrii îl priveau cu ochii holbaţi.

– Vântul Cioclului să fie acela? spuse Bond.

Uriaşul îl privi lung.

– Aţi încărcat totul? îi întrebă pe paznici.

– Da, şefule! se grăbi să răspundă unul dintre ei.

– Duceţi-i! porunci Mr. Big.

Fură conduşi către muchia falezei şi coborâră treptele abrupte, încadraţi de cei doi paznici şi urmaţi de Mr. Big.

Motoarele graţiosului iaht mergeau în relanti, eşapamentul bolborosea, scoţând norişori de fum albăstriu.

Pe debarcader stăteau doi oameni, cei care aveau să

dezlege parâmele de amaraj. Căpitanul şi navigatorul stăteau pe puntea de comandă, împreună cu alţi trei marinari. Mai mulţi nici n-ar fi încăput, căci fiecare locşor de pe puntea iahtului, cu excepţia scaunului pentru pescuit de la pupa, era ocupat de acvariile-rezervor. Pavilionul roşu de pe catarg fusese coborât, doar steagul american rămânând să atârne, nemişcat, la pupa.

Lateral, la câţiva metri distanţă de coca vasului, flotorul roşu având forma unei torpile, lung de aproximativ doi metri, se legăna uşor pe micile vălurele ale golfului, ce căpătase acum reflexe de un albastru-intens. Era legat de un cablu din sârmă groasă, înfăşurat la pupa. Presupunerile lui Bond se dovediseră corecte: părea să aibă, într-adevăr, vreo cincizeci de metri lungime. Apa era limpede precum cristalul, iar prin preajma iahtului nu se zărea nici un peşte.

Vântul Cioclului abia se mai simţea. Curând, Vântul Doctorului avea să înceapă a sufla dinspre mare. Cât de curând? se întrebă Bond. Era oare o profeţie?

Departe, dincolo de recif, zări printre copaci acoperişul vilei de la Beau Desert. Debarcaderul, iahtul şi treptele săpate în faleză erau cufundate încă în umbră. Bond se întrebă dacă binoclul cu lentile speciale pentru observaţii nocturne era îndeajuns de puternic pentru a-i repera. Şi, dacă era, ce gândea acum Strangways?

Mr. Big nu se grăbi să urce la bord. Rămase pe debarcader, supraveghind procesul de legare a celor doi laolaltă.

– Dezbrac-o! îi porunci el paznicului de lângă Solitaire.

Bond tresări. Aruncă o privire spre ceasul de la încheietura lui Mr. Big şi văzu că mai erau zece minute până la ora şase. Nu scoase nici un cuvânt, căci nu avea de gând să întârzie nici măcar cu un minut momentul plecării.

– Aruncă-i hainele pe punte, spuse Mr. Big. Şi leagă-i umărul domnului Bond. Nu vreau urme de sânge în apă, deocamdată.

Hainele lui Solitaire fură sfâşiate cu un cuţit. Fata rămase locului, palidă şi goală. Îşi plecă privirea, iar părul ei des şi negru îi acoperi fruntea. Unul dintre paznici legă strâns

umărul lui Bond, cu o fâşie din rochia albă de in a fetei.

– Ticălosule! scrâşni Bond.

Potrivit indicaţiilor lui Mr. Big, mâinile le fură eliberate. Fură aşezaţi faţă în faţă, obligaţi să se îmbrăţişeze, apoi mâinile le fură legate strâns.

Bond simţi atingerea catifelată a sânilor lui Solitaire. Fata îşi rezemă obrazul de umărul său drept.

– N-aş fi vrut să se termine aşa, şopti ea, cu glas tremurat.

Bond nu-i răspunse şi abia dacă simţi atingerea trupului ei. Începuse să numere secundele.

Pe scândura debarcaderului era încolăcită o bucată de frânghie, un capăt îi atârna în apă şi, urmărindu-l cu privirea, Bond văzu că era legat de flotorul roşu ce plutea pe apa limpede. Capătul rămas liber le fu trecut pe la subţiori şi înnodat strâns, la nivelul gâturilor. Totul fusese pus la cale cu chibzuinţă, pentru a nu le permite să scape, odată ajunşi în apă.

Bond continua să numere secundele. După socoteala lui, mai erau cinci minute până la ora şase.

Mr. Big îi privi pentru ultima oară.

– Picioarele le pot rămâne libere, spuse el. Vor sluji drept momeală peştilor.

Părăsi debarcaderul, urcând pe puntea iahtului.

Paznicii urcară şi ei la bord. Cei doi oameni rămaşi dezlegară parâmele şi îi urmară. Elicele prinseră a se învârti şi, cu motoarele la viteza de croazieră, *Secatur* lunecă încet de lângă debarcader.

Mr. Big se îndreptă spre pupa şi se aşeză în scaunul de pescuit. Privirile îi erau aţintite asupra lor. Nu scoase nici un cuvânt, nu făcu nici un gest. Se mulţumi să-i privească.

Secatur se îndrepta spre recif, cu o viteză din ce în ce mai mare. Bond distingea cablul legat de flotor şerpuind prin apă. Flotorul începu să înainteze încet, în urma vasului. Deodată, partea din faţă i se cufundă în apă, apoi se îndreptă şi ţâşni înainte, derivorul menţinându-l în afara siajului de spumă al vasului.

Colacul de frânghie de lângă ei tresări, apoi începu să se

deruleze cu repeziciune.

– Atenţie! strigă Bond, şi o strânse pe fată la piept.

Fură smulşi de pe debarcader şi târâţi în apă, cu o forţă atât de mare, încât braţele aproape le fură smulse din încheieturi.

Pentru o secundă, se scufundară amândoi, apoi trupurile lor ţâşniră la suprafaţă, săltând pe valuri.

Bond luptă cu apa şi spuma ce-i izbeau faţa, încercând să ia o gură de aer. O auzea pe Solitaire gâfâind, lângă urechea sa.

– Respiră, respiră! urlă el, încercând să acopere zgomotul apei. Agaţă-ţi picioarele de ale mele!

Ea îl auzi şi Bond îi simţi genunchii atingându-i şoldurile. Fata fu cât pe-aci să se înece şi fu cuprinsă de un acces de tuse. Apoi răsuflarea ei redeveni regulată, iar bătăile inimii îşi recăpătară ritmul normal. În acel moment, viteza lor scăzu puţin.

– Ţine-ţi respiraţia, strigă Bond. Trebuie să arunc o privire. Eşti gata?

Ea îl strânse în braţe în semn de răspuns, iar Bond îi simţi pieptul umflându-se cu aer.

Cu toată greutatea corpului, Bond o apăsă pe fată sub apă şi se răsuci, astfel încât reuşi să-şi scoată complet capul deasupra apei.

Înaintau cu o viteză de aproximativ trei noduri. Bond îşi lungi gâtul, căutând să privească înainte.

Secatur tocmai intra în pasajul ce traversa bariera de corali, la o distanţă de aproximativ optzeci de metri, după aprecierile sale. Într-un unghi aproape drept, flotorul înainta lent spre recif. Peste aproximativ treizeci de metri, torpila roşie avea să ajungă în apele zbuciumate de deasupra barierei de corali. La treizeci de metri în urma sa, cei doi continuau să înainteze în acelaşi ritm lent.

Şaizeci de metri îi despărţeau de recif.

Bond se răsuci şi Solitaire ieşi la suprafaţă, tuşind.

Înaintau la fel de lent, abia menţinându-se la suprafaţă.

Cinci metri, zece, cincisprezece, douăzeci.

Doar patruzeci de metri îi mai despărţeau de recif.

În acest moment, *Secatur* ieşea de partea cealaltă a barierei de corali. Bond trase adânc aer în piept. Era trecut de şase. Ce se întâmplase cu mina lipită de carenă? Bond rosti în gând o rugăciune scurtă. Doamne, ajută-ne! rosti el, cu privirea îndreptată spre apă.

Deodată, simţi frânghia smucindu-i braţele.

– Respiră, Solitaire, respiră! strigă în vreme ce se scufunda, iar viteza înaintării creştea cu repeziciune.

Acum goneau nebuneşte spre recif.

Înaintarea le fu încetinită pentru o clipă, atunci când flotorul se lovi de o stâncă ori de un masiv de corali mai proeminent.

Apoi răgazul se spulberă, şi fură din nou târâţi în îmbrăţişarea fatală a mării.

Încă treizeci de metri, douăzeci, zece.

Isuse! gândi Bond. Suntem terminaţi. Îşi încordă muşchii, gata să primească şocul durerii sfâşietoare, şi o îmbrăţişă şi mai strâns pe Solitaire, încercând să o ferească de ceea ce avea să fie mai rău.

Deodată, aerul îi fu împins afară din plămâni şi un pumn gigantic îl izbi de Solitaire, aruncând-o pe fată înapoi. Căzură laolaltă înapoi în apă. O fracţiune de secundă mai târziu, un fulger despică cerul şi tunetul unei explozii se făcu auzit.

Căzând în apă, Bond simţi cum greutatea frânghiei îi trăgea la fund.

Picioarele i se cufundară în apă, trăgând după ele trupu-i încremenit, şi gura i se umplu de apă.

Perspectiva înecului iminent îl readuse în simţiri. Călcă apa cu putere, reuşind să revină la suprafaţă. Fata atârna inertă în braţele sale. Continuă să dea din picioare cu disperare, privind în jur, sprijinind capul lui Solitaire pe umărul său drept.

Văzu mai întâi apele zbuciumându-se deasupra barierei de corali, la mai puţin de cinci metri distanţă. De n-ar fi fost reciful, în acest moment ar fi fost amândoi striviţi de unda de şoc a exploziei. Curenţii declanşaţi de aceasta se făceau simţiţi abia acum. Vâsli cu disperare din picioare spre recif,

înghiţind câte o gură de aer de câte ori putea. Îşi simţea plămânii gata să ia foc, din cauza efortului depus, iar cerul i se arăta ca printr-un filtru roşu. Frânghia îl trase spre adâncuri, iar părul fetei îi intră în gură, făcându-l să se înece.

Deodată, simţi muchia tăioasă a unui masiv de corali atingându-i piciorul. Se zvârcoli frenetic, încercând să se caţere, julindu-şi piciorul la fiecare mişcare, dar ignoră durerea.

Acum, coralul îi julea spinarea şi mâinile. Se cufundă, cu pieptul gata să-i explodeze. Deodată, simţi sub tălpi un pat de ace. Îşi lăsă toată greutatea pe picior, luptând din greu împotriva curenţilor care ameninţau să-l îndepărteze de poziţia câştigată cu atâta chin. Reuşi să se ridice din nou în picioare şi spinarea sa întâlni reazemul unei stânci. Se sprijini de ea, ridicând trupul rece al fetei, a cărei respiraţie abia o mai simţea. De jur împrejur, sângele rănilor sale se răspândi în apă, înroşind-o.

Se odihni vreme de un minut, binecuvântat răgaz, cu ochii închişi şi pulsul zbătându-i-se nebuneşte în vine, cuprins de o tuse dureroasă, aşteptând să-şi vină în fire pe deplin. Primul său gând fu acela al sângelui răspândit în apă. Ce-i drept, peştii cei mari nu prea îndrăzneau să se avânte în labirintul barierei de corali. Oricum, nu putea să facă nimic în această privinţă.

Apoi îşi ridică privirea spre mare.

Din *Secatur* nu mai rămăsese nici o urmă.

Pe cerul limpede, ciuperca de fum începuse deja să se destrame, mânată de Vântul Doctorului, către insulă.

La suprafaţă pluteau o mulţime de rămăşiţe. Câteva capete încercau să se menţină deasupra apei. Marea strălucea datorită miilor de peşti morţi sau paralizaţi de explozie ce pluteau cu burţile albe în sus. Atmosfera era încărcată de un miros puternic de exploziv. La limita ariei înţesate de rămăşiţe, flotorul roşu juca pe valuri, răsturnat, ancorat de cablul greu de sârmă, al cărui capăt se târa pe undeva, la fundul apei. Ici şi colo, gheizere de bule de aer se ridicau bolborosind, tulburând oglinda apei.

Dinspre larg, dincolo de suprafaţa înţesată de peşti morţi, câteva înotătoare dorsale triunghiulare se zăreau înaintând cu repeziciune în direcţia supravieţuitorilor. Chiar în timp ce Bond urmărea scena, alte câteva îşi făcură apariţia. Spinarea unui rechin se arătă pentru o clipă la suprafaţă, apoi dispăru în adâncuri. Înotătoarele dorsale despicau valurile mici, tot mai aproape. Două braţe negre se înălţară din apă, încremeniră pentru o clipă, apoi se făcură nevăzute. Se auziră ţipete. Două sau trei perechi de mâini începură să vâslească frenetic spre recif. Unul dintre supravieţuitori se opri şi începu să împroaşte cu apă în faţa sa. Apoi, mâinile îi dispărură sub apă şi începu să ţipe. Trupul îi fu aruncat încoace şi-ncolo. Baracudele începuseră să se înfrupte din el, trecu un gând prin mintea paralizată de groază a lui Bond.

Unul dintre înotători se apropia tot mai mult, îndreptându-se spre masivul de corali pe care îşi găsise refugiul Bond. Acesta stătea în apă până la piept. Valurile mici i se spărgeau la subţiori, iar părul ud al fetei pe care o strângea la piept i se lipise de spinare.

Supravieţuitorul avea un cap enorm, şi un val de sânge i se prelingea pe faţă, dintr-o rană deschisă în creştetul pleşuv.

Bond îl urmărea apropiindu-se.

Mr. Big executa un crawl dezordonat, stropind în jur din belşug, ceea ce, în condiţiile date, era de-ajuns pentru a atrage atenţia oricărui peşte lipsit încă de ocupaţie.

Bond se întrebă dacă avea să reuşească. Îşi miji ochii, iar răsuflarea îi deveni mai calmă. Privea cu detaşare spectacolul oribil al cruzimii mării.

Dinţii uriaşului erau dezgoliţi, într-un rânjet în care agonia şi dorinţa de răzbunare se amestecau. Sângele îi acoperea ochii bulbucaţi. Lui Bond i se păru că aude uriaşa inimă bolnavă bătând sub pielea negru-cenuşie. Avea să cedeze oare înainte ca peştii să fi înghiţit momeala?

Uriaşul se apropia. Avea umerii goi, şi Bond presupuse că suflul exploziei îl dezbrăcase. Cravata de mătase neagră îi rămăsese însă la gât şi plutea în urma lui, precum codiţa

tradiţională a unui chinez.

Un val curăţă sângele din ochii înotătorului. Erau larg deschişi şi aţintiţi spre Bond. Bond nu descifră în ei nici o urmă de chemare în ajutor, ci doar o dorinţă aprigă de a ucide.

Chiar în timp ce Bond îi privea, de la mai puţin de zece metri distanţă, ochii se închiseră brusc şi o grimasă de durere contorsionă chipul lui Mr. Big. Gura schimonosită lăsă să-i scape un geamăt agonic. Braţele încetară a mai bate apa, şi capul dispăru de la suprafaţă, reapărând imediat. Un nor de sânge întunecă marea, în jurul lui. Două umbre maronii, lungi de câte doi metri, se iviră din norul de sânge, apoi se repeziră din nou înainte. Trupul celui atacat zvâcni într-o parte. O parte a braţului stâng a lui Mr. Big ţâşni la suprafaţă. Palma îi fusese retezată din încheietură.

Dar capul continua să dea semne de viaţă. Buzele erau răsfrânte, dezvelind dinţii albi. Urla, un urlet lung, bolborosit, întrerupt în răstimpuri, atunci când baracudele muşcau din trup.

De undeva din urmă, din direcţia golfului, se auzi un strigăt. Bond nu-i dădu însă atenţie, absorbit cu totul de grozăvia ce se petrecea la numai câţiva metri distanţă.

O înotătoare dorsală despică suprafaţa apei la un pas de el şi se opri.

Bond îl simţi parcă pe rechin, adulmecând precum un câine în aret, ochii săi roz căutând să străpungă norul de sânge, pentru a-şi măsura prada. Deodată, se repezi înainte, ţintind pieptul victimei, iar capul ce urla dispăru sub apă precum pluta unei undiţe. Câteva bule de aer îşi croiră drum spre suprafaţă. Coada plină de pete maronii a uriaşului rechin-leopard se ivi o clipă la suprafaţă. În vreme ce peştele îşi lua avânt pentru a ataca din nou.

Capul lui Mr. Big reapăru. Gura îi era închisă, iar ochii galbeni păreau încă a fi aţintiţi asupra lui Bond.

Apoi, botul rechinului se ivi din apă, înaintând spre ţeasta plutitoare, cu maxilarele depărtate şi dinţii sclipind în lumină. Se auzi un trosnet înfiorător şi apele se învolburară. Apoi se aşternu tăcerea.

Bond privea cu ochii holbaţi pata închisă la culoare ce nu contenea să se lăţească.

Apoi Solitaire gemu, şi Bond îşi reveni în fire.

Din urmă se auzi din nou un strigăt, şi Bond întoarse privirea spre golf.

Era Quarrel, al cărui piept vânjos se înălţa la prova unei canoe scunde. Vâslea de zor spre bariera de corali, urmat de toţi pescarii din Golful Rechinului, încălecând valurile care începuseră să încreţească suprafaţa mării.

Vântul proaspăt dinspre nord-est pornise a bate, iar soarele strălucea, scăldând în mantia-i de lumină apele albastre şi blândele coline înverzite ale Jamaicăi.

Pentru întâia oară, din copilărie, ochii lui Bond se umplură de lacrimi, ce se prelinseră pe obrajii săi congestionaţi, în marea însângerată.

Capitolul XXIII
PERMISIE PENTRU DRAGOSTE

Precum două giuvaeruri de smarald, cele două păsări colibri dădură pentru ultima oară ocol tufei de hibiscus, iar privighetoarea îşi începu cântecul de seară, ascunsă undeva înspre vârful tufei de iasomie.

Umbra unui albatros pluti peste iarba grasă de Bahamas a peluzei, dusă de curenţi spre cine ştie ce tărâm îndepărtat. Un pescăruş ţipă înfuriat, speriat de silueta bărbatului aşezat în grădină. Îşi schimbă direcţia de zbor, ţâşnind pe deasupra apei, către insulă. Un fluture cu aripi uriaşe trecu jucăuş printre umbrele purpurii ale palmierilor.

Apele cu mii de nuanţe albăstrii ale golfului erau liniştite, netede ca oglinda. Falezele insulei erau colorate în roz de ultimele raze ale soarelui ce apunea dincolo de zidurile casei. Mirosea a amurg şi a răcoare, după o zi cu arşiţă, iar dinspre satul ascuns printre palmieri, undeva spre dreapta, vântul blând aducea o adiere de peşte prăjit.

Solitaire se ivi pe terasă şi coborî, cu picioarele goale, străbătând peluza catifelată. Purta o tavă cu două pahare şi un shaker plin cu cocktail. O aşeză cu grijă pe măsuţa scundă de bambus de lângă şezlongul în care se odihnea Bond.

– Sper c-am nimerit proporţiile, spuse ea. Şase părţi de vodcă şi una de Martini! Pare a fi o băutură a naibii de tare. N-am mai băut aşa ceva, până acum.

Bond îşi ridică privirea, admirând-o. Fata îmbrăcase unul din halatele albe de mătase ale lui Bond. Veşmântul prea larg îi dădea o înfăţişare de copil.

Ea izbucni în râs.

– Îţi place cum arăt? Mai mult de-atât, n-am reuşit să fac...

– Eşti minunată, îi răspunse Bond. Eşti, de departe, cea mai frumoasă dintre fetele din tot Golful Rechinului. De-aş avea mâini şi picioare, m-aş ridica şi te-aş săruta.

Solitaire se aplecă şi-l sărută îndelung pe buze,

încolăcindu-şi un braţ în jurul gâtului său. Apoi se ridică şi-i netezi şuviţa rebelă de păr negru care-i căzuse pe frunte.

O clipă, se priviră în tăcere, apoi ea se întoarse spre măsuţă. Umplu un pahar cu lichidul tare pentru el, şi un altul, pe jumătate, pentru ea, şi se aşeză în iarba caldă, rezemându-şi fruntea de genunchiul lui. El îşi trecu degetele mâinii drepte prin părul ei şi, o vreme, priviră în tăcere jocul de lumini al apusului, pe fundalul insulei întrezărite printre palmieri.

Îşi petrecuseră ziua lingându-şi rănile şi încercând să înlăture urmările dezastrului.

Atunci când barca lui Quarrel acostase pe mica plajă de la Beau Desert, Bond o luase în braţe pe fată şi, străbătând peluza, intrase în casă, îndreptându-se direct spre baie. Umpluse cada cu apă fierbinte şi o aşezase înăuntru pe Solitaire, care abia mai realiza ce se întâmpla în jurul ei. O săpunise din cap până în picioare şi îi spălase trupul şi pletele. După ce înlătură sarea şi aşchiile de coral, o ajută să iasă din cadă, o ştersese şi tamponase cu alcool minusculele tăieturi făcute de muchiile ascuţite ale coralilor pe spinarea şi şoldurile ei. Apoi o aşezase, goală, în aşternutul proaspăt, o sărutase şi, înainte ca el să fi apucat să tragă jaluzelele, Solitaire căzuse într-un somn adânc, fără vise.

Fu rândul său să se îmbăieze. Strangways îl ajută să se săpunească, iar apoi îl scăldă într-o baie de alcool. Trupul îi era tot o rană. Sângera în o sută de locuri, iar umărul muşcat de baracudă îi amorţise. Pierduse o bună bucată din muşchiul umărului. Arsura alcoolului îl făcu să scrâşnească din dinţi, dar rezistă până la capăt.

Se îmbrăcase sumar, iar Quarrel îl dusese cu maşina la spitalul din Port Maria, nu înainte însă ca el să apuce să înghită un mic dejun delicios şi să fumeze o binecuvântată primă ţigară. În maşină, adormise şi nu se trezise nici pe masa de operaţie. Dormise mult şi se trezise în aşternutul confortabil al unui pat de spital, având înfăţişarea unei mumii, plin de bandaje şi copci.

După-amiază, devreme, Quarrel îl adusese înapoi la vilă.

Între timp, Strangways trecuse la fapte, pornind de la informaţiile date de Bond. Pe Insula Surprizei se afla acum un detaşament de poliţişti iar epava lui *Secatur,* zăcând pe fundul mării, la o adâncime de douăzeci de metri, fusese balizată. În jurul balizei patrula acum o navă a serviciului vamal de la Port Maria. Echipa de scufundători ce aveau să recupereze comoara se afla pe drum, de la Kingston. Reporterii de la organele locale de presă fură nevoiţi să se mulţumească cu o scurtă declaraţie, iar la poarta domeniului Beau Desert se afla acum un poliţist, gata să respingă potopul de ziarişti aşteptaţi să năvălească în Jamaica, de îndată ce evenimentul avea să fie adus la cunoştinţa întregii lumi. Între timp, un raport complet fusese expediat lui M, precum şi la Washington, astfel încât oamenii lui Mr. Big din Harlem şi St. Petersburg să poată fi reţinuţi, sub acuzaţia provizorie de contrabandă cu aur.

De pe *Secatur* nu mai rămăsese nici un supravieţuitor. În schimb, pescarii din partea locului strânseseră aproape o tonă de peşti morţi, în acea dimineaţă.

Jamaica era împânzită de zvonuri. Pe falezele ce dominau golful şi de-a lungul plajei se adunaseră şiruri-şiruri de maşini.

Zvonul despre găsirea comorii lui Morgan cel Sângeros se răspândise, dar o dată cu el, se auzise şi despre haitele de rechini şi baracude care o străjuiau, astfel încât nu se găsi nici un înotător îndeajuns de curajos pentru a se strecura la locul naufragiului, la adăpostul întunericului.

Un doctor venise să o consulte pe Solitaire, dar o găsise preocupată de găsirea unor haine adecvate şi a nuanţei de ruj care i s-ar fi potrivit. Strangways aranjase ca, a doua zi, de la Kingston să-i fie aduse câteva rochii. Deocamdată, experimenta, scotocind prin valiza lui Bond.

Strangways se întoarse de la Kingston cu puţin timp înaintea revenirii lui Bond de la spital. Aducea cu sine un mesaj de la M, destinat lui Bond. Iată ce scria în acesta:

PRESUPUN CĂ AI REVENDICAT COMOARA ÎN NUMELE FIRMEI UNIVERSAL EXPORT STOP / ÎNCEPEŢI IMEDIAT RECUPERAREA STOP / AM ANGAJAT UN EXPERT PENTRU

CONSILIERE ÎN RELAŢIILE CU TREZORERIA ŞI BIROUL COLONIAL STOP / PÂNĂ LA SOSIREA LUI, FELICITĂRI STOP / PERMISIE DE DOUĂ SĂPTĂMÂNI ACORDATĂ, PENTRU RELAXARE PASIONALĂ/STOP.

– Presupun că e vorba de o greşeală de transcriere, spuse Bond, citind ultimele cuvinte ale telegramei.

– Probabil, încuviinţase Strangways, cu un aer solemn. Am transmis un raport complet despre rănile suferite de tine. Şi de fată, adăugase apoi, cu subînţeles.

– Hm, mârâi Bond. Cei ce se ocupă cu cifrarea mesajelor lui M nu prea obişnuiesc să greşească. Mă rog...

Strangways privi candid spre fereastră, cu singurul său ochi.

– E tipic pentru bătrânul diavol să se gândească în primul rând la aur, spuse Bond. Bănuiesc că îşi închipuie că-l va putea dosi cumva, data viitoare când Serviciul Secret va fi inspectat de comisia parlamentară. Îşi petrece jumătate din viaţă certându-se cu cei de la Trezorerie. Oricum, trebuie să recunosc că s-a mişcat repede.

– Am înregistrat o cerere de revendicare pe numele tău, de îndată ce-am recepţionat mesajul, îl anunţă Strangways. Nu va fi însă foarte uşor. Consiliul Coroanei va vrea să pună mâna pe o parte din sumă, iar americanii îşi vor vârî şi ei coada, având în vedere că Mr. Big era cetăţean american. Va dura al naibii de mult.

Mai stătură de vorbă câtva timp, apoi Strangways plecă, iar Bond se refugie în grădină, pentru a se rumeni la soare şi a-şi pune ordine în gânduri.

Revăzu mental labirintul de primejdii pe care le înfruntase din clipa în care pornise pe urmele lui Mr. Big şi ale fabuloasei sale comori. Retrăi clipele în care, în felurite împrejurări, privise moartea în faţă.

Acum, însă, totul se sfârşise cu bine, iar el stătea relaxat în bătaia soarelui, înconjurat de flori şi având la picioare mult-râvnitul trofeu. Savură clipa, cu gândul la cele paisprezece zile care le aparţineau, începând din acel moment.

Dinspre bucătăria situată în spatele casei se auzi zgomot

de oale ciocnite între ele, urmat de vocea lui Quarrel care se răstea la cineva.

– Bietul Quarrel, zâmbi Solitaire. A angajat cel mai bun bucătar din sat şi a răscolit toate pieţele din împrejurimi, pentru a ne face o surpriză. A găsit chiar şi crabi negri, o adevărată trufanda, în sezonul acesta. Ne mai pregăteşte un purcel la tavă, o salată de avocado şi, ca desert, guave şi cremă de cocos. Comandorul Strangways ne-a lăsat o ladă cu cea mai bună şampanie pe care a putut-o găsi în Jamaica. Pe cuvântul meu, simt că-mi lasă gura apă! Dar nu uita, e o surpriză! Am trecut prin bucătărie şi l-am găsit pe sărmanul bucătar cu ochii în lacrimi.

– Îl vom lua cu noi, în mica noastră vacanţă „pasională”, râse Bond şi îi povesti fetei despre telegrama primită de la M. Mergem la o casă înălţată pe piloni, înconjurată de palmieri şi de opt kilometri de nisip auriu. Va trebui să mă îngrijeşti, căci mă îndoiesc că voi fi în stare să fac dragoste, având un singur braţ sănătos.

Ochii lui Solitaire erau plini de senzualitate, atunci când îl privi. Îi dărui un zâmbet nevinovat şi spuse:

– Chiar aşa să fie?